MUSIKMAGASINET

GAFFA

#5 - Maj 1998 - GRATIS

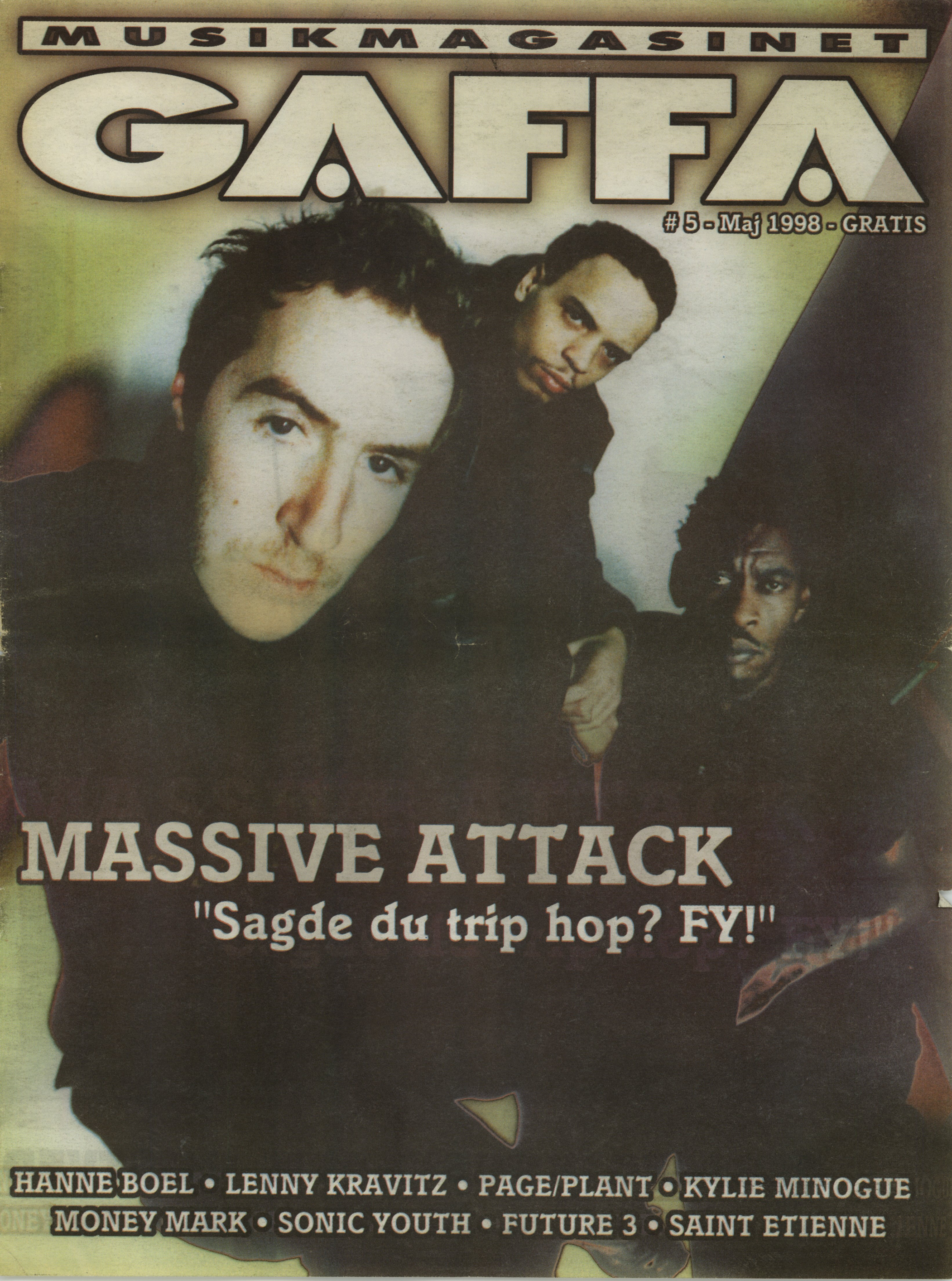

MASSIVE ATTACK

"Sagde du trip hop? FY!"

HANNE BOEL • LENNY KRAVITZ • PAGE/PLANT • KYLIE MINOGUE
MONEY MARK • SONIC YOUTH • FUTURE 3 • SAINT ETIENNE

www.levi.com
ESBJERG, KØBENHAVN, NÆSTVED

SUN STATE

Levi's®

ORIGINAL
Levi's
STORE®

ODENSE, VEJLE, ÅLBORG, ÅRHUS.

#5
maj 1998

Foto: Morten Larsen

INDHOLD:

G-nyt 6
-Rappe nyheder

Hanne Boel 10
-Frikvarter til at eksperimentere

Sonic Youth 14
-Den hvide støj fra New York

Kylie Minogue 16
-"I have been so lucky"

Lenny Kravitz 18
-Funky Superhelt

Bag om kameraet 20
-Video som promotion

Gæsteanmeldere 23
-Cornershop

Money Mark 24
-Keyboardreparatør af profession

Come 27
-Ja, ja, ja, nu kommer vi

Page & Plant 28
-Årgangsrock

denmark 32
-Du må altså ikke skrive d med stort

Bandspotting 35
-12 RODS, Arab Strab og Velocette

Massive Attack 36
-Sagde du trip hop? FY!

Soulfly 38
-Brasiliansk sambametal

Metal 38
-Reservat for anderledes lyttende

Hip hop 40
-Reservat for anderledes lyttende

Electronica 41
-011100100011111

Anmeldelser 46
-GAFFA guider dig gennem de nye album

Båndsalat 53
-Buffet med Nils

Kalenderen 54
-What's up, doc?

MUSIKMAGASINET GAFFA

Vi ses igen den 28. maj

Peters Leder

(Blod)tørstig redaktør

Fra tid til anden dukker der nye musikblade op på den danske bladhimmel. De kalder sig selv forskellige ting, de blinker for en tid og slukkes som regel igen efter et par numre. Nu udkommer der igen et nyt musikblad, denne gang kaldet Blender, og det var der såmænd ikke grund til at bruge spaltemillimeter på, hvis det ikke var fordi, at bladets redaktør, en af dansk musikjournalistiks gamle drenge, Klaus Lynggaard, i et interview i Københavnerposten Nat & Dag lukkede så meget lort ud, at det ikke kan passere forbi uden en kommentar.

Klaus Lynggaard er blandt andet citeret for at have sagt, at "musikjournalistikken har fundet en fast form for, hvordan man skærer en artikel. Der er en række klichéer, som man bruger. Det betyder, at enhver idiot, der kan sætte tre linjer sammen, kan lave noget, der er musikrelateret."
Det er en fuldstændig latterlig nedvurdering af de eksisterende musikblade, men det er jo et af de ældste kneb fra skolegården, at sige, at de andre er nogle idioter, og at man selv er for genial. Ikke desto mindre har Lynggaard været på hugst efter nogle af de idioter, der i forvejen skriver for andre blade, blandt andre Musikmagasinet GAFFA, for at få dem til at skrive i sit nye blad. Det kan være, at Lynggaard håber, at der kommer en anden klangbund i artiklerne fra idioterne, når der står et andet bladnavn på forsiden.

Klaus Lynggaard fremturer videre med et af tidens populære synspunkter: "Jeg vil ikke lave et rockblad. Og det kan ikke understreges nok. Jeg er træt af rock. Jeg er træt af mænd i t-shirts, der render rundt og tror, de er 19 år. Ralf (Christensen, redaktionssekretær, red.) og jeg er enige om, at i øjeblikket er det den elektroniske scene, der sætter dagsordenen", siger han.
Bortset fra: "Skat, skal du med hjem og bindes til radiatoren", findes der næppe en mere hip scorebemærkning i øjeblikket, når man er ude i byen, og det har Lynggaard selvfølgelig også opdaget.
Det er uden omkostninger at hakke på rocken. Det er alskens electronica, der er hip. Det kan du blandt andet forvisse dig om i dette nummer af GAFFA. Og det er selvfølgelig legitimt nok, at Klaus Lynggaard også vil være hip, men det virker fuldstændig utroværdigt, at en mand, der er 41 år og som spiller i orkesteret Strejfer, der spiller noget af det mest fodslæbende gammelmandsrock forsøger at løbe fra sin egen skygge. Hvorfor ikke være tro mod sine rødder og sige: "Jeg kan godt lide rockmusik", men det er der måske knapt så meget lir' i ude i byen.
Når det er sagt, skal Blender selvfølgelig bydes velkommen, dansk musikjournalistik har brug for flere gode, kvalificerede bud på genren.

Peter Ramsdal

Udgiver
Foreningen Musikmagasinet GAFFA
Sjællandsgade 92
8000 Århus C
Tel.: 86 12 98 99
Fax: 86 18 92 22
Giro: 4 37 68 97
E-mail: gaffa@gaffa.dk
Web: www.gaffa.dk

Ansv. redaktør:
Peter Ramsdal

Annoncer:
Dennis Brorsen
Henrik Riisvig
Tel.: 86 12 98 99

Administration:
Robert Svane

Abonnement:
Henrik Riisvig

Marketingchef:
Robert Borges

Art Direction:
Jesper Birk
Lykke Dahlén Lund

Kalender:
Malene Mogensen

Korrektur:
Ole Rosenstand Svidt

Plakatchef:
Kalle Bremer

Skribenter:
Morten Remmer
Nils Harbo
Morten Bagai
Jan Opstrup Poulsen
Peter Studstrup
Jesper Skaaning
Finn P. Madsen
Martin Robert Nielsen
Morten Buschmann
Carsten Heller
Ole Hoff-Lund
Mette Castbak
Mark Lewis
Jesper Nykjær Knudsen
Morten Lausten
Henrik Tuxen
Keld Rud Nielsen
Jacob Rosenbak
Michael C.U.P Rasmussen
Lars Nielsen
Ole Rosenstand Svidt
Peter Widmer

Fotografer:
Sandra Greig
Steen Tronsgaard
Steffen T. Nielsen
Morten Larsen
Klaus Thymann
Per Houby

Tryk:
Franzen Offset

Oplag:
84.000 eksemplarer

Abonnement:
150,- kr. for 12 numre
Indbetales på giro
4 37 68 97.

Deadlines:
Redaktionelt: 11.05.98
Kalender: 15.05.98
Annoncer: 13.05.98

Roskilde Festival

Carlsberg

OFFICIAL SPONSOR

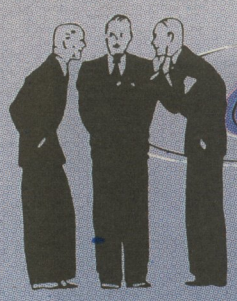

G-myt

Vaskemaskine i omdrejninger

Nogle debuter synes dømt til at gå i vasken. Sommetider er det dog overlagt. **Laundromat** er eksemplet på, hvordan ROSA's *Secrets*-udgivelser kan åbne pladeselskabernes hermetisk lukkede døre for debutanter. Bandets første album *Trivia* er på gaden, og de tre københavnske ungersvende hitter pænt med det første singleudspil *Everything*. Ifølge forsanger og sangskriver Jacob Hein er opskriften op-tempo-poprock med fængende melodilinier... og gerne lidt selvironi.

- Jeg opfatter vores musik som enormt kompakt og rimeligt iørefaldende. Det skal først og fremmest være melodisk, fastslår Jacob Hein uden tøven.

Inspirationen er en blandet landhandel, og navne som The Smiths, Stone Roses og ELO nævnes i flæng.

På *Secrets 9* introducerede ROSA bandet for Kim Hyttel, og samarbejdet er fortsat på *Trivia*.

- Der opstod en god forståelse mellem band og producer, men selvfølgelig vil man nogle gange trække hver sin vej. Vi er dog mere end godt tilfredse, indrømmer Jacob.

Hverken navnet Laundromat eller titlen *Trivia* har nogen speciel betydning, og Jacob tilstår da også under lettere pres, at teksterne ikke indeholder videre budskab.

- Det er 12 isolerede melodier, der ikke er specielt alvorlige. Sikkert fordi vi selv er sådan. Teksterne er en blanding af absurde strøtanker og ord, der bare lyder godt sammen, siger han.

Musik skal også opleves live, men der bliver næppe mulighed for at høre Laundromat på denne side af sommer.

- Vi har talt om en lille tour rundt på de danske klubber, men projektet er endnu kun på tegnebrædtet, forklarer Jacob.

Bandet har netop skudt en video til *Everything*, og Mainlinе udsender noget så sjældent som en syv tommer vinylsingle med Laundromat i England. Men indtil videre er kombinationen af musik og penge nærmest ligeså abstrakt som Jacobs tekster.

Drivkraften er uforfalsket skaberglæde, og Laundromat har et meget realistisk syn på indtjeningsmulighederne.

- Hvis vi skal tjene penge, skal vi starte et møntvaskeri, konkluderer Jacob opfindsomt.

Nu er det kun salgstallene, der afgør, om Laundromat udvikler sig til en vaske- eller pengemaskine.

Martin Robert Nielsen

SEX TIL NIKOLAJ

Navn: Nikolaj Nørlund

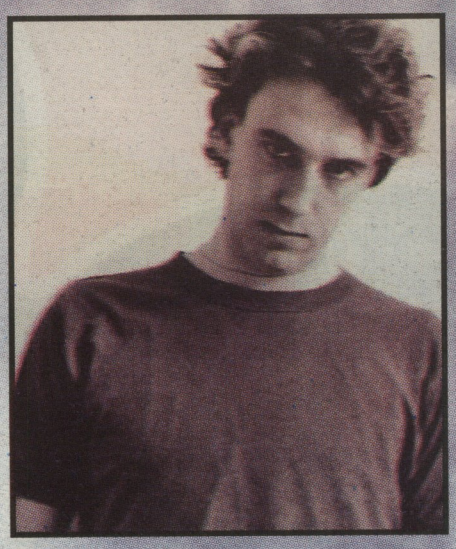

Hvilken plade har du sidst købt?
Jeg har lige været ude og købe tre plader med Bernhard Herman. Hvis du ikke kender ham, så er det OK, men han er filmkomponist og har blandt andet lavet musikken til tre af Hitchcocks klassikere *Vertigo, North By North West* og *Psycho*. Det er sådan meget filmisk at bevæge sig rundt til, mens man lytter til det. Hyggelig uhygge og god baggrundsmusik.

Hvilken plade var den allerførste, du købte?
Mmmmmm, jeg kan i hvert fald huske, da jeg købte *Honky Dory* med David Bowie, og det er jo en fremragende plade stadigvæk. Jeg har den på vinyl, men for nylig fik jeg den også på cd, og jeg må altså sige, at vinylen har den bedste lyd. Måske købte jeg *Shu-bi-dua 1* før Bowie, men det er Bowie, der holder bedst (ha-ha-ha).

Hvilken plade er den bedste gennem tiderne?
Det er jo et formålsløst spørgsmål. Men, altså, *Honky Dory* hører da med i det pæne selskab sammen med Neil Youngs *Everybody Knows This Is Nowhere*. Og nu vi er i gang vil jeg nævne Scott Walker fra Walker Brothers. Han lavede fire plader i begyndelsen af 1970'erne, og den tredje er altså i særklasse. Ligesom Bob Dylans første, forresten. Hvis vi skal have et par danske med, så må det blive *Nøgne Øjne* med Poul Dissing og Beefeaters, og så selvfølgelig *Herfra Hvor Vi Står* med Skousen og Ingemann.

Hvilken koncert var den første, du oplevede?
Det kan jeg sgu ikke huske. Men der var jo en Roskilde Festival i slutningen af 1970'erne, som jeg tog ned til sammen med min bror. Men han er jo lidt ældre, og han havde en masse ting, han skulle nå, så jeg brugte de tre dage alene det meste af tiden. Og dér så jeg Shit & Chanel, Joan Armatrading og et eller andet stort reggaenavn, jeg tror, det var Peter Tosh.

Den fedeste koncertoplevelse?
Neil Young sammen med Booker T. And The M.G.'s på Roskilde i 1993. Det var fantastisk. Den store Canopy scene har aldrig lydt så godt hverken før eller siden, så den lydmand må have været lidt af en troldmand samtidig. Jeg var også til en massiv koncert med Sonic Youth på Roskilde i 1986 eller 1987 - samme år, hvor både Go-Betweens og Triffids spillede. Det var et af de rigtig fede år.

Hvis du skulle lave et covernummer, hvad skulle det så være?
Jeg spiller allerede to covernumre til mine koncerter i dag, og det er *Godt Nyt I Dag (Til Alle Os Der Bærer Nag)* af Dissing og Beefeaters, og så *Everybody's Talking*, som stammer fra filmen *Midnight Cowboy*. Den er jo efterhånden gået hen og blevet en standard. Men jeg kan mægtig godt li' at spille covers.

Af Ole Hoff-Lund

DM i Rock '98

De fleste bands har en drøm i maven om pladekontrakt, festivaljobs og berømmelse.

Langt fra alle bands opnår at blive årets nye navn, men for niende år i træk kan DM i Rock præsentere 250 bands, der får chancen for at stå på scenen på et stort spillested og trykke den af. Det gjorde Dizzsy Mizz Lizzy, Passion Orange, Kashmir og andre bands, der fik det helt store gennembrud ved DM i Rock.

Efter de indledende runder og kvartfinaler står 36 bands klar til semifinalerne, og de er blevet valgt af publikum og professionelle branchefolk, der er dommere. Den 17. og 18. april var der semifinaler på Blitz i Århus, den 7. og 8. maj. er der i Amager Bio, København og igen den 15. maj på Rytmeposten i Odense. Fra hver semifinale går to bands videre til den stooore finale den 22, maj i Amager Bio, hvor vinderen af DM i Rock kan nyde den første berømmelse som rockstjerner og det søde groupieliv og begynde at glæde sig til præmien på 9 festivaljobs, 30 klubkoncerter, en uge i Sweet Silence-studiet for at indspille en cd, og som ekstra bonus får de et års gratis abonnement på Soundcheck!

Dan Rachlin, Scandinivian Records, EMI Medley, Alex Nyborg Madsen og sidste års vindere fra Århus, Hallå Då, er blandt dommerne til finalen, så det er ikke kun vinderne, der har mulighed for at blive opdaget.

Det er vigtigt for Sandy Madar, arrangør af DM I Rock, at musikkonkurrencen ikke udvikler sig til at blive en stjernefabrik.

- Det har der været en tendens til tidligere, men man skal huske på, at DM i Rock kræver blod, masser af sved og tårer for tusindvis af mennesker. Vi sidder 6 mennesker på kontoret, der er 9 crewfolk, 400 dommere og 250 bands, der skal afvikle 72 koncerter. Det er en stor kæde, der bare ikke må briste nogen steder.

DM i Rock har de senere år haft et dårligt rygte. Musikniveauet har været for ringe, der har været dårlige forhold for musikerne, og arrangementet har været for uorganiseret, har kritikken lydt fra alle sider. Men holdet bag DM i Rock er blevet skiftet ud, og der er kommet langt mere styr på musikkonkurrencen.

- Vi har arbejdet vanvittig hårdt, og vi oplever, at DM i Rock bliver taget seriøst igen. Vi har fået god respons fra bands, sponsorer og pressen. DM i Rock har ti års jubilæum næste år, og så må vi tage op, om der er nogen ting, der skal ændres. Men det er helt sikkert, at der er DM i Rock næste år, fortæller Sandy Madar.

Anne Mette Svane

marcy playground

Marcy Playground

Du kender med garanti singlen "Sex & Candy" som i øjeblikket bliver spillet ca. 15 gange om ugen på MTV, og som netop nu er blandt de 20 mest spillede singler i Danmark.

Sanger og guitarist John Wozniak opkaldte 1. singlen efter en oplevelse han havde i gymnasiet hvor han blev overrasket i sengen sammen med en pige.
Pigen der overraskede ham, som iøvrigt boede sammen med hende han dyrkede sex med,

udbrød kort og kontant "Whoo, it smells like sex and candy in here!" Og det udtryk fulgte ham op igennem årene indtil han en dag besluttede sig for at delagtiggøre verden i dette lidt underlige udtryk.

Den engelskbaserede trio er nu klar med deres debut album "Marcy Playground" som indtil videre har solgt 1 million eksemplarer i USA, og som i øjeblikket høster skyhøje anmeldelser i resten af Europa.
Et "må eje" album.

KR 119,-

KUN I MAJ/APRIL

Capitol RECORDS

ACCORD MUSIC - Odense • AXEL MUSIC - Scala i Kbh.K., Hovedbanen i Kbh.K., Frederiksberg, Køge, Odense, Roskilde • BLYFRI - Holstebro, Viborg
CASABLANCA - Kbh. Ø. • CORNER - Allerød • DREJESKIVEN - Vejle • DRUGSTORE - Roskilde GUF - Ballerup, Kbh.N., Kbh.S., Kbh.K., Brønshøj, Høje Tåstrup • MUSIC MECCA - Kbh.K. MUSIKHJØRNET - Tåstrup, Glostrup • PHONOTEKET - Helsingør • PLADESHOPPEN - Silkeborg
RILLEN - Grenå • SKIVEN - Frederikssund • SPAR MUSIK - Slagelse • STEREO STUDIO - Ålborg, Århus, Randers, Esbjerg, Kolding, Fredericia, Herning, Holstebro, Horsens, Odense, Viborg • TEEN SHOP - Horsens • TOP 20 - Lyngby, Kbh.S, Greve • ØRESNEGLEN - Valby

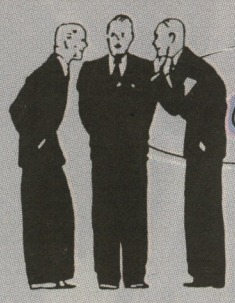

G-myt

København-Indien tur/retur

Det københavnske band **Gigandhi**, der selv beskriver deres musik med termen hindustrial, har netop udsendt deres andet album *Chaaval*. Ligesom på kvintettens første album, *Rafflesia*, blandes tunge riffs med sitarpassager af en nærmest ambient karat. GAFFA spurgte Gigandhi-guitarist Kris Borring Prasada Rao om bandets forhold til de indiske toner, der spøger i deres musik?

-Altså, jeg elsker klassisk indisk musik. Jeg er halvinder, så for mig har det været meget naturligt, at den del er kommet med. De andre er også blevet fanget af idéen. Vi synes, det var en fed ting at blande i musikken, også fordi det var anderledes. Der er sgu så mange, der spiller tung musik. Så er det måske meget fedt at gøre det på sin egen måde.

Spiller den indiske filosofi en rolle i teksterne?

- Nej teksterne er ikke videre filosofiske. Et nummer som *Basmati*, hvor teksten er på hindi, handler om indisk mad. Så der er vi nede på jorden. Vi er ikke de store poeter, og vi prøver heller ikke at give os ud for at være det. For mig at se er det de færreste musikere, der også er poeter. Det er meget få, der egentlig skriver nogle tekster, der er videre interessante. Det er også bevidst, at vi ikke trykker vores tekster på coveret, for de er ikke det centrale i det, vi laver. Der er selvfølgelig en mening med dem, men jeg vil ikke komme og sige, at det er de mest bevingede ord, der nogensinde er skrevet, tilstår Kris.

Hvordan fandt I på albumtitlen Chaaval?

-Det er, fordi vi lavede det nummer, der hedder *Basmati*, opkaldt efter basmati-ris, og så stod vi og snakkede om, hvad pladen skulle hedde, og så sagde jeg: Jamen basmati-ris hedder *Chaaval* på hindi. Det passede meget godt. Også fordi mange af de, der spiller tung musik, har et meget aggressivt udtryk både i navn, titel og tekster. Det passer ikke rigtig til os. Vi løber ikke rundt med en kæmpe bunke indestængt had til verden. Selvfølgelig er der noget aggressivt i vores musik, men det bliver sat i forhold til noget stille, så der opstår en eller anden alsidighed. Havde pladen heddet et eller andet enormt sejt eller ondt, ville det ikke have passet til det, vi er.

Keld Rud Nielsen

Steam - Dampende duo debuterer

Steam er en århusiansk duo, der består af Lene Dissing på vokal og John Gordon på guitar. Lene og John har arbejdet sammen i tre år og har i fællesskab skrevet numrene til albummet *Talking 'Bout The Weather*.

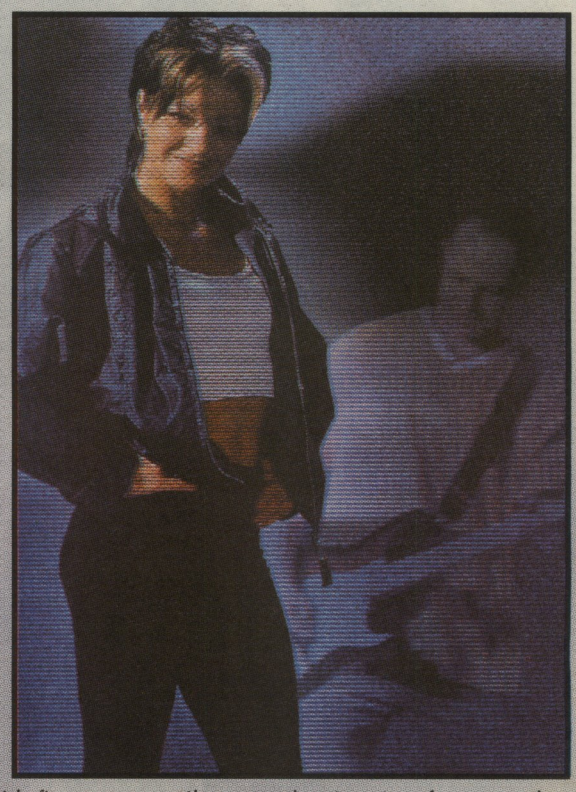

Sangskrivningen foregår som et ping pong-spil, hvor John bærer hovedansvaret for musikken og Lene for vokalen.

- Vi kalder det garagepop. Det er meget melodisk, men alligevel lidt beskidt, fortæller Lene.

Inspirationen kommer ikke mindst fra Louise Hoffsten og Amanda Marshall, og musikken er meget guitarbaseret. Indspilningen er foregået i Jailhouse, og Tommy Hansen har produceret numrene, der kommer vidt omkring i stilarterne.

- Selvom numrene er forskellige, går vores sound igen på dem allesammen. Sangene fortæller hver deres historie og er lidt firseragtige... Men mere up to date, vurderer Lene.

Singlen *No Lovesong Too Sad*, der spilles i radioen for tiden, er et roligt popnummer, men ellers er stilen rå med en sur vokal.

Lene beskriver Johns guitarstil som *funkoid rock* og karakteriserer ham som en musiker med situationsfornemmelse. Guitarspillet er afvekslende, og *Talking 'Bout The Weather* indeholder en del akustiske passager.

- Det var en vores fælles venner, der førte os sammen. Han mente, vi ville arbejde godt sammen, og det har vi bestemt ikke fortrudt, siger hun.

Martin Robert Nielsen

Las debuterer med svenskere

Orup, Eric Gadd, Jennifer Brown og Robyn. Det hedder de faste svenske arbejdsgivere for de medvirkende på danske **Las Nissens** debut-cd *That's Not Cricket*. Bl.a. multi-musiker Gustaf Ljunggren og trommeslager Niclas Gabrielson har taget turen herover fra Stockholm.

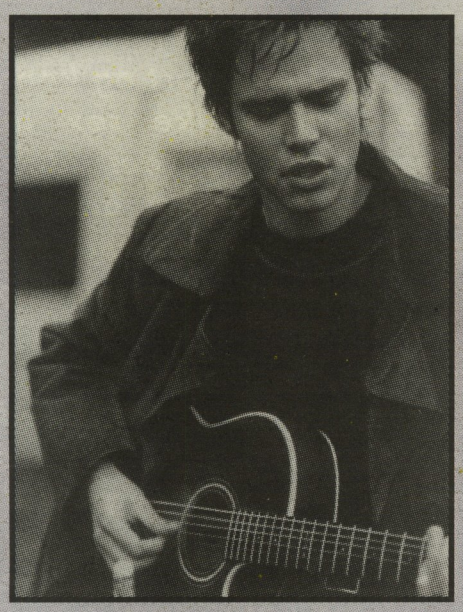

- De synes, at mine numre er det mest interessante, der sker i DK for øjeblikket. Og så var de trætte af Stockholms over-trendy musikmiljø, som de ikke kan holde ud. De kan lide den danske "loose" holdning, fortæller 27-årige guitarist og sanger Las Nissen, der mest er kendt for sin tid med bandet Gone Fishin'.

That's Not Cricket er indspillet i Granny Studio på bare tolv dage og udgivet på det nystartede danske Family Records. Medproducer er fast mand i C.V Jørgensens band og er også svensker: Jesper Nordenström. Alle tekster er på engelsk, og musikken er heller ikke dansk - til tider Police-lydende. Cd' en har da heller ikke hittet herhjemme. Endnu.

- Jeg vidste fra starten, at det her ikke var et dansk storsælgende projekt. Men nu tager Chris Minh Doky cd'en med til New York, og en australier vil udgive den down under" og på New Zealand.

Og Sverige bliver selvfølgelig også næste udgivelsesland af *That's Not Cricket*, hvor der er lagt meget korarbejde i rillerne. Svenskerne synger englesmukt flerstemmigt kor, og trommeslager Niclas Gabrielson er således signet på amerikanskeWarner Brothers som ung lovende Frank Sinatra-kopi. *That's Not Cricket* er i øvrigt engelsk slang for "noget, der er ufint i kanten". Bandet tager på turné til september/oktober, og bassist Niels Dahl er også med i Las' band

Morten Buschmann

Sådan har du aldrig hørt dem før

De største danske stjerner. PolyGram har de lange arme fremme, når de omtaler udgivelsen *Something Special*. Navne som blandt andre Kim Larsen, Sanne Salomonsen, Maria Montell, **Erann Drori** og Otto Brandenburg er blevet mobiliseret, og lokkemaden var tilbuddet om at lave noget anderledes. Helt anderledes.

- Jeg fik muligheden for fortolke en gammel favorit sammen med de bedste danske musikere. Jeg syntes, projektet lød seriøst, og så hoppede jeg på. Det har jeg ikke fortrudt.

Ordene er Erann Droris, og den gamle favorit er Gilberto Gils udødelige *Girl From Ipanema* . Kunstnerne fik mulighed for at vælge mellem forskellige klassikere, og der venter det gamle stampublikum et par overraskelser undervejs. Kim Larsens version af *We Have All The Time In The World* har allerede givet radiolytterne et fingerpeg.

- Jeg har boet i Brasilien i et halvt år og kender Ipanema. Sangen er arrangeret anderledes end originalversionen, og jeg indsang den som duet med en brasiliansk kvinde. Jeg bad musikerne om at spille en jazzificeret bossanova, og det fungerede bare, fortæller Erann med en smittende entusiasme.

Alle numrene på *Something Special* er meget individuelle, og projektet er bevidst sammensat. Det er ikke uden riscici at stable et arrangement på benene, der kan minde om endnu en *Åh Abe*-klon, men kunstnerne troede på idéen og blev tændte ved tanken om at vise sig fra en helt anden side.

- Jeg kan selvfølgelig kun udtale mig på egne vegne, men det er mit indtryk, at det var chancen for at fjerne sig fra det traditionelle udtryk, der tiltalte de medvirkende, siger Erann.

Der er ikke planlagt nogen egentlig tour, men det skulle være sikkert, at der bliver et *Something Special*-gig på Plænen, når Tivoli åbner.

Martin Robert Nielsen

Jimmy Page og Robert Plant var ankermændende i Led Zeppelin; vel nok den største rockgruppe gennem tiderne.

ROCK BEGYNDER MED P!

"Walking Into Clarksdale" er den første samling af nyt, originalt materiale fra Jimmy Page og Robert Plant siden 1979 og Led Zeppelins sidste album "In Through The Out Door".
Pladen er indspillet i Abbey Road studierne med Steve Albini (Nirvarna, PJ Harvey, Pixies) bag mixerpulten, og resultatet er blevet intet mindre end et mesterværk.
Et album der er helt på højde med de største Led Zeppelin-udgivelser.

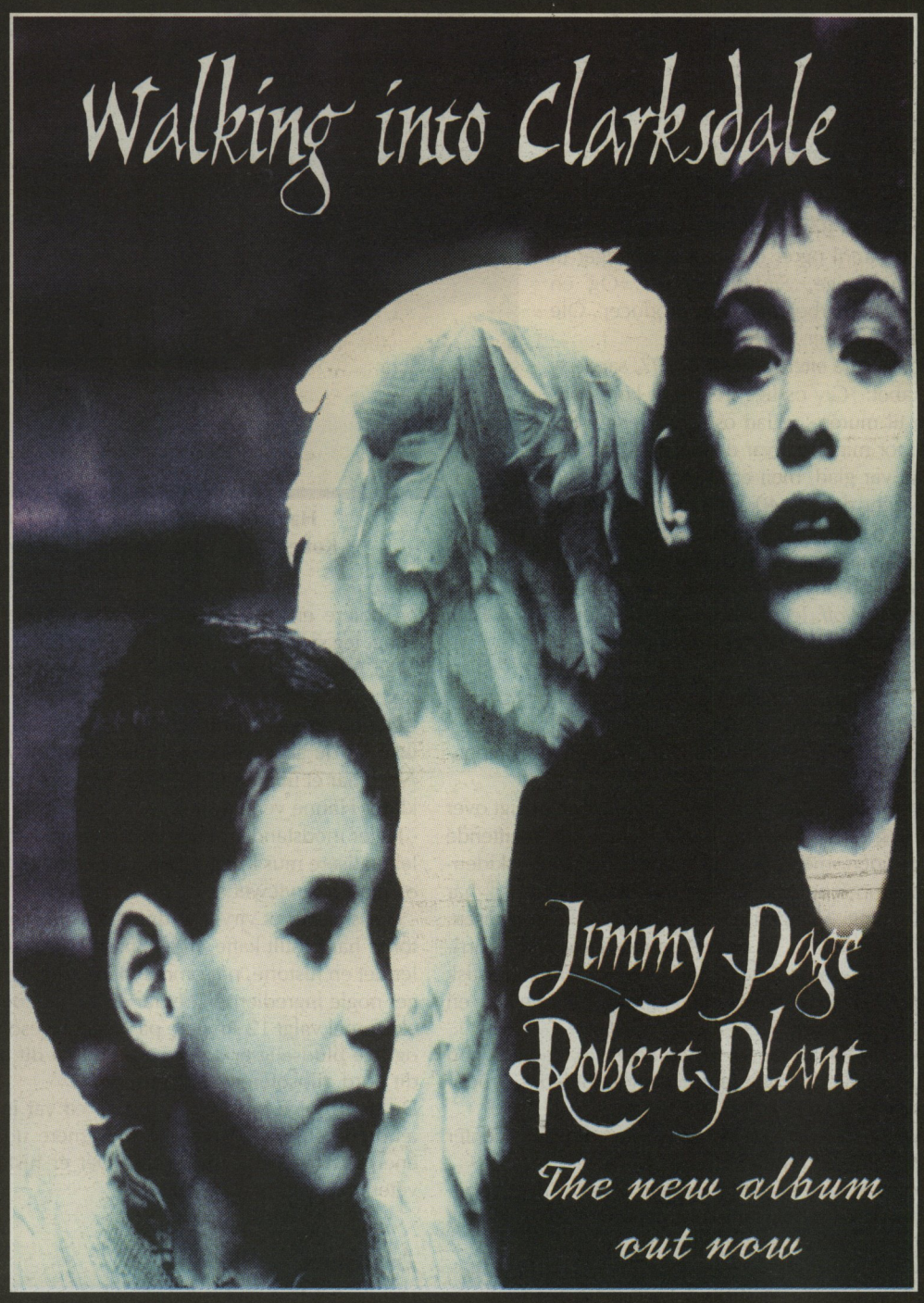

Pressen skrev:

"Foruroligende mesterværk."
B.T.

"Rockmusikalsk mesterværk. Forbløffende. Hverken mere eller mindre."
Jyllandsposten

"Fornem triumf. Jimmy Page og Robert Plant er tilbage på toppen med "Walking Into Clarksdale"."
Berlingske Tidende

"Et uafrysteligt bevis på, at kreativiteten og vitaliteten stortrives hos rockmusikere, som nærmer sig pensionsalderen uden alderstegn."
Politiken

Hanne Boel: Frikvarter til at eksperimentere

- Giv os fred til at køre panden mod muren, sagde makkerparret HANNE BOEL og Ole Hansen til deres pladeselskab, før den nye cd, *Need*, skulle laves. Den første, uden at pladechef og producer Poul Bruun har lyttet over skulderen.

Af Morten Buschmann

Foto Per Howby

Hanne Boel i selskab med producer Ole Hansen på Langeliniepavillonen i København. Hun har netop udsendt albummet *Need*, som er en fortsættelse af samarbejdet med Ole Hansen og tekstforfatter Martin Hall.

- Vi har gjort det her 100% selv, fortæller Hanne Boel på Langeliniepavillonen i København. Poul Bruun er ikke med efter 10 års samarbejde. Og det er nyt. For har man sagt Hanne Boel, har man altid i næste sætning sagt Poul Bruun. Den nye cd, *Need*, udkom den 30. april og er en naturlig opfølger til stilen på den forrige, *Silent Violence*. Og en fortsættelse af samarbejdet med producer Ole Hansen og tekstforfatter Martin Hall.

- Da vi gik igang lige efter turnéen i 1997, sagde vi til pladeselskabet: "Giv os lige fred til at køre panden helt hen til muren, og lad os så se derfra. Det har været nyt for mig. Poul var den første til at høre resultatet, han var glad, men er altså slet ikke med denne gang, siger den nu 40-årige Hanne Boel og understreger, at der ikke er en gnist af uvenskab mellem hende og hendes faste kunstneriske leder i ti år.

- Han har været en utrolig stor del af mine plader lige siden *Black Wolf*. Jeg bad om et frikvarter overfor Poul Bruun - på en god måde, skynder hun sig at sige.

Soul rensning

Overtegnede møder Hanne og Ole Hansen på Langeliniepavillonen.

Der er stil over restauranten. Ensomt liggende med udsigt over Øresund, og få gæster. Langeliniepavillonen har haft skiftende ejere gennem tiden, men alligevel hænger de gamle skidenbrune kobberlamper her stadig. Men Hanne Boels musik har fået en ny drejning. Manden bag er i høj grad Ole Hansen. Det er ikke forkert at sige, at *Need* kan minde om hans forrige succes, Randi Laubeks *Ducks And Drakes*, perfektionistisk produceret og med meget lidt spade. Nærmere vil Ole ikke en genrebetegnelse af *Need*:

Hanne Boels soulrock fra før *Silent Violence* har altid haft god plads til guitar, men nu er den langt væk i lydbilledet. Producer Ole Hansen:

- Synthesizere og samplere er blevet etablerede instrumenter og er ikke længere kun mode.

- Det er sværere at tage en guitar og lukke op for nye lydbilleder. Dér er keyboards og samplere nemmere, siger Hanne for at forklare cd'ens lyd og fortsætter:

- Jeg har renset ud for soul. Jeg *har* været dér, mener Boel, der, uanset hvad hun gør, har danskerne bag sig. *Silent Violence* har solgt over 100.000 eksemplarer siden udgivelsen i september 1996.

Har technoen gjort det mere accepteret at bruge keyboards?

- Man kan ikke forklare musik. Men fokusen på trend er mere agressiv og eksplosiv end før; musikken i dag er præget af, at vi er i de allersidste åndedrag af årtusindet, siger Ole Hansen.

Ikke til fortolkning

Martin Hall er ikke til stede på Langeliniepavillonen; det er ham, der denne gang er tekstforfatteren bag *alle* 10 numre på *Need*.

Hvorfor skriver du ikke selv dine tekster?

- Martin er huse højere end de fleste tekstforfattere herhjemme, og højere end mig, selvfølgelig. Jeg finder nye vinkler hver gang, jeg synger hans tekster; jeg bøjer mig i støvet for hr. Hall.

Men hvad er den røde tråd tekstmæssigt på cd'en? Hvad er det, I vil fortælle?

- Det håber jeg da, du selv kan føle, siger Hanne. - Jeg håber ikke, at du skal have en manual til at fatte det. Jeg synes, at *Need* har et univers at af lyd og ord, der hænger sammen, forklarer Hanne venligt.

- Jeg er modstander af at forklare; man skal ikke unødigt intellektualisere musik, siger Ole. Her kommer frokostbordet foran os ind i interviewet:

- Her står der et virvar af ting, men de er ikke tilfældige ting, for vi har bestilt kaffe, mælk, brød og sukker. Sammen fortæller dét en historie, på samme måde som med en cd. Man vælger nogle ingredienser, der får en kæmpe betydning. Vi har for eksempel valgt 12 strygere på *Need*. Ligesom 12 poser sukker, og lige pludselig er de poser en del af dit bevidsthedsfelt - af dit bord, filosoferer Ole Hansen.

De to er enige om, at den forrige cd var indadvendt, som så ændrede sig live. Numrene blev mere udadvendte, og dén energi er taget med på *Need*. Dét er historien, synes de to veteraner.

Én stemme - én lyd

Hanne Boel er om nogen kendt for moden soul og gospel udstyret med engelske tekster. Hittene er utallige, og fru Boel er en holden dame med hits som *I Wanna Make Love To You, Son Of A Preacherman, If You Want My body og Don't Know Much About Love* med flere.

Trompetist Ole Hansen trådte frem i dansk musik med sine blæserarrangementer for de danske funkgrupper Buzstop, Blast og Paris Paris. I slutfirserne udgav han debuten *Blue Isis* med sin kæreste Ann Westergaard. En hel anden slags musik end den funk, man kendte ham for. *Blue Isis* blev også engelskinspireret synthesizer- og stryger-baseret pop i en blanding af maskiner og levende musikere. Ole Hansens titel er nu producer.

Er Blue Isis dét spor, du har fulgt sidenhen med Boel og Laubek?

- Det mener jeg ikke, jeg er bare nysgerrig. Det var første gang, jeg formulerede noget for mig selv, første gang, jeg ikke lavede gruppearbejde, siger Ole Hansen, der stadig spiller trompet, men ikke bruger den hos Hanne.

- Du kan lige vove på at tage trompeten med til en øver, griner hun. Saxofon og trompeter er bandlyst i Hannes nye univers:

- Funk i dag er lettilgængelig musik. Den rykker i hofterne til en fest, og så er det dét. Det er helt naturligt, at vi er et andet sted, mener Hanne, der før solokarrieren sang i Blast og Crew.

Åbn for fordybelse

- Dybest set er det den sorte musik, der har været i konstant modulation og udvikling og sat en dagsorden. Men for os handler det om at være fremadskuende og ikke bagudskuende, siger Ole Hansen. Hanne er ikke helt enig:

- Nej, vores musik handler om, om man vil sætte sig ned et øjeblik og fordybe sig eller ikke. Jeg tror, at denne cd kræver fordybelse, for at man kan finde ind i den. Og høres på et vist niveau. (På rockdansk: Skru op, - red.). Som baggrundsmusik får du ikke noget forhold til den. Både *Silent Violence* og *Need* skal du have et forhold til; sæt dig ned og hør dem og kun dem. Og fordyb dig. Det er nok et alderstræk, for da jeg var ung, da var jeg til musik, der gik hurtigt ind under huden. I mange menneskers øje står jeg for noget, der er lettere tilgængeligt. Bare folk vil åbne sluserne en millimeter mere og gå med mig ind i den her verden.

Pipper perfekt

Ole Hansen er kendt for sin perfektionisme i studiet, og det gælder også *Need*, der næppe kan kaldes skramlet håndspillet musik. Sampler og sequenzere dominerer, selv om Hanne Boel Band og klassiske musikere pipper frem her og der.

- Jeg skal gå fem-ti år tilbage i min bevidsthed... Det var ikke i går, at jeg tog stilling til at bruge organiske eller ikke-organiske elementer i min musik. Eller metrisk i forhold til ikke-metriske elementer. Om ting er håndspillede eller ej, den puritanisme er død. Indenfor dén form er der ingen fornyelse, mener Ole.

Er rocken død?

- Hvis du ser nu, så er der kommet nye former, hvor begrebet rock er håbløst forældet. De nye grupper er blandinger af alt; rock, techno, sort musik, alt er blandet sammen. Så anmelderne løber stakåndet efter musikken for at klistre etiketter på. Jeg opfatter DJ'en og programmøren som instrumentalister på lige fod med trommeslager og guitarist. Ud af det er der opstået nye områder, som er enormt spændende, siger Ole Hansen.

- Undskyld tak, bliver slutreplikken til de to seriøse kunstnere på Langeliniepavillonen.

Der er ikke planlagt nogen egentlig turné i forbindelsen med udgivelsen, men i stedet spilles en håndfuld koncerter, blandt andet på årets Roskilde Festival. Desuden spilles der i Tivoli fredag 7. august og på Bispetorv i Århus fredag 28. august i forbindelse med Århus Festuge. Holdet bag Boel bliver Jens Runge (guitar), Anders P. Jensen (keyb), Søren Runge (keyb), Moussa Diallo (bas), Jacob Andersen (perc) og Richard Netterman (guitar).

Dette er din styrke!

10/14 Power-Mixer
High-Power mixer med indbygget forstærker på 2x350 watt. Indbygget højttaler processor hvilket giver en helt unik dynamik. 10 mikrofon/line indgange hvoraf de 4 er ægte stereo indgange. Indbygget effektmaskine med 99 programmer. Parametrisk EQ og Master EQ. Udbygget monitor styring. Hovedtelefon-forstærker. Ekstra ind- og udgange for båndoptager. Line in/out mm.
Kan monteres i rack.
Pris kr. 14.995,-

Vector T3
Passiv 2-vejs basreflex kabinet med 300 watt belastning. 1x12" samt horn med 1" driver.
Max. lydtryk 123 dB. Vægt 19 kg.
Pris kr. 5.995,- pr. stk.

Samlet pris inkl. kabler og stativer:

24.995,-

Køb rentefrit over 12 måneder!
Ingen rente, ingen gebyr, ingen omkostninger!

Du kan også lease!
Leas for: 24.995,- over 36 måneder: 938,- pr. mån. inkl. moms + forsikr.

Besøg vores nye butik i Århus!

AAGE JENSEN

- Musikhuset Aage Jensen A/S
  Web: www.aage.com • E-mail: info@musikhuset.dk
- Åbenrå 1-3 og Landemærket 27-29 • København K
  Telefon 33 14 29 00 og 33 14 50 09
- Vestergade 35 • 8000 Århus C
  Telefon 86 19 06 44

Tre bananer, man ik' ka' nå

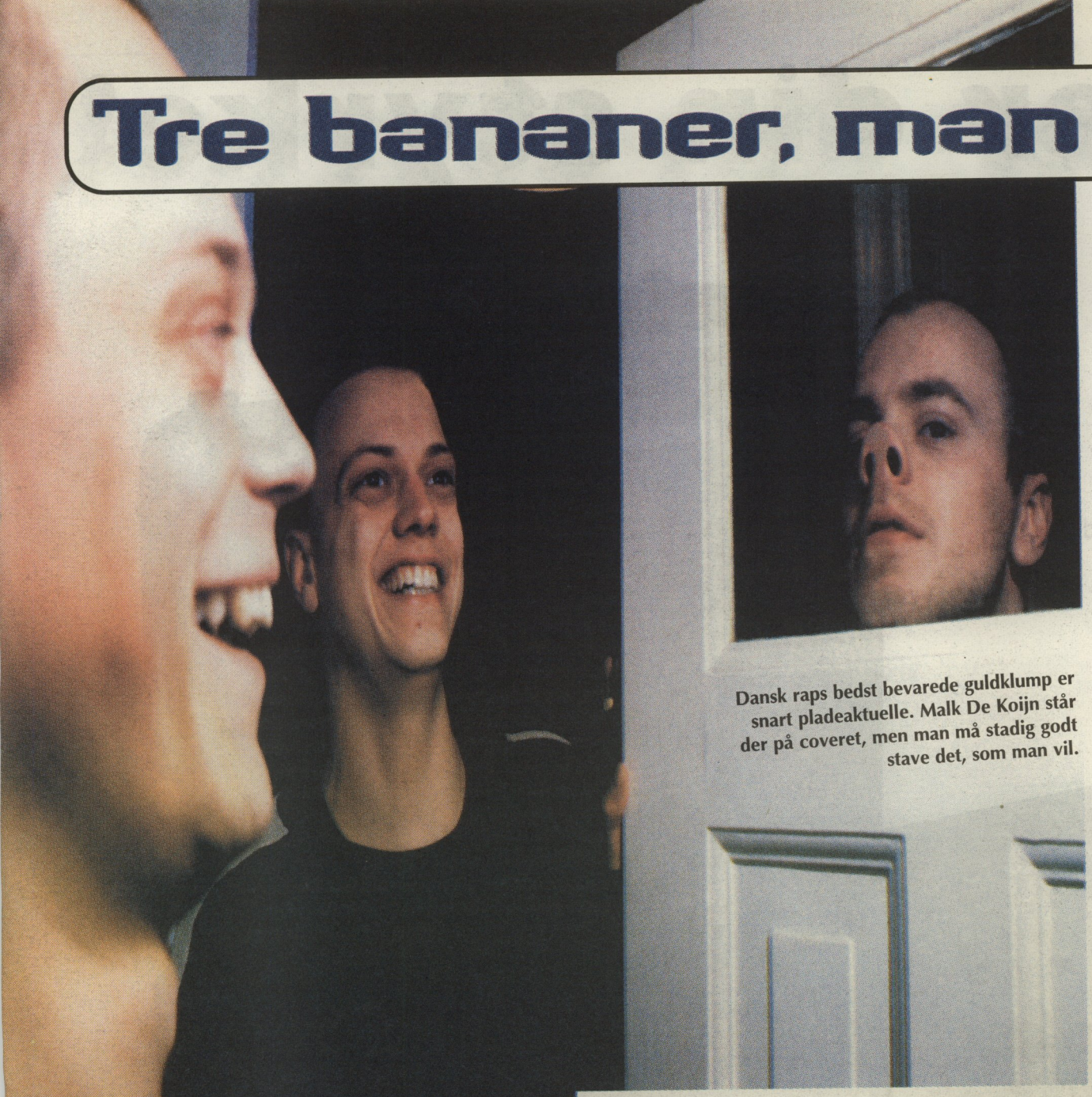

Dansk raps bedst bevarede guldklump er snart pladeaktuelle. Malk De Koijn står der på coveret, men man må stadig godt stave det, som man vil.

Pladeudgivelsesdatoen for MALK DE KOIJNs powerdebut er meget nær. De tre Malk De Kannere kan så småt begynde at føle, at travlheden i deres hverdag tager til, et sikkert tegn på, at pladen er ved at lande. En vinylmaxisingle (Å ÅÅ MÆIO) har set dagens lys, og deres navne er på alles tunger og vil med garanti være det i de næste mange måneder. Dansk raps bedst bevarede guldklump er snart pladeaktuelle.

Af Michael C.W.P. Rasmussen

Foto Per Houby

- Altså alt det der med hvilken dato, albummet dropper på - det er det helt store gambleri at prøve gætte med på, men skriv du bare omkring slutningen af april eller begyndelsen af maj, siger Tue Track og tør ikke engang love, at det, han lige sagde, holder. Men en ting er helt sikker, og det er, at albummet kommer, og det kommer til at hedde *Smash Hit I Aberdeen*. For alle jer, som aldrig har hørt om Malk Dey Cåijn kan jeg sige, at de er dansk hip hops bedst bevarede guldklump. I de seneste par år, mens bands som Den Gale Pose, Humleridderne, Østkyst Hustlers, Hvid Sjokolade og alle de andre har domineret, har der i undergrunden huseret ét band, som de alle trods deres mange forskelligheder har beundret. Et band, som bare altid har kunnet sparke røv, og som ikke gad alt det der pladeræs. Deres stil er superhemmelig og er af nogle blevet kaldt kult. Men nu har Tue Track, Geolo G & Blæs Boogie taget deres livs beslutning:

- "Lad os dog lave den plade", sagde vi til os selv. Det har jo altid været vores drengedrøm, og vi vil ikke sidde som 40-årige og ævle om dengang, vi havde alle pladeselskaberne for vores fødder og måske kunne være blevet til noget, siger Geolo G, som selv har forladt gruppen fire gange og er kommet kravlende tilbage hver gang: - Det gjorde jeg, fordi der på nogle tidspunkter i mit liv skete meget andet end hip hop og jeg havde lyst til at prøve forskellige ting, men efter at Jeppe (Bisgaard) kom hjem til Danmark for at blive, så er lysten til M@lk De coijn og hip hop vendt tilbage.

Tue Track tager over og fortæller, hvor meget Jebbe og Saquib har betydet for dem i den lange process, det har været at lave *Smash Hit I Aberdeen*-albummet.

- Vi gik i studiet i slutningen af sommeren 97, og vi er faktisk ikke helt færdige her midt i marts. Så vi er utrolig glade for den tålmodighed, Jeppe som vores kontakt til pladeselskabet samt Saquib som vores studietekniker har udvist. Specielt Saquib, når han har måttet lægge øre til alle vores syge idéer. Han har specielt været god til at fortælle os, når noget ikke holder, på en utrolig diplomatisk måde.

Syge i bærret

Vi sidder i øjeblikket i Tues lejlighed, som han i øvrigt deler med Jokeren fra en anden dansk hip hop-gruppe. Tue Track sidder og fedter med minidiscen, fordi han vil spille nogle numre fra albummet. Han finder noget med de sygeste karatedrenge, som kalder sig Karate Klanen. Tue forklarer, at det er nogle knægte, som er på det sygeste trip, og de er lidt sådan "nu ser I os, nu gør I ikke".

Blæs B afbryder:

- Ja, og lidt sådan "nu føler I os, og nu gør I ikke". Det skal nok lige siges, at Karate Klanen er en parodi på et af nutidens største hip hop-bands Wu Tang Clan, som lader som om, at de har noget med karate at gøre – men forskellen på dem og Karate Klanen er, at den danske udgave er rigtig syge i bærret i virkeligheden, og nogle vil næsten sige, at de er utrygge i deres nærvær.

Der bliver lidt stille i rummet, da der bliver spurgt, om Karate Klanen skal med ud og spille live.

- Jaaa, det kan man nok forvente sig, siger Tue og lyder ikke overbevisende, men så siger han mere bestemt, at man jo nok ikke kan blive fri for dem.

Ingen staveplader på coveret

M@lk Dji Cjåin har heller aldrig skuffet live. Det er blandt andet deres energi på scenen, som de er blevet populære i undergrunden på. Vi får en sludder om dengang, grafitticrewet BEA og andre trofaste fans dukkede op ved et gig i Odense med bannere og tilråb, og hvordan folk i det hele taget er gået amok, når Maljk de Cjoin har spillet live. Men når snakken falder hen på sommerens festivaler, så vil de rigtig gerne ud og fyre den af for festivalpublikummet. Deres booker Bom Bom knokler i øjeblikket på sagen, men de kan desværre kun sige, at der indtil videre er én festival som har booket dem - i øvrigt sammen med Den Gale Pose - og det er på sommerens Lange Strands Festival.

Snakken falder hen på deres liveshow, og Tue finder nogle godter frem; jeg får lov til at se og røre ved deres scenegear, som de efterhånden er blevet identiske med, for eksempel Tues ghetto-cowboy-hat, Blæs B's motorbriller og naturligvis Geolo G's thai-boxershorts. Vi hører lidt flere numre, og jeg bemærker, at de endelig har fundet en måde at stave deres navn på på maxisinglen og spørger "Hvad sker der med det der? Malk De Koijn står der her på coveret, må man nu ikke stave det, som man vil mere?" - Jo, jo, siger Geolo G roligt. Når vi rapper, forkorter vi det med M.D.C., for det holder ikke at rappe M.D.K., vel?

Blæs B forklarer, at de var tvunget til at finde en måde at stave det på, så folk kunne slå navnet op, når det gælder pladen. På plakater og i interviews må man stadig stave Maeilk Dæ Coån, som man vil.

Du er ikke alene... GAFFA har

163.000 læsere*

* ifølge Gallup

COMING UP

PRÆSENTERER

ST. ETIENNE

Den nye plade med St. Etienne kommer 4. maj. Den hedder "GOOD HUMOR" - det er dén med "Sylvie", og den er bare fjong!

FINLEY QUAYE

Kåret som Best Male Solo Artist ved Brit Awards 1998. Debut-albummet "MAVERICK A STRIKE" indeholder bl.a. singlerne "Sunday Shining" og "Even After All".

COMING UP PRÆSENTERER OGSÅ:

Lois - Imani Coppola - Bernard Butler - Taja Sevelle - Bleeder

Lo-Fidelity Allstars - K's Choice - Ruby Fruit Jungle - The Crystal Method

Annione - Nikolaj Nørlund - Sylk 130 og mange flere...

COMING UP
Sony Music

T.P. Musik Marked • Fona • The M&M Shop • Stereo Studio Skiven, Frederikssund • Guf • Musikhjørnet, Tåstrup / Glostrup Casablanca, København • 2tal TV Huset, Køge • Lydsporet, Fredericia Pladekisten, Århus • Drugstore, Roskilde • Flensborg, Roskilde Phonoteket, Helsingør • Vinyllyd, København • Pladeshoppen, Silkeborg CD Skiven, København • Accord Music, Odense A/S

CD KUN KR.
119,95

Den hvide støj fra New York

AvantGarde superstjernerne SONIC YOUTH er på trapperne med deres 14. studie album *A Thousand Leaves*. Et album, der går imod mainstream med lange eksperimenterende sange, afsindige guitarlyde og enkelte let skjulte pop elementer. GAFFA fik i samme anledning en snak om inspiration, New York City, København og guitarens mange muligheder, med en af Sonic Youths grundlæggere, Lee Ranaldo.

Af Henrik Tuxen

I følge den britiske økonom Keith Smith er filmverdenen den mindst forudsigelige industri i dag, hvor alverdens økonomiske beregningsmodeller må melde pas. Budgetterne forøges gradvis, og hvis publikum æder det færdige produkt, forgyldes investorerne - hvis ikke, ruller hovederne! Jurrasic Parks succes var ikke en passende indikator for *The Lost World* , og da Mr. og Mrs. Hollywood, Jack Nicholson og Meryl Streep, slog pjalterne sammen i *Ironweed*, gik det helt galt. Der blev tabt penge, så det gjorde noget. Men for hver regel er der altid en undtagelse - Woody Allens produktion har været opsigtsvækkende stabil; aldrig en blockbuster, men altid et stort og stabilt publikum. Hans musikalske parallel bor mere eller mindre på den anden side af gaden og er lige så synonymt med *The Big Apple*, som den sexuelt frustrerede speed-snakker fra filmlærredet. Deres kulturbidrag og almene omdømme er væsentlig større, end hvad tørre tal umiddelbart ville antyde. Thurston Moore, Kim Gordon og Lee Ranaldo krydsede bygrænsen for henved 20 år siden, og herefter har New York City været en uadskillelig del af Sonic Youths musikalske og tekstmæssige univers. Lee Ranaldo forklarer:

- Vi var meget unge, da vi startede, og vi havde alle lige flyttet til New York. Vi var kraftigt inspireret af, hvad der foregik her i byen. Punkbevægelsen blomstrede over hele verden, hvilket betød meget for os, men der var også en række ting, der foregik isoleret i New York. For eksempel New Wave-scenen og No Wave-grupper som DNA, Teenage Jesus og The Jerms. Der var ikke de store muligheder for at turnere og indspille plader for den type bands på det tidspunkt, hvilket gjorde NYC til en lukket lille musikby, men ikke desto mindre meget indflydelsesrig.

Den rene by og den døde poet

New York har ændret sig meget siden den gang. Hvad har hele afkriminaliseringen betydet for musik og kulturlivet i byen?

- Det er rigtigt, at New York så at sige er blevet renset, og det er godt set fra beboernes synspunkt. Musik- og kunst-scenen er væsentligt mere spredt i dag. I slutningen af 70´erne var folk meget tættere på hinanden og mere forenede, om det så drejede sig om malere, musikere eller hvem som helst.
Sådan hænger byen slet ikke sammen i dag, men der foregår stadig utrolig mange spændende ting. Grundlæggende er der tale om et andet sted i tid og rum, hvor kulturen spredes og splittes i det hele taget. Med forekomsten af computere og Internet er det ikke længere nødvendigt at bo i den indre by for at være forbundet til, hvad der foregår. Stemningen i kulturlivet i New York er forskellig i dag - stadig spændende og eksplosiv - men ikke med et lige så forenet ansigt udaftil som tidligere, måske.
Lee Ranaldo er internationalt anerkendt som en fantastisk guitarist, men hans tilknytning til litterære kredse er ikke mindre markant. Han er tekstforatter til adskillige Sonic Youth sange, men arbejder også (tekstmæssigt som musikalsk) som soloartist og oplæser. Ikke overraskende var han gode venner med en af New Yorks kendte litterater, den nyligt afdøde Allen Ginsberg. Som en hyldest til hans gamle ven, indeholder *A Thousand Leaves* den mere end 11 minuter lange *Hits Of Sunshine (for Allen Ginsberg)*.

- Vi var gode venner de sidste 5-6 år af hans liv. Jeg var meget interesseret i hans forfatterskab og hele hans tilgang til kultur og til hans liv i det hele taget. Han har præget vores kultur siden 50´erne. Jeg har altid været meget interesseret i generationen af beat-writere: Ginsberg, Borroughs og Jack Kerouac (Ranaldo har inden for de sidste par året været primus motor bag udgivelsen af en række Keroua-oplæsninger, red.) Det var meget spændende at være tæt på en mand som Allen Ginsberg. Han stoppede aldrig med at være kreativ og udfordrede konstant sig selv. Han var lige så vital og indflydelserig ved sin død, som han var i 60´erne og 70´erne, da han var en væsentligt yngre mand. Derudover var han et meget behageligt menneske.

Mærkelige lyde

Sonic Youths varemærke er først og fremmest den evige udforskning af guitarens muligheder. Bandet råder i Lee Ranaldo og Thurson Moore over to særdeles markante guitarister. Sonic Youth kan godt have 35 forskellige guitarer med på en koncert, men først og fremmset er de kendt for at stemme instrumenterne i alle mulige og umulige positioner. Det er en gammel hæderkronet tradition, fortæller Lee Ranaldo.

- Der er en lang tradition for at stemme guitarer og andre strenge instrumenter til åbne akkorder. De gamle blues guitarister, Keith Richards, Joni Mitchell og en række andre musikere gjorde det. For os var det noget, der kom helt af sig selv. Vi havde i starten primært billige japanske guitarer, der ikke kunne holde stemningen, så vi måtte finde nogle 'tuninger', der kunne holde og samtidig lød cool.
Både Lee Ranaldo og Thurston Moore spillede i sin tid i den avantgardistiske performer Glenn Brancas orkester, der bl.a komponerede symfonier kun for elektriske guitarer. Men i 90´erne har Sonic Youth først og fremmest været kendt for sit tætte slægtskab med de tidlige Seattle-bands. Tilbage i 1990 tog Sonic Youth det ukendte band Nirvana som opvarmning. Inspirationen gik begge veje og trak bl.a. Sonic Youth i en lidt mere kommerciel retning end støjrock-stilen fra 80´erne.

- Vi var meget inspireret af Nirvana, Mudhoney og en række andre grupper, der sparkede larmende og heftig musik ud på dette tidspunkt. Det, som de tog fra os, tror jeg lige så meget var gør-det-selv-princippet som vores lyd. Vi solgte ikke et ton plader, men vi overlevede på vores egne præmisser, hvilket var ret cool. Det var en attitude, mange af de bands blev inspireret af.
I den periode blev vi også interesseret i at skrive kortere sange, men med *Washing Machine* og den nye plade er vi mere gået tilbage til længere eksperimenterende sange ogtil at udforske selve lyden.

Flinke mennesker i København

På trods af, at Sonic Youth oprindeligt stammer fra en scene, hvor mange satte en ære i at være junkier og arrogante røvhuller, har de altid været kendt som særdeles behagelige mennesker, hvilket en række danskere blandt andet har erfaret.
Da Sonic Youth spillede på Barbue i 1986, blev de som alle andre indkvarteret hos de københavnske bookere fra nu hedengangne Metalstein.
Helt tilfældigt mødte GAFFAs udsendte Lee Ranaldo og Sonic Youth i en af de lejligheder, der i årevis fungerede som gratis reservehotel for alle de mere eller mindre obskure støj- og artrock bands, der spillede i Barbue, Ungdomshuset osv. i den periode. Bookerens kæreste var ved at blive sindsyg af at huse det ene mere egoistiske, uhygiejniske og junkede band efter det andet, men ikke pionéerne fra New York. Sonic Youth var angiveligt de rareste, mest behagelige mennesker, hun nogensinde havde mødt, og døren har stået åben for dem lige siden. Lee Ranaldo husker tydeligt tiden i København.

- Jeg huser den tid meget godt. Vi boede hos en fyr, der hed Torsten (Hvass, red.) Vi var meget glade for at være i København og har rigtig gode minder fra den tid. Det er efterhånden længe siden, men vi eksisterer altså utroligt nok stadigvæk.
Nu er en hotelregning fra eller til nok ikke det, der vælter et Sonic Youth-tourbudget i dag, men skulle Lee og vennerne være i humør til lidt hjemlig dansk hygge, så ved de hvilken dørklokke, der skal stemmes.

Sonic Youth giver koncert på årets Roskilde Festival.

SONIC YOUTH DISKOGRAFI

- af Peter Studstrup

Confusion Is Sex (1983)

- Neutral

Confusion Is Sex er den sorteste, mest dystre og sværest tilgængelige Sonic Youth plade. Lyden er bidende og kras, bas og trommer rumler dystert, guitarerne er klirrene og skurrende, og feedback og andre instrumenter eller mikrofonstøj er med til at skabe det både lokkende og uhyggelige støjunivers.

●●●●○○

Bad Moon Rising (1985)

- Homestead

Dragende og hypnotisk plade, hvor sangene overlapper og umærkeligt glider ind i hinanden. Lyden er afdæmpet, drømmende og nærmest psykedelisk. På *Death Valley 69* medvirker Lydia Lunch, og singlen var et mindre gennembrud for Sonic Youth.

●●●●●○

Evol (1986)

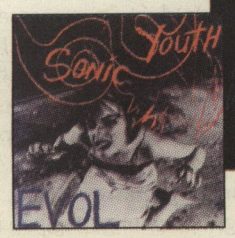

- SST

Evol slår Sonic Youths navn fast som førende art-rock-pionerer. Albummet kontrasterer det grusomme med det overjordisk smukke, og det flotte pladecover illustrerer flot pladens nærmest morbide gyser- eller splatter-æstetik. Kim Gordons hvisken på det åndeløst uhyggelige *Shadow Of A Doubth* får det til at løbe koldt ned af ryggen.

●●●●●○

Sister (1987)

- SST

Hvid støj var tidens løsen, men Sonic Youths støj er snarere svovlgul eller grumset grå. Sonic Youths sylespidse, kantede og rustne lyde danner melodier, der stikker i hjertet, suger i maven og sætter sig som en klump i halsen. Skønheden og vanviddet, vreden, sorgen og kærligheden, *Sister* rummer mirakuløst det hele. *Sister* er et kompromiløst mesterværk og måske Sonic Youths bedste plade.

●●●●●●

Daydream Nation (1988)

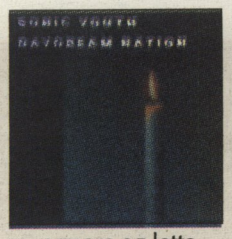

- Enigma

Daydream Nation gnistrer og sprudler af fremadrettet energi, og Sonic Youth viser sig som et ikke bare visionært, men også et tight og velspillende rockorkester. Lyden er varmere og lettere tilgængelig end på de tidligere plader, og sangene er drømmende, melodiske og tættere på et mere traditionelt rockudtryk. *Daydream Nation* et godt sted for nye lyttere at starte.

●●●●●●

Goo (1990)

- Geffen

Skæv popplade, der stikker i mange retninger og er gennemsyret af sære indfald og bizar humor. Thurston Moore og Lee Ranaldos guitarer ringer som himmelske klokker, klirrer som kaskader af knust glas, eller drøner som et felt af Formel 1-biler. *Tunic,* der handler om Karen Carpenters fatale anorexi, er en af Sonic Youths smukkeste og mest bevægende sange.

●●●●●●

Dirty (1992)

- Geffen

Dirty er produceret af *Nevermind* produceren Butch Wig og gruppens forsøg på at nå tidens store grunge-publikum. Uvist af hvilken grund begynder Kim Gordon at synge, eller måske snarere vrænge eller skråle i stedet for at tale eller hviske sig gennem numrene. *Sugar Kane* er Sonic Youths hyldest til Marilyn Monroe.

●●●●○○

Experimental Jet Set, Trash and no Star (1994)

- Geffen

Efter den overproducerede de grungeplade *Dirty* er Sonic Youth back to basics med en improviseret og enkel produktion. *Experimental Jet Set, Trash And No Star* har det rodede og ufærdige præg, der normalt kendetegner lo-fi-produktioner, til gengæld oser pladen af charme, ikke mindst på den pudsige *Winners Blues.* Gruppen havde et af sine sjældne hits med sangen *Bull In The Heather.*

●●●●○○

Washing Machine (1995)

- Geffen

Den ujævne og lidt rodede lo-fi-stil fra *Experimental Jet Set, Trash And No Star* videreføres på *Washing Machine,* hvor inspirationen fra Carpenters og anden amerikansk populærmusik får frie tøjler. *Washing Machine* ville være et af Sonic Youths mindst interessante albums, hvis det ikke havde været for det fantastiske, næsten 20 minutter lange tour de force *The Diamond Sea.*

●●●●○○

A Thousand Leaves (1998)

- Geffen

Læs anmeldelsen på side 47.

BLUE MOON
FUTON

DANMARKS STØRSTE UDVALG
AF EKSKLUSIVE FUTONSENGE

KOM IND I EN AF VORE BUTIKKER
ELLER RING EFTER EN BROCHURE

BLUE MOON FUTON
www.bluemoon.dk
ÅRHUS VESTERGADE 8 • 8000 ÅRHUS C • 86 19 80 33
KØBENHAVN NY ØSTERGADE 23 • 1101 KØBENHAVN K • 33 13 01 31

BEKLÆDNINGSFAGSKOLEN

Fagskolen
kurser inden for 3 forskellige specialelinier:
■ Beklædning
■ Tekstil & tryk
■ Idé & design

Kurserne varer 40, 18 eller 22 uger – men kan også tilpasses dine specielle behov.

Kursusstart august og januar.

Fagskolekurserne kvalificerer dig til videregående uddannelser.
Du får grundlæggende beklædnings- og designmæssige kvalifikationer.
Du syr dit eget tøj, designer på computer og arbejder med fremstilling af tekstiler.

Seminariet
tilbyder en 3-årig uddannelse inden for 3 forskellige hovedfag:
▲ Couture
▲ Idé & design
▲ Tekstil

Desuden er der tilvalgslinier inden for kunst og kultur, skind og læder, tekstiltryk og kostumer.

Ansøgningsfrist 15. marts og 1. juli med uddannelsesstart august.

En uddannelse som håndarbejdslærer giver dig mulighed for ansættelse i ungdoms- og voksenundervisning, på det private arbejdsmarked, inden for modeindustrien eller som selvstændig.

BEKLÆDNINGSFAGSKOLEN
Odense Fagskole og Håndarbejdsseminarium
Ørstedsgade 28, 5000 Odense C
Telefon 66 12 21 45 · Fax 65 90 63 45
www.beklaedningsfagskolen.dk

Kylie Kylie, Kylie Kylie

Kylie Minogue blev taget ind af landsmanden Nick Cave, da ingen andre ville have hende. Da Kylie stadig lavede sing-back til *Locomotion*, gik Nick Cave rundt med en Kylie Minogue-fan-T-shirt.

KYLIE MINOGUE indledte sine 15 minutters berømmelse i en dårlig TV-serie. Senere sang hun med slangekrøller og store fortænder *I Should Be So Lucky*, så blev hun kæreste med slemme drenge som Michael Hutchence og mødte Nick Cave. Nu, 12 år og adskillige minutter efter, er hun fortsat i rampelyset - nu med sit sjette album *Kylie Minogue*.

Af Jesper Skaaning
Foto Per Houby

Klejn, men skøn. Kylie Minogue viser sig at være langt smukkere i virkeligheden end de utallige pressebilleder, man har set af den sexede lillepige. Og lille er hun. Så spinkel, at man frygter for konsekvensen ved at klemme hendes hånd. GAFFA møder den australske popstarlet i en fornem suite på Hotel Phoenix i det indre København. Foruroligende tæt ved himmelsengen, som indbydende ligger redt i baggrunden af det forestående interview.

Ingen kunne modstå fristelsen, hvis det endelig var. Alle elsker Kylie. Dog med undtagelse af hjemlandet Australien, der bestandig ser den 30-årige sangerinde som den uskyldige nabopige, de har selv har opfostret.

- Sandt nok. De husker mig stadig bedst for TV-serien *Neighbours*. Men egentlig har jeg ikke noget imod det. Der var et tidspunkt i mit liv, hvor jeg forsøgte at modarbejde det, men nu er jeg blevet bedre til at acceptere fortiden. Australien har jo også fulgt mig, lige siden jeg som 17-årig startede i *Neighbours*, så de ser mig stadig som deres lille...niche! Og det er jo meget sødt, hvisker Kylie, der i øjeblikket er bosat i London. En metropol, hvor man skal bo, hvis man er hip kunstner. Eller hvis man higer efter accept.

- Det er jo svært at slippe fri for den rolle, man egentlig selv sætter sig i. Men alle har jo en flov fortid. Vis mig dit pasbillede! - og du vil kunne se, hvad jeg mener!

Af uforklarlige årsager havde jeg glemt mit pas! Det er også sagen uvedkommende. Kylie har en pointe. Hun bruger i stedet al sin energi på at se lyst på fremtiden. En erklæret optimist, der egentlig bare skulle have nydt sin 15-minutters berømmelse i form af en 2-ugers rolle i den australske sæbeopera *Neighbours*. Men minutterne strakte sig til 2 1/2 år i TV-serien og derefter yderligere 10 år i musikbranchen. Som faktisk giver hende en ælde-plads oppe med de garvede som Madonna og MTV!

- Oh my God! udbryder hun. Det er lang tid. Men det føles ikke sådan. Dengang var jeg bare glad for at få et job. De var slet ikke meningen, at jeg skulle være skuespiller. Det var heller ikke meningen, at jeg skulle være sanger, erkender hun.

"Nick Cave er Gud!"

En forvandling af den uskyldige pige indtraf, da hun mødte rockstjernen Michael Hutchence i 89.

- Jeg lærte en masse fra ham. Uden tvivl, og han lærte vel også en masse fra mig. Michael var slet ikke så stereotyp, som pressen gjorde ham til, og jeg var heller ikke kun denne lillepige. Så vi mødtes et sted på midten, selv om vi kom fra hver sin ende af verdnen, forklarer Kylie og indrømmer gerne, at hun savner ham forfærdeligt.

Hvor Hutchence lærte hende om den rette udstråling og image, kan Nick Cave nok tilskrives udvidelsen af den musikalske horisont. En forvandling skete, da han inviterede hende til The Poetry Olympics, hvor han selv skulle oplæse et digt. Han overtalte hende til at recitere det ganske naive pophit *I Should Be So Lucky*.

- Først var jeg skrækslagen ved tanken, men Nick overtalte mig med, at det var en god måde at konfrontere fortiden. Og han havde ret. Det var ligesom at møde denne pige med sjovt krøllehår og røde kinder og egentlig synes, at hun var okay. Alle har jo en flov fortid. Selv Nick. Nah, måske ikke alligevel, griner Kylie og har svært ved at forestille sig den sorte mester med permanentkrøller og røde kinder.

Kylies respekt for Nick er uomtvistelig. Hun har endda problemer med bare at udtrykke den i ord. Cave var også manden, der tog hende ind, da ingen andre ville have hende. Da Kylie stadig lavede sing-back til *Locomotion*, gik Nick Cave rundt med en Kylie Minogue-fan-T-shirt.

Du frygtede aldrig, at han tog pis på dig?

- Det har han for meget integritet til at gøre. Siden dengang har vi mødtes som venner. Nej, jeg har aldrig overvejet ironien i det ... men måske skulle jeg have gjort det, eftertænker Kylie. Jeg gjorde det ikke dengang, fordi længe før jeg mødte ham, havde Michael (Hutchence), som var gode venner med Nick, fortalt mig, at Nick gerne ville optage en sang med mig. Og jeg, som ikke engang vidste, hvem denne Nick Cave var! Jeg vidste ikke, at han var Gud! siger hun, uden spor af ironi.

- At optage *Where The Wild Roses Grow* er det bedste, jeg nogensinde har gjort. Han har siden fortalt mig, at han før *Where The...* havde skrevet en masse sange til mig, men at han ville vente til den rigtige sang. Faktisk mødte jeg ham først, da vi indspillede nummeret, hvilket gjorde sangen endnu mere dramatisk og yderligere sexet.

Mørkemanden fik Kylie Minogue respekteret i inderkredsen. Gjorde hende cool.

- Nick Cave gjorde en masse for mig. Professionelt er det jo åbenlyst, men også personligt. Jeg kan i dag ikke forestille mig et liv uden ham.

Hvem er Kylie i dag?

1998. Kylie har netop rundet det skarpe hjørne. Diskografien tæller 6 albums. Alderen siger 30 år. Men Kylie føler sig stadig ung, men hvor længe hun vil fortsætte i branchen, ved hun ikke.

- Jeg vil i hvert fald gerne lave endnu et album, da jeg føler at have lært en masse fra den nye, som på en måde føles gammel nu. (Albummet skulle have været udsendt september 1997 med titlen *Impossible Princess*, men blev tilbageholdt på grund af Prinsesse Dianas død og de misforståelser, der kunne opstå ved titlen).

- Hvis den var blevet yderligere forsinket, havde jeg samlet mine venner og demonstreret foran pladeselskabet med bannere og slagsange som "No more delays, No more delays", griner Kylie. Og det gør hun meget. Griner altså. Trods 8 måneders forsinkelse er Kylie glad for pladen, som hun har valgt blot at kalde *Kylie Minogue*, nøjagtig som hendes sidste. Men hvem er Kylie egentlig i det herrens år 1998?

- Den britiske presse kalder mig nu indie-Kylie, men det er jeg ikke så begejstret for. Jeg er andet end det. Jeg har altid fået påduttet mærkater i mit liv, og måske derfor frygter jeg dem også.

- Jeg elsker forandringer. Du ser mig nu som den søde pige, men i aften kan jeg gå fuldstændig bersærk på bordene i et diskotek. Jeg har ikke lyst til at være cool hele tiden.

Søde Kylie takker af. Der skal tages billeder - på himmelsengen selvfølgelig. Hun spørger, om jeg vil med! Jeg er forelsket.

5 personer, du respekter kunstnerisk?

Madonna - Med sikkerhed. Hun trodsede alle, som sagde, at hun var færdig i branchen. Jeg har aldrig mødt hende, og vi er sikkert også vidt forskellige, men hun virker som om, hun virkelig ved, hvad hun vil.

Björk og Tori Amos - De to har jeg mødt. Store kvinder.

Nick Cave - Manden, der lærte mig alt.

Øhh...Will Smith! - Ham vil jeg gerne møde. Han er cool - og sjov.

hanne boel/need

nyt album

ACCORD MUSIC · Odense · AXEL MUSIC · Hovedbanen København · Scala København · Frederiksberg · Roskilde · Køge · Odense · Silkeborg · BLYFRI · Viborg · Holstebro · CASABLANCA · København Ø · CORNER · Allerød · DREJESKIVEN · Vejle · DRUGSTORE · Roskilde · GUF · Ballerup · København N · København K · Brønshøj · Høje Tåstrup · MUSIC MECCA · København K · MUSIKHJØRNET · Tåstrup · Glostrup · PHONOTEKET · Helsingør · PLADESHOPPEN · Silkeborg · RILLEN · Grenå · SKIVEN · Frederikssund · SPAR MUSIK · Ringsted · Hvidovre · STEREO STUDIO · Ålborg · Århus · Randers · Esbjerg · Kolding · Herning · Holstebro · Odense · Svendborg · Horsens · Fredericia · Viborg · TOP 20 · Lyngby · København S · ØRESNEGLEN · Valby · Frederiksberg

DOWNBEAT / EMI-MEDLEY

Den funky

Efter at have holdt et års pause efter sit sidste album for at få styr på sit liv igen er LENNY KRAVITZ tilbage med sit femte album *Black Velveteen*. De sidste år har været turbulente for Kravitz; moderen døde efter indspilningerne af hans sidste album, og han følte, at cirkuset omkring hele musikbranchen var begyndt at blive for meget, så derfor flyttede han fra New York til Bahamas. Men selv om moderens død har været en stor sorg for ham, er hans budskab: "Lev" - Det er tid for folk til at leve og få det bedste ud af livet!

Af Peter Ramsdal

For en stund er Lenny Kravitz tilbage i New York. Den halvt bahamesiske, halvt jødiske sanger og musiker bor i dag på Bahamas langt væk fra metropolen New Yorks hamrende puls, men for en tid er han tilbage - for at tale om sit nye album, øve i sit studie inden den forestående turné og lave remixes af sangene fra sit nye album *Black Velveteen*.

Som et barn af to kulturer voksede Kravitz op på Manhattan og Brooklyn, søn af TV-produceren Sy Kravitz og skuespillerinden Rosie Roker, som i 70'erne var kendt som Helen Willis i den amerikanske tv-serie The Jeffersons. Kravitz blev flasket op med musik og var vild med jazz og R&B, og som tiårig flyttede han med sin familie til Los Angeles, hvor han i flere år sang i det anerkendte California Boys Choir.

I 1989 brød han igennem med debutalbummet *Let Love Rule*, der var en kærlighedserklæring til hans daværende kone, Cosby-skuespillerinden Lisa Bonet, med hvem han også fik sit foreløbigt eneste barn, datteren Zoë, der i dag er ni år gammel. Men ægteskabet holdt ikke, og Kravitz' andet album, *Mama Said*, der var tilegnet Lisa Bonet, var lydsporet til et opløst parforhold. Kravitz har senere forklaret bruddet med, at parret var for unge, og efter at have dannet par med den franske lolita-sangerinde Vanessa Paradis bor Kravitz i dag alene på Bahamas.

Moderen døde

Det endelige musikalske gennembrud for Kravitz kom med albummet *Are You Gonna Go My Way?* (1993), hvis rockede titelsang har været hans måske største hit til dato. Efterfølgeren hed *Circus*, og her udviste Kravitz blandt andet en stor passion for bands som Led Zeppelin og The Rolling Stones.

Det er tre år siden, Lenny Kravitz udgav sit sidste album, og det har været en turbulent periode for Kravitz; moderen døde efter indspilningerne af hans sidste album og han følte, at cirkuset omkring hele musikbranchen var for meget, så derfor flyttede han fra New York til Bahamas, hvor han igen har fundet roen i sig selv og glæden ved livet.

- Efter at jeg har taget et års pause, har de sidste par år været gode for mig. Min mor døde efter indspilningerne af mit sidste album, og mit liv var temmelig vanvittigt på det tidspunkt med hele musikbranchen og al den berømmelse, og det hele var ved at blive for meget. Jeg hev et år ud af kalenderen til bare at slappe af, fordi jeg havde haft for meget om ørerne. Jeg havde brug for at føle mig som et menneske, jeg havde brug for at rede nogle tråde ud, jeg havde brug for at trække vejret. Jeg havde slet ikke haft lejlighed til at tackle de problemer, som hobede sig op i mig, fordi: "Jeg skal gå nu", "Jeg skal optræde nu", "Jeg skal lige noget", så jeg havde bare brug for tid til at være mig selv og blive stærk igen, siger en afslappet og atletisk udseende Lenny Kravitz. Han sidder tilbagelænet i en brun lædersofa i suite 1200 i en skyskraber på Broadway, Manhattan, i den ende, der vender op mod Central Park, og svarer lavmælt, men engageret på spørgsmålene.

Gammeldags dyder

Hvordan påvirkede din mors død dig?

- Det er selvfølgelig chokerende. Min mor, som jeg har kendt hele mit liv. Jeg følte mig utrolig alene bagefter, det var som mine rødder: "Hvor er de?" Men det er interessant, at jeg,

Diskografi:

Let Love Rule (1989)
Mama Said (1991)
Are You Gonna Go My Way (1993)
Circus (1995)
Black Velveteen (1998)

superhelt vender tilbage

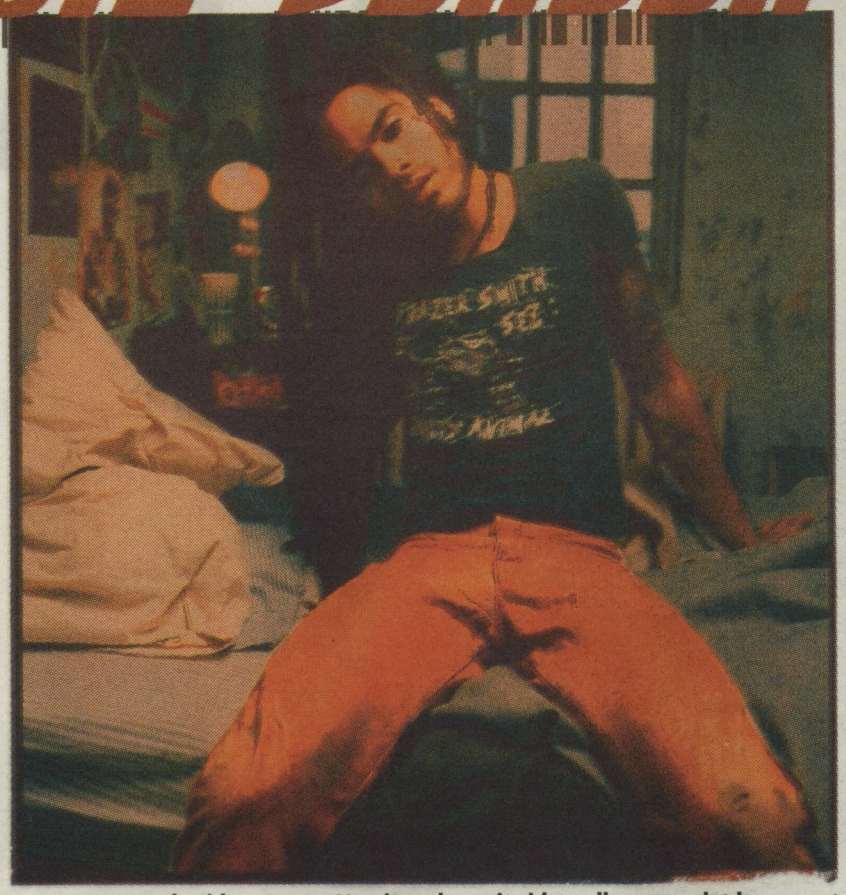

Det er tre år siden, Lenny Kravitz udgav sit sidste album, og det har været en turbulent periode for Kravitz; moderen døde efter indspilningerne af hans sidste album, og han følte, at cirkuset omkring hele musikbranchen var for meget, så derfor flyttede han fra New York til Bahamas, hvor han igen har fundet roen i sig selv og glæden ved livet.

nu hvor hun er væk, føler mig lige så tæt knyttet til hende, fordi hendes ånd er i mig. Og dét er en stor trøst, siger Kravitz.

Tabet af moderen har påvirket hans musik. Sangen *Thinking Of You*, en hyldest til hans mor, er en af de smukkeste sange han har lavet. I sangen synger han: "Oh I'm thinking of you / And all the things that you wanted me to be / And I'm trying now."

Hvad ville din mor gerne have, at du skulle være?

- Bare et godt menneske. Ærlig, ligefrem, kærlig, respektfuld osv. Det var lige meget, hvad jeg gjorde. Når man er 15 år, fortæller ens mor ting, og man gider ikke at lytte efter, fordi man synes, at ens forældre er gamle, og at man selv ved alting. "Det var en anden verden dengang", "I er gammeldags," siger man, men efterhånden som man bliver ældre, siger man: "For pokker, der er *noget* om de gamle dyder. Respekt, kærlighed, ærlighed, ligefremhed, det er begreber, der aldrig går af mode. At være et godt menneske. Og det er interessant, at jo ældre man bliver, så begynder man at citere ting, som ens forældre sagde, og jeg siger nogle gange de samme ting til min datter, og jeg tænker: "Gud, er det mig. Hvad laver jeg?". Det hænger ved.

Har din mors død påvirket dig selv som far?

"Selvfølgelig. Jeg har et barn, og det har været meget vigtigt for mig at bruge en masse tid sammen med hende, siger Lenny, hvis niårige datter Zoë bor sammen med sin mor, skuespillerinden Lisa Bonet, i Los Angeles.

Nyd livet

Selv om Lenny Kravitz har oplevet tab med sin moders død, er det væsentligste budskab på hans nye album åbningssangen *Live*, hvor han synger: "Do just what you wanna do/Let the sun come shining through/Everybody/Live."

- De sidste par år har det været meget moderne at være deprimeret og have det dårligt: "Til helvede med livet, det stinker", at være kynisk, at ødelægge sit liv, at have det ad helvede til simpelt hen. Men vi er ikke sat her på jorden for at have det dårligt, vi er sat her for at leve, og jeg forsøger bare at fortælle folk: "Lev. Brug jeres liv, brug det til dets yderste. Brug det til at forbedre den måde, du har det på. Brug det på at få det godt."

Er Live *en kommentar til dit eget liv?*

- Det er bare, at når man har oplevet døden, som jeg har oplevet den, så får man lyst til at leve. Vi ved ikke, om vi bliver kørt ned af en bus i morgen; der er ingen, der kender i morgen. Vi skal gå ud og nyde livet. Prøve på, i det mindste at nyde *et eller andet* hver dag. Selvfølgelig kan hver dag ikke være sådan, sådan er livet, men hver dag forsøger jeg at nyde et eller andet, have nogle gode øjeblikke, og det er en god begyndelse, filosoferer Lenny Kravitz.

Omfavnet ny teknik

Musikalsk er det nye album en collage af lyde og forskellige stilarter, af hip hop-grooves og rockguitar, klassiske melodier og ambient. Musikkritikere og andre musikere har ofte kritiseret Kravitz for at være en musikalsk tyveknægt og har kaldt ham for en vits og stemplet hans musik som retro. Blandt andet på grund af den åbenlyse inspiration fra specielt The Beatles og Jimi Hendrix på de første album, men Kravitz har aldrig haft det godt med grænser, kasser og restriktioner. Hans svar på kritikken har været, at han altid har været tro mod sig selv, og at der ikke findes nogle "originaler".

- Selv Hendrix havde forgængere, og når alt kommer til alt, stammer det hele fra en eller anden negerslave, der sang ude på en mark, er Kravitz' svar.

Det nye album tog otte måneder at indspille, fordi Kravitz denne gang har brugt en helt ny indspilningsteknik. Lenny har selv produceret albummet, og han indrullerede Terry Manning som tekniker (Al Green, ZZ Top, Led Zeppelin, Staple Singers). I begyndelsen af sin karriere var Lenny Kravitz en pioner inden for dét at vende tilbage til en mere enkel indspilningsteknik, og han var en varm fortaler for analogindspilning. Denne gang har han omfavnet den nyeste teknik, og inkorporeret sine egne samples og loops i sin karakteristiske beskidte rørforstærker-lyd.

- Ingen bånd denne gang, siger Kravitz, for hvem ordet digital ellers har været et fyord.

- Ved at optage instrument efter instrument og bygge lyden op, var jeg i stand til at lave albummet som ved at lægge et puslespil. Jeg har lyttet til en masse New York-hip hop. Jeg kan lide den teknik - enkeltheden, rytmen, den groovy lyd.

Inspireret af hip hop

Hvad har inspireret dig musikalsk de senere år?

- Det er ikke sådan, at jeg bliver påvirket af noget, jeg hører, og så går hen og laver en plade, der lyder sådan og sådan. Jeg lever bare mit liv, og albummet afspejler den måde, jeg har det. Det er et meget positivt og opløftende album. Det var sådan, jeg havde det. Jeg tror, at grunden til en masse af rytmerne var, at jeg havde lyst til at danse, og at jeg ville have, at folk skulle danse, siger Lenny Kravitz.

Den første single fra albummet, If You Can't Say No, *lyder ret inspireret af hip hop?*

- Jeg elsker god hip hop, og jeg er bestemt omkring det hele tiden, men det er ikke sådan, at jeg har sagt til mig selv: "Nu skal jeg lave hip hop". Det var bare det, jeg havde lyst til at lave, siger Lenny.

I sine tekster trækker Lenny Kravitz blandt andet på sine egne oplevelser som far og omsætter sine følelser og erfaringer i sin musik.

- Jeg elsker at være i "Daddy mode", siger Kravitz, som skrev sangen *Little Girl's Eyes* som en fødseldagsgave til sin datters ni års fødselsdag. Titelsangen *Black Velveteen* var inspireret af en nyhedshistorie om kloning, og sangen handler om en virtuel kæreste, hvor Kravitz synger de uforglemmelige ord: "Nice piece of kit/Electronic clit/Just sit down for a fit".

Tro mod sine idealer

Det er næsten ni år siden, at Lenny Kravitz udsendte sit debut album *Let Love Rule*, der gav ham status som 90'ernes flower power-lederskikkelse. Kritikerne omtalte ham som et musikalsk vidunderbarn og udråbte ham som den nye Prince. Som barn af en jødisk fader og en sort moder gav det ham en ideel cross-over-position mellem sort og hvid musik, men det var primært hans budskab "Let Love Rule", der gav ham gennembruddet og et image som neo-hippie - fyren, der synger om peace, love and understanding. I dag er han stadig tro mod de idealer, han havde, da han udgav *Let Love Rule*.

- Jeg er stadig den samme person. Selvfølgelig ændrer tingene sig, livet ændrer sig, men jeg tror stadig på kærlighed, jeg tror stadig på optimisme, og jeg tror stadig på rettigheder og lighed. Jeg synes ikke, at jeg har mistet mine idealer. Næsten tværtimod; jeg har en datter, og jeg må tænke på hendes fremtid. Det er vigtige ting for mig, og de fortjener absolut at blive kæmpet for, siger Lenny Kravitz.

Funky superhelt

Og Lenny kæmper for sine idealer, og som Clark Kent transformerer sig ind i sin anden identitet Superman, sådan transformerer Lenny Kravitz sig ind i sin egen tegneseriehelt, "Super Soul Fighter" (titlen på et af numrene på det nye album), som flyver rundt over himlen og kæmper mod krig og ufred og spreder kærlighedsvibrationer for at skabe en bedre verden.

Er "Super Soul Fighter" en del af dig selv?

- Det er en slags alter ego. Jeg tænkte på den her figur, som fløj rundt på en flyvende guitar og nedkæmpede negativitet og had med kærlighed, positivitet og gode vibrationer. En slags funky superhelt.

Ifølge Kravitz alias "Super Soul Fighter" er der nok at kæmpe for; bare få dage før dette interview fandt sted, skød og dræbte to børn i en lille amerikansk soveby, Jonesboro, i staten Arkansas, fire kammerater og en lærer på den lokale skole, næsten som en ironisk kommentar til sangen *Take Time*, hvor Lenny Kravitz synger: "Can't you see it in the childrens eyes?/It's about to go wild/We should take time out to really love".

- Verden er et "fucked up" sted, og de børn, der vokser op i dag, oplever det værste af den. De får ikke den kærlighed hjemme og den opvækst, de har brug for. De er desperate. Det er en desperat tid, vi lever i.

Har det gjort dig desillusioneret?

- Nej, det er bare dét, at vi endnu ikke har lært, med al den teknologi og med alle de hjernevindinger, vi bruger på al ting, at behandle os selv og vores planet ordentligt. Vi tænker stadig ikke nok på vores børn og os selv til at gøre tingene bedre. Vi har ikke lært, hvordan man løser en strid uden vold. Vi er som barbarer, men vi siger, at vi er så civiliserede og så kloge og så teknologiske - dyr er langt foran os.

Gør det dig trist, at "Super Soul Fighter" ikke kan vinde over de negative kræfter?

- Jeg er kun ét menneske, jeg siger, hvad jeg siger og jeg tror, hvad jeg tror. Jeg siger det for mig selv, og jeg siger det for andre. Jeg prøver ikke at redde verden, jeg er bare én person. Det er, hvad jeg tror på, og hvis der er nogle mennesker, der bliver inspireret af det og begynder at efterprøve den måde at tænke på, så er det cool, men det er en hård nød at bekæmpe negativiten.

Hvis du virkelig var "Super Soul Fighter" og havde tre ønsker for en bedre verden, hvad ville du så ønske?

- Jeg ville ønske, at menneskene ville forlige sig med hinanden, og at man ville rydde op i al ondskaben og øh... grundlæggende er dét de to ting. At man deler med hinanden og hjælper hinanden. Der er nok til alle, men det er ikke sådan, mange ser det. Der er nogen, der vil have det hele, og så giver de smulerne til de andre eller lader dem dø, men der er nok til alle, kommer det fra det evige blomsterbarn Lenny Kravitz.

Tror du, at "Super Soul Fighter" stadig "flyver" om ti år?

- Det håber jeg. Hvis Gud vil, vil jeg stadig spille.

Med de samme idealer og drømme?

- Det vil være mine rødder. Jeg håber, at jeg vil have udviklet mig og have føjet andre ting til dem, siger Lenny Kravitz. 90'ernes funky superhelt, der flyver rundt på sin guitar og spreder gode vibrationer for en bedre verden.

> **- Jeg følte mig utrolig alene efter min mors død. Men det er interessant, at jeg, nu hvor hun er væk, føler mig lige så tæt knyttet til hende, fordi hendes ånd er i mig.**

KLAR, PARAT, OP

I dag er musik og MUSIKVIDEOER blevet så komplementære produkter, at der til stort set alle betydningsfulde udgivelser produceres en video. GAFFA har fulgt indspilningen af musikvideoen til Souvenirs-nummeret *Jeg Hader Susanne* og set på musikvideoens betydning i den hjemlige musikalske andedam.

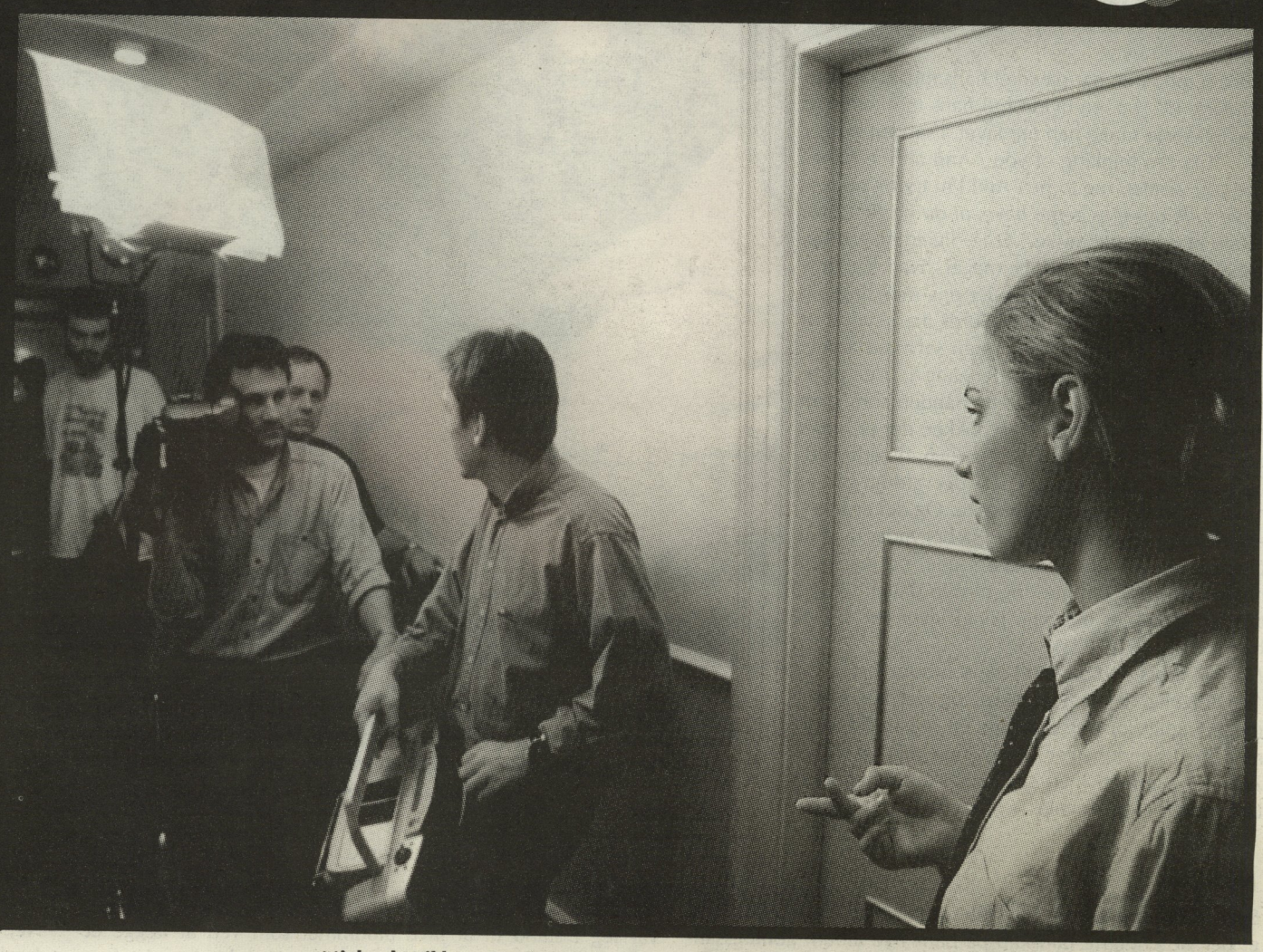

Michael Wikke og Sofie Bonde går handlingen igennem, før indspilningen af en scene påbegyndes.

Af Lars Fogt
Foto Per Howby

Nils Torp holder sit fyldte etliters ølkrus solidt i hånden, mens han står i døren til Hotel Phønix hjørnelokale.

– Det er spild af al den gode øl at hælde det ud. Så nu drikker jeg det, siger han.

Ti minutter før stod han iført skitøj og stor blond paryk inde på et af værelserne, mens en scene blev indspillet til Souvenirs nye musikvideo, *Jeg Hader Susanne.*

Nu er Nils færdig for i dag, så han vimser omkring og fortæller vandede vittigheder til koblet af Sony-piger, der er mødt op for at medvirke i videoen som hotelansatte. Sofie Bonde har stadig masser af scener, hun skal medvirke i. Videoen er langt fra færdig her kl. 15 om eftermiddagen. Indspilningen startede kl. 10. Instruktøren Michael Wikke kommer distræt ind og begynder at fortælle historien i videoen.

– Altså, pigen fra Souvenirs ankommer til et hotel, hvor hun leder efter sin kæreste, der er smuttet med Susanne. Undervejs rundt i hotellet støder alle piger til. En af gangen. I er også vrede.

Sofie Bonde kommer ind. Hun er iført sort pageparyk og et figursyet Jacqueline Kennedy-sæt. Hun er vampet, og det klæder hende.

– Det her, det er Susanne, siger hun. Om lidt skal jeg være mig selv igen. Det er lidt forvirrende. Jeg kan ikke engang selv finde rundt i det.

Optagelsen

– Kamera klar? – Ro – Og værsgo! lyder det fra Michael Wikke, som sammen med makkeren Steen Rasmussen kigger i en 8" sort/hvid-monitor for enden af gangen. Sofie Bonde synger sukkergiftigt, mens hun marcherer gennem gangen, med hele hæren af piger bag sig. De skal finde bitchen og klynge hende op.

En kameramand sidder på hug i en døråbning. En anden kameramand sidder på ryglænet af en rullestol, der rulles baglæns foran pigeflokken, hvor et kraftigt lysspot også er spændt fast. Rettet lige på pigeflokken.

En lydmand går ved siden af stolen med en ghettoblaster på skulderen, hvorfra der lyder: JEG HADER SUSANNE, JEG HAAAAADER SUSANNE! i en uafbrudt køre.

Det går hurtigt. Tramp, tramp, tramp, og flokken af piger er nået helt ned til den ende af gangen, lige bag instruktørene. 30 mennesker presses sammen på to kvadratmeter.

Steen Rasmussen udbryder:

– Nej, hvor var det flot. Vi tager det lige igen.

Ved næste optagelse siger han næsten det samme. Tredie gang vælter flokken ind i væggen.

Herefter følger optagelse på optagelse på optagelse. Hver scene skydes ti gange, ofte med kun små variationer.

Pladeselskabet

Poul Martin Bonde er A & R-mand (Artist & Repertoire, dvs. den, der bestemmer, hvad pladeselskabet skal udgive, red.) på Sony Music, og det er ham, der står for den daglige kontakt med Souvenirs.

– Der er faktisk en sjov historie bag Souvenirs' musikvideo, fortæller han.

– Oprindeligt var det nemlig slet ikke meningen, at den skulle laves, men vi fik så meget feedback, da *Jeg Hader Susanne*-singlen blev udsendt, at vi bestemte os for hurtigst muligt at få en video på gaden. Souvenirs kendte tilfældigvis Wikke og Rasmussen (Sofie Bonde medvirker i Wikke og Rasmussens film *Hannibal Og Jerry*, red.), og ti dage efter, at vi kontaktede dem, var videoen på gaden. Det er fuldstændig afsindigt hurtigt.

– Normalt er det at lave musikvideoer en mere omstændelig proces. En gruppe kan måske have en idé til en video, og hvis vi kan se en grund til at udgive en video, tager vi kontakt til tre-fire instruktører, som vi beder om at komme med hvert deres bud på en musikvideo. Man kan sige, at vi sætter opgaven i licitation. Herefter påbegyndes forberedelserne til indspilningerne. Manuskript skrives. Der udvælges location, statister og kostumer, bookning af medhjælpere og filmudstyr. Alt dét er en proces, der nemt kan tage et par måneder.

– Skal jeg være kynisk, kan det slet ikke betale sig at lave musikvideoer til det danske marked. I forhold til hvor dyre de er, bliver de nemlig næsten ikke vist. Udover de få danske videoer, *Puls* viser, er der ikke rigtig nogen steder at vise dem. Videoerne tjener derfor ikke sig selv hjem i øget pladesalg, siger Poul Martin Bonde.

Er det en gruppe, der skal udgives udenfor Danmarks grænser, er det et krav fra Sonys afdellinger i udlandet, at der med pladen medfølger mindst én video, før de overhovedet gider at overveje at lancere dem i landet.

– Prisen, vi betaler for videoerne, kan være alt mellem 20.000 kr til en halv million. En musiker som Nikolaj Nørlund har jo ikke et stort pladesalg bag sig, men så ofrer filmfolk blod, sved og tårer for at lave en musikvideo til ham for næsten ingen penge.

– Årligt fremstiller vi mellem seks og ti musikvideoer på Sony Danmark. Det betyder, at det bestemt ikke er alle udgivelser, der får en musikvideo i halen, og jeg har ingen anelse om, hvor meget de påvirker salget.

Observatøren

Vi lader kameraet panorere gennem medielandskabet. En af dansk musikjournalistiks grand old ladies er Katrine Ring, som har beskæftigtet sig med musikmedier siden 1982. Hun var i 1986 vært i Danmarks første musikvideoprogram, DR's *Musikmaskinen*. I dag ernærer hun sig som skribent på blandt andet Aktuelt og Eurowoman.

– Dengang jeg var vært for *Musikmaskinen*, var det en ren kamp bare at finde de fem-seks aktuelle danske musikvideoer vi skulle vise *per* gang. De eneste professionelle var dem fra Laid Back. I dag må man sige, at tingene har udviklet sig, hvilket jeg bestemt synes er positivt. For med musikvideoer kan man for det første nå et andet publikum end det, man når via trykte medier og radioen. Samtidig med, at videoerne er med til at give musikken et mere helt indtryk. Man får et visuelt image. Ser grupperne i 2- eller 3D.

– Musik er ikke længere bare musik. Heldigvis, synes jeg. Det handler også om stil, livsholdning og personlige valg. Jeg tror, at musikvideoen har været med til at gøre verden så fragmenteret, som den er i dag, siger Katrine Ring.

Ifølge Katrine Ring kan man groft set dele de danske musikvideoer op i to grupper:

1) De grupper, der kun satser på Danmark. Her gør musikvideoen, at folk lynhurtigt ved, at der er kommet en ny plade med gruppen. De virker utroligt effektivt som reklame.

2) De, som gerne vil udsendes i udlandet. For dem virker musikvideoen som et professionelt visitkort, fordi musik og image hænger mere sammen i udlandet. Indpakningen er vanvittig vigtig, og har man ikke en video, skal man ikke gøre sig forhåbninger om at komme til udlandet.

– Min fornemmelse er, at pladeselskaber bruger et stadig sti-

tagelse!

MTV's verdensherredømme

På trods af, at primitive musikvideoer blev produceret allerede i 40'ernes USA til fremvisning på barer via billedjukeboxe, var det først, da MTV påbegyndte udsendelserne i august 1981, at produktionen af deciderede musikvideoer igangsættes. (The Buggles' hit *Video Killed The Radiostar* er fra 1979(!)). MTV blev dengang mødt med kolossal skepsis af alle i branchen, der ikke troede på, at billede og lyd kunne kombineres, så reklametiden måtte nærmest foræres væk. Blot to år efter var mistroen gjort til skamme; stationens 24 timers blitzkrig af videoer mod unge påvirkede pladesalget kolossalt. I dag er MTV vokset til et konglomerat med foreløbig syv stationer spredt over kloden samt søsterstationen VH1. MTV Europe var heraf nummer to – startet august 1987 med danske Maiken Vexø blandt pionerene. Den europæiske udgave har i dag overhalet moderstationen i seertal og reklameindtægter. Nederlagene for MTV er dog begyndt at komme dryssende. MTV Australia måtte efter kort tid dreje nøglen om. STAR TV udfordrer i Asien, Viva i Tyskland, MCM i Frankrig, og fra hjemlandet USA er konkurrenten The Box taget over Atlanten for foreløbig at befæste sig i England og Holland. I branchetidskriftet *Billboard* udtaler stationen, at Skandinavien er næste slagmark. På The Box bestemmer publikum de viste videoer; man ringer ind og ønsker et nummer, hvorefter ens telefonregning debiteres et mindre beløb per video.

Begreber:
Light Rotation: Video vises 1-2 gange i døgnet
Medium Rotation: Video vises 2-4 gange i døgnet
Heavy Rotation: Video vises 4-6 gange i døgnet

Bonusinfo: 95% af alle musikvideoer vist prime time på MTV, er hitaktuelle singler. Den tilsvarende procentdel på Danmarks Radios P3 er omkring 25-30 %.

gende antal kroner på at lave musikvideoer, men også på at skabe en samlet stil omkring gruppen. Videoerne er samtidig nået op i en ordentlig standard. De er meget varierede, hvad de bestemt ikke var, dengang jeg var vært, hvor de enten næsten var ens eller i elendig teknisk kvalitet, erindrer Katrine Ring.

Instruktøren

Den instruktør, der har stået bag flest danske musikvideoer, hedder Torben Skjødt Jensen. Op gennem 80'erne lavede han en lang række videoer blandt andet for Laid Back, Nanna og Lis Sørensen. Lige godt hundrede er det i alt blevet til, men i dag er han holdt op. Han var træt af musikken, de evigt små budgetter, og at TV kun ville vise dem i teenageprogrammer. I stedet har han kastet sig over spillefilm, hans første har premiere til september.
– Der var en frygtelig masse energi i os videoproducenter i begyndelsen af 80'erne. Til gengæld var der aldrig rigtigt nogen budgetter og steder at vise videoerne. Efterhånden blev jeg stedse mere frustreret over, at der aldrig var nogen penge at lave videoerne for. For mig befrugter videoer og musik hinanden, hvis det er lavet godt. Man kan bruge videoen til at fortælle musikkens historie. De kan give hinanden fylde. Det er for øvrigt synd, at Danmark er så lille et land, at *Puls* er det eneste musikvideoprogram, der sendes på TV. Det program kan da overhovedet ikke tages seriøst, mener han.

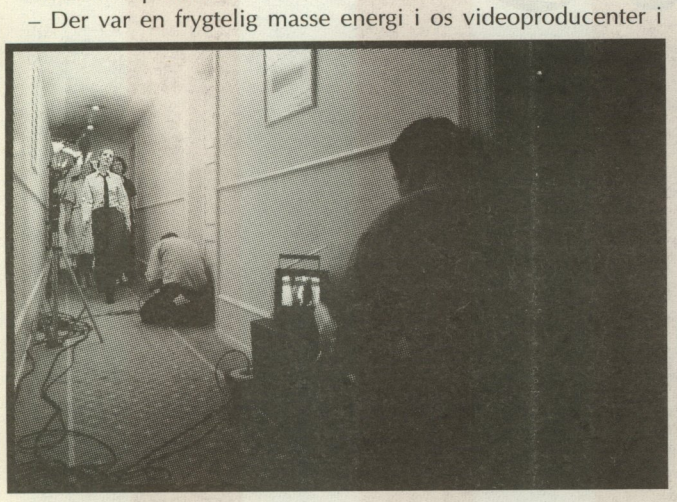

Indspilningen er i gang, her hvor Souvenirs' Sofie Bonde kommer marcherende ned ad hotelgangen med et kobbel skrålende piger efter sig: "JEG HADER SUSANNE"

TV-produceren

Vi krydsklipper til *Puls* for et svar. Herude har produktionsleder Jacob Bjørn stadig jetlag i kroppen efter at hele *Puls*-redaktionen er landet sent om aftenen fra Gran Canaria, hvor man har afspadseret overarbejdet på en uges betalt ferie.
Jacob Bjørn har en bramfri måde at udtrykke sig på, og han er ikke bleg for at fortælle, hvor stor en indflydelse, han mener, at *Puls* har på det danske pladesalg.
– *Puls* påvirker det danske plademarkedet utroligt meget. For eksempel er Jonas om lørdagen altid et hit. Her kan en gruppe, der har været på besøg i hans frisørsalon, straks lægge 5-10.000 eksemplarer oven i salgstallet.
– Det er min påstand, at *Puls* nok er ansvarlig for mellem fem og ti procent af de plader, der sælges i Danmark. Taler man bestemte popgrupper, har vi påvirket 50% af køberne til at vælge den plade.
– Hvis jeg nu skal være rigtig grov, er det *Puls*, Aqua kan takke for deres verdensgennembrud. Sidste februar tog vi til Norge, da vi syntes, Aqua var sjove, hvorefter vi lavede et fast indslag en hel uge i træk, der hed: "Jorden rundt med Aqua". Herefter eksploderede pladesalget for alvor. Nej, der var jeg vist lidt hurtigt ude, men man kan sige, at vi har været med til at synliggøre Aqua.
Og til anklagen fra Torben Skjødt Jensen, siger Jacob Bjørn:
– Påstanden om, at *Puls* kun er et teenageprogram, er ikke rigtig. Vi sender seks gange om ugen, og tager man over en periode, ser næsten alle i vores målgruppe, unge mellem 12 og 25, programmet. Alene Jonas' program om lørdagen kan have op til 300.000 seere.

Status quo i Danmark

En af de første professionelle danske musikvideoer var Laid Backs *Sunshine Reggae*, produceret af Stig Hasner i 1984 for 120.000 kr. Investeringen gav tifold bonus, da videoen gjorde sangen til et 80'er hit i det meste af verden. Laid Back er en af de danske grupper, der har arbejdet mest professionelt med videomediet, blandt andet i sangen *Bakerman*, instrueret af Lars von Trier, hvori der synges og spilles playback under et faldskærmsudspring.
Ellers var det småt med danske musikvideo-produktioner i midtfirserne. Mest fordi der ikke rigtigt var nogen steder at vise dem. I 1986 startede DR sit første rigtige musikvideoprogram, *Musikmaskinen*, med Katrine Ring som vært. Programmet sendtes kun hver tredje måned og fik kun kort levetid. Andre programmer fulgte, men forsvandt næsten lige så hurtigt igen, som de var dukket op. Man kan måske huske *Beat Box*, *Video For Viderekommende*, *1999*, *Harakiri* og *3773 Hitservice*???
Musikbranchen satte forgæves sin lid til TV-2, da kanalen startede, men heller ikke her ville man satse på et rockvideomagasin, selv om (musikgruppen) TV-2's trommeslager Sven Gaul dog fik lov at forsøge sig uden videre succes. *Hallo Hallo* og *Listen* havde stor gennemslagskraft - men det var ikke det, branchen søgte efter. I dag, hvor stort set kun eftermiddagsprogrammet *Puls* sender, brokker branchen og musikerne sig stadig. Desuden er musikerne og pladeselskaberne kede af at bruge 50 - 200.000 kroner, som en musikvideo typisk koster, hvis videoen kun vises en eller to gange. Den årlige produktion af danske musikvideoer har derfor været status quo siden slutningen af 80'erne med omkring 50-75 stk. årligt.

Se verden med nye øjne

Livsanskuelse
Filosofi
Psykologi
Religion
Historie
Litteratur
Sociologi

KOMBINERET MED KREATIVE, MUSISKE FAG OG BEVÆGELSESFAG.

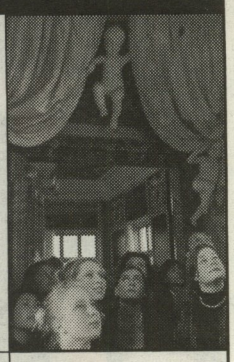

Grundtvigs Højskole Frederiksborg

REKVIRER SKOLEPLAN PÅ **4226 8700** ELLER **www.grundtvigs.dk**

KURSER AF 4, 6 OG 8 MÅNEDERS VARIGHED. KURSUSSTART: AUGUST, OKTOBER OG JANUAR.

GENOPSLAG:

Uddannelse for dramatikere

Forsøgsuddannelsen for dramatikere starter et nyt treårigt forløb i august 1998, som afsluttes i maj 2001. Uddannelsen finansieres af Kulturministeriet.

Der optages højst 6 elever på uddannelsen, som vil være omfattet af SU-reglerne. Beskrivelse af uddannelsen og af de oplysninger, ansøgningen skal indeholde, fås ved henvendelse til Dramatiker-uddannelsen telf. 89 33 23 00 eller på www.aarhusteater.dk

For at deltage i optagelsesprøven skal man indsende en dramatekst eller synopsis til dramatekst eller prosatekster. Lyrik kan medsendes. Indleveringsfristen er mandag den 11.5.1998.

Ansøgning om optagelse stiles til
Dramatikeruddannelsen
v/Aarhus Teater
Skolegade 9
8000 Århus C

MUSIC DAILY

Musikkursus på højt niveau for elever på Den Fri Ungdomsuddannelse.

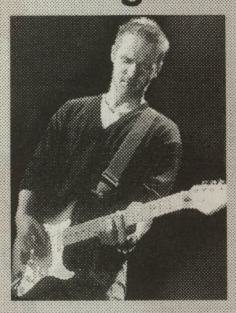

I efteråret 1998 tilbyder musikdagskolen Music Daily et 18 ugers kursus med 31 timer pr. uge.
Musikdagskolen har en bred vifte af musikalske tilbud, som sigter mod en mulig musikerkarriere eller senere uddannelse indenfor musik.
Start d. 10. august 1998

INDHOLD

- Soloundervisning på hovedinstrument
- Rock-band
- Jazz/Acid/Latin-band
- Soul/Funk/Triphop-band
- Bifagsundervisning: Guitar, Klaver, Bas, Trommer/Percussion
- Rotation
- Slagtøjs-band
- Teori/Hørelære
- SSB
- Kor/Stemmepleje
- Gæstelærere
- 1 dags studie-kursus i PUK-studierne
- 1 uges studieindspilninger
- Elev-koncert med solist
- Indlagte specialkurser: Introduktion til musikbranchen, Cubase VST/Harddisk-recording, Kropssprog/Sceneoptræden, P.A./Live lyd

Gæstelærere:
Kasper Eistrup, Bo Stief, Marcus Winther-John, Hans Fagt, Jens Haack, Jørgen Emborg, Uffe Steen Jensen

Music Daily
Baldersvej 8
8900 Randers
Tlf. 86 41 89 99
Fax 86 42 30 92
E-mail: pb@musicdaily.dk

MUSIC DAILY

USA WRANGLER
Original
70's jeans
with flare
Wrangler®
THE AUTHENTIC WESTERN JEANS

Skæve Gæsteanmeldere

Cornershop

Da Norman Cook satte tempo på *Brimful Of Asha*, blev CORNERSHOP pludselig til en succeshistorie. GAFFA bad Tjinder Singh og makker Nick Simms om at spotte et pophit hos en række pladeaktuelle danske kunstnere - alt imens adskillige joints blev rullet. GAFFA forsøger at trænge igennem hash-tågen:

DJ Jesper Skaaning
Foto Per Howby

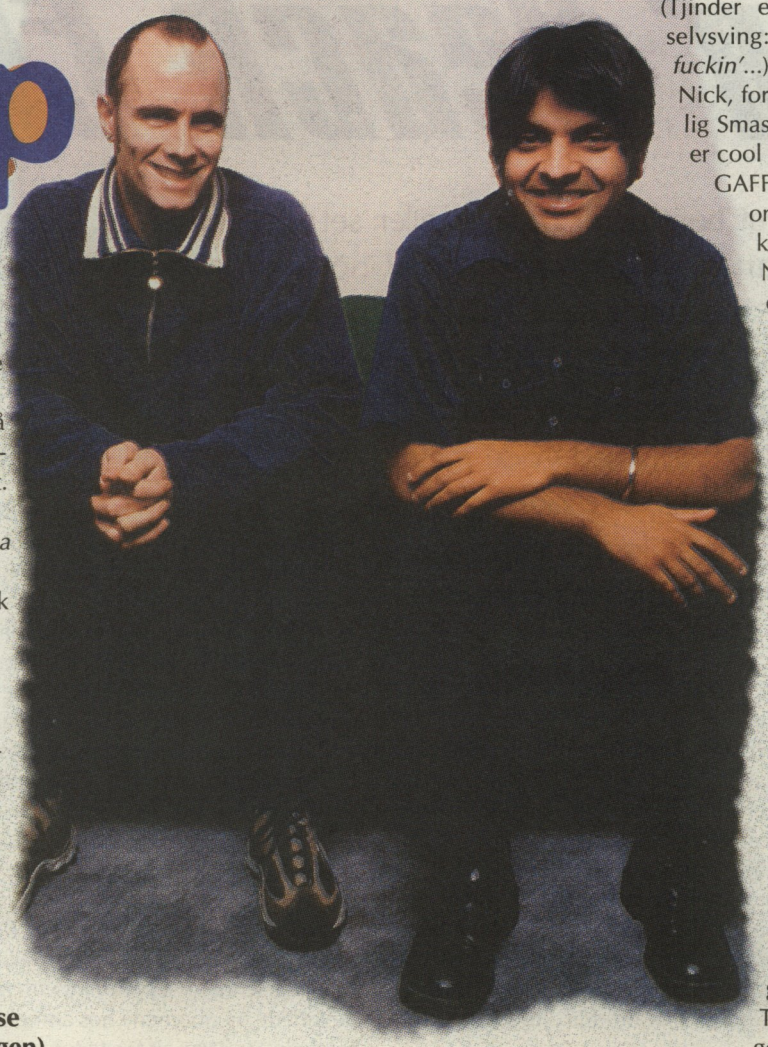

Shirtsville: Inconvenience
(Fra albummet *Shirtsville*)
Tjinder (efter at have kigget tomt ud i den blå luft i cirka 2 1/2 minut:): Øhh... vokalen er meget ren..!
Nick: Ja.
Tjinder: Vokalen burde være mere... den passer ikke rigtig, men det er all right. Behagelig enkelthed. Musikken er virkelig god. Violinen er god. Omkvædet og titlen er en smule fesen.
GAFFA: 3 akkorder og et godt omkvæd - er det opskriften på et pophit?
Tjinder: Til dels. Her er omkvædet ikke godt nok til et hit. Man kan ikke huske det, efter du har slukket. Der er også for mange ord.
Hit-odds: 6-10
(Ryge-status: Tjinder og Nick er stadig lidt småskæve efter gårsdagens besøg på Christiania og forsøger nu at mobilisere kræfter til at rulle endnu en joint - som næppe er dagens første.)

Lois: Take A Dive With Me
(Fra albummet *Stranger In A Strange Land*)
Tjinder: Selve beatet og lyden er en smule mørk. For mørk til mig, men jeg kan nu godt forstå, at folk kan lide det.
Nick: Konstruktionen i beatet er ganske godt tænkt, men jeg ved nu ikke, om jeg kan lide lyden.
Tjinder: Jeg har ikke hørt en hook-line endnu.
Nick: Det lyder mere som et album-track end som en decideret single.
Hit-odds: 5-10

Baal: Karaoke
(Fra albummet *Karaoke*)
Tjinder: Det lyder som noget fra en bar i Peru! Trommemaskinen er god. Det er igen meget rent og poleret, selv om det forsøger at lyde retro. Der savnes noget mere struktur. Omkvædet lyder for meget som verset. Hvis det skal være et hit, skal man kunne skelne omkvædet med det samme.
Nick: Omkvædet hopper i hvert fald ikke ud og griber dig om struben.
GAFFA: Er det alfa og omega for et pop-hit?
Tjinder: Nej, ikke nødvendigvis. Men de sange, du har spillet for os, forsøger alle med et klassisk pop-omkvæd, og det er ikke lykkedes endnu.
Tjinder: Sangene er også for alt for lange. Tre minutter er mere end rigeligt. Perfekt til et hit.
GAFFA: *Brimful Of Asha* varer 4 minutter!
Tjinder: Jahh, men vi gik heller ikke efter et hit!
Nick: Ha ha.
Tjinder: Ha.
Hit-odds: 6-10
(Ryge-status: Åbenlyst bliver de mere tunge i hovedet og har svært ved at fuldføre sætninger, sat i gang af dem selv. Riseffekten er tæt på maksimum).

Inside The Whale: Louise (Så Snart Det Bli'r Morgen)
(Fra albummet *Rebeller Uden Sag*)
Nick: Det her gør intet for mig.
Tjinder: Musikken er al for ren. Hvis du vil lave rock, må du ikke lave det sådan her. De burde spendere en smule tid med nogle danske rockere!
Nick: Jah, der er ikke noget rock n' roll i det her. Det ville have lydt bedre på en 4-spors båndoptager. Måske skulle de have beholdt deres demo-optagelser i stedet for.
Tjinder: Hele albummet lyder vel desværre også sådan her?
GAFFA: Øhh...
Nick: Kan du ikke slukke for det?
Hit-odds: 2-10

Speaker Bite Me: Eskimoes Kissing
(Fra albummet *Inner Speed*)
Tjinder efter 10 sekunder: Er det Speaker Bite Me?
(Tjinder var producer på pre-Speaker Bite Me, Murmurs album)
Tjinder: Jeg har slet ikke hørt noget af det nye... (efteret minut lyser han op i tågen:) Fuckin' great!!
GAFFA: Der er vel bare, fordi du kender dem!?
Tjinder: Næh, nej. Det har et interessant beat, og måden, det er optaget på, er virkelig rå. Hendes fuckin' stemme er brilliant! Hun synger på dansk, ikke?
GAFFA: Nej.
Tjinder: Right. Det er klassisk Pavement. Det er godt. Fedt med så mange forskellige niveauer. Guitaren er virkelig godt tænkt.
Nick: Trommeslageren minder mig om Jimmy Chamberlin (ex-Smashing Pumpkins)...
(Tjinder er i baggrunden gået i selvsving: *It's fuckin' great, it's fuckin'*...)
Nick, fortsat: ...og sangen om tidlig Smashing Pumpkins, men det er cool nok.
GAFFA: Mangler der ikke et omkvæd, til at det for alvor kan blive et hit?
Nick: Joh, måske. Men så er der så mange andre ting til at fange ens opmærksomhed. Det fortjener at blive et hit.
Tjinder: Okay, de burde slutte sangen snart!
GAFFA: Ha ha.
Hit-odds: 9-10

Psyched Up Janis: I Think You Suck
(Fra albummet *Enter The Super Peppermint Lounge*)
Tjinder: Jeg har hørt om dem. Jeg mener, at de havde en masse plakater hængende i Camden.
Tjinder: Guitaren er lidt svag.
Nick: Fedt med forvrænget vokal. Dejlig beskidt!
Tjinder: Stadig kunne det godt overdrives endnu mere. De skulle nok også have beholdt deres demo-optagelser!
Tjinder: Sangen er heller ikke stærk nok.
Nick: Det synes jeg egentlig. Strukturen er god...
Tjinder: Kan vi ikke høre den næste. Jeg er ved at være træt!
Hit-odds: 6 1/2-10
(Ryge-status: En svag uenighed anspores mellem Tjinder og Nick, men ligefrem en diskussion er uhørt. Der tales i stedet lavere og lavere, langsommere og langsommere - og endnu en joint rulles.)

Luksus: Hit-And-Run Driver
(Fra albummet *Repertoire*)
Nick: Det er sgu all right. Det lyder som en sang, der vil vokse, efter du har hørt den flere gange.
Tjinder: Klart interessant, men personligt kan jeg bedre lide sangere, der er mere simple end hende her.
Nick: Det har en rar opløftende melodi, når omkvædet kommer ind.
Tjinder: ... Cocteau Twins... og jeg kan lide Cocteau Twins !
GAFFA: Kunne det blive et hit?
Tjinder & Nick: Yeah.
Hit-odds: 8-10
(Ryge-status: Snork! Tjinder sover, kun de stadig åbne øjne viser en smule livagtighed. Fred være med den hårdt prøvede hit-mager.)

NYT ALBUM

BEASTIE BOYS

ET STED NÆR DIG...

6. juli

Capitol RECORDS

Grand Royal

Mer' Beach End Beastie...

Du har garanteret hørt den i radioen eller set videoen på tv. Det er en af den slags popsange, der ganske enkelt ikke vil ud af hovedet, når den først er kommet derind, og måske den bedste single, året har budt på indtil nu.
Det er selvfølgelig MONEY MARK og sangen *Hand In You Head*, vi taler om, og den 14. maj følger et helt album, *Push The Button*, sprængfyldt med gode melodier og venlige grooves. Vi mødte den venlige mand bag musikken til en kop the og en samtale under hans promotionbesøg i Stockholm.

Af Morten Bagai

Historien om Mark Ramos-Nishita aka Keyboard Money Mark er en af de mere kuriøse i musikbranchen. Født for godt 38 år siden som søn af en mexicansk-amerikansk far og en jazzelskende japansk mor har musikken alle dage spillet en væsentlig rolle i Marks liv. Dog først og fremmest som en hobby, for pengene tjente han indtil for fem år siden ved at arbejde som tømrer i Los Angeles, hvor han har boet det meste af sit liv. Sjovt nok var det netop hans egenskaber som tømrer, der banede vejen for hans nuværende fuldtidskarriere som musiker.

- Jeg blev ringet op af en dame fra et eller andet kontor, og hun spurgte, om jeg kunne komme ud og reparere en port ved et stort hus ude i Silverlake. Jeg tog derud, fixede porten, men der var ikke rigtig nogen til at betale mig, så jeg begyndte at kigge mig lidt omkring, og da jeg mere eller mindre havde opgivet at få mine penge, rullede en bil op på siden af mig. Inde i den sad Adam Horowitz fra Beastie Boys, og det viste sig, at huset var et som Beastie Boys havde lejet til at indspille *Paul´s Boutique*. Jeg fik selvfølgelig mine penge og blev inviteret med til en fest, hvor jeg også mødte de to andre Beastie-drenge, og det viste sig at gruppen tilfældigvis stod og manglede én, der kunne hjælpe dem med at bygge et lille studie til indspilningen af deres kommende plade, og den opgave var jo lige noget for mig.

Og således gik det til, at Mark rykkede med til New York og stod for opførelsen af det nu legendariske G-Son studie - komplet med indendørs mini-skate-park og det hele! Desuden blev de de tre Beastie Boys også ret hurtigt klar over at Mark foruden at være tømrer også var en mere end habil tangentspiller, og de hyrede ham som sessionmusiker til optagelserne af det, der skulle vise sig at blive til det enormt succesfulde *Check Your Head*-album. Han var naturligvis også med på den efterfølgende verdensturné, og det var der at nogen for første gang viste interesse for Marks egen musik.

- Efter en af koncerterne kom den her underlige engelske fyr op til mig og sagde, at han havde hørt, at jeg selv lavede musik, og spurgte om han kunne få nogle bånd. Det fik han, og ikke ret lang tid senere kom han igen og spurgte, om han måtte udgive det på sit pladeselskab hjemme i England. Manden var James Lavelle og selskabet naturligvis Mo'Wax, men umiddelbart var jeg ikke lige så varm på ideen. Han blev dog ved med at presse på, og til sidst overgav jeg mig på den betingelse, at han ikke ville gøre noget stort nummer ud af udgivelsen.

Pop med stort P

Resultatet blev *Marks Keyboard Repair* fra 1995. En charmerende lo-fi rodebutik af ultra-korte skitseagtige numre og Marks arsenal af superfunky vintage-keyboards, der omgående løftede øjenbrynene hos anmeldere såvel som publikum og skaffede Mo'Wax sit første top-40 album i England. Om et par uger følger den længe ventede 2'er, *Push The Button*, og det er ifølge Mark en helt anden sag end debuten.

- *Keyboard Repair*-albummet var sådant set mere en kompilation af alle de ting, jeg har gået og rodet med derhjemme i de sidste mange år. Hele materialet er fra dengang, hvor musikken bare var en hobby og som sådan ikke beregnet på andre ører end mine egne. Det er musik fuldstændig uden indpakning modsat *Push The Button*, der er indspillet som et "rigtigt" album med tanke for, at det skal udgives og høres af en masse forskellige mennesker. I forhold til mit nye album kan man vel sige, at musikken på *Marks Keyboard Repair* mest af alt fremstår en masse spredte "hints" til de ting, som jeg ville lave når jeg fik mulighed for at lave et rigtigt album. Siger han eftertænksomt. Og skal man tro den afslappede stemning og de mange simple, letfængende melodier som *Too Like You* og *Rock In The Rain*, så er det pop med stort P, der er sagen på *Push The Button* og hele tiden har været det for Money Mark. Bevares, der stadig masser af cool weirdness og phunky beats på numre som *Monkey Dot* og *Underneath It All*, men det overordnede indtryk som står tilbage efter godt 52 minutter i selskab med *Push The Button* er, at det er et album fra en mand, der mere lyder som en Beach Boy end en Beastie Boy?

- Jeg har godt nok ikke tænkt på det i præcis de termer, men jeg opfatter selv min musik som popmusik - eksperimenterende popmusik vel at mærke, for jeg prøver på ikke at ligge under for andre folks opfattelse af, hvad popmusik skal være, men i stedet dyrke min egen lille ting. Og jeg håber da, at jeg med *Push The Button* har lavet et et rigtig godt popalbum, som mange vil kunne lytte til og få glæde af.

Hand In Your Head

Singlen fra *Push The Button*, den 70'er-funky popklassiker *Hand In Your Head* har efterhånden hærget i en måneds tid, men faktisk var denne sang allerede at finde på *Marks Key-board Repair*, omend i en lidt anden udgave, så jeg spurgte selvfølgelig, hvad der motiverede Mark til at lave en ny udgave af sangen.

- Som så meget andet i min musik var det ganske tilfældigt. Jeg var i New York for at se Yoko Ono spille, og den aften spillede Russel Simmins fra Jon Spencer Blues Explosion og Sean Lennon i bandet. Russel er en af den slags typer, som fortæller dårlige vittigheder non-stop, og efter koncerten genkendte han mig fra Beastie Boys-touren og kom hen og sagde noget i retning af "Jeg kan godt li' den der sang *I've Got My Hand Up Your Ass* eller hvad den nu hedder". Først troede jeg bare han lavede sjov, men det viste sig, at han rent faktisk var helt vild med sangen, og han foreslog, at vi skulle lave en ny indspilning. Næste dag tog vi sammen med Sean Lennon hen til det første og bedste studie og lavede en ny udgave, som både pladeselskabet og jeg selv ganske enkelt syntes var for cool til bare lade ligge og samle støv.

Forholdet til Mo´Wax

Money Mark udkommer som sagt på det lille celebre pladeselskab, Mo'Wax der med artister som DJ Shadow, DJ Krush, Luke Vibert og As One i staben har været genstand for en solid gang hype i sidste par år. Mo´Wax blev grundlagt for godt fem år siden af den unge englænder James Lavelle, som på trods af, at han stadig kun er i den spæde del af tyverne selv står for udvælgelsen af alle artister, der udkommer på selskabet. Vi spurgte Mark, hvordan det er at udkomme på et af tidens allerhotteste pladeselskaber.

- Egentlig har jeg ikke rigtig noget forhold til det for jeg bor Los Angeles, og James sidder og tager sig af selskabet i London, så det er jo ikke ligefrem sådan, at jeg hænger ud på kontoret hver anden dag eller noget i den stil... Men, idag er jeg selvfølgelig taknemmelig, fordi James var den første, som tog initiativ til at udgive min musik og dermed har en stor del af æren for at jeg idag kan leve af min musik.. og jeg er tilfreds med at være på Mo´Wax, for der er ingen spørgsmål og ingen krav til mig...

Selvom Money Mark altså har det som en fisk i vandet hos Lavelle og Co., er det dog ingen hemmelighed, at *Push The Button* stilmæssigt er ret langt fra den tilbagelænede blanding af drum'n'bass, jazz og hip hop, der mere eller mindre er gået hen og blevet Mo'Wax' varemærke gennem de sidste to-tre år.

- Hvis jeg skal være helt ærlig, så har jeg faktisk selv svært ved at se, hvordan mine plader passer ind i selskabets øvrige katalog, og jeg føler ikke, at jeg med min musik er del af en eller anden speciel Mo'Wax-identitet, men sådan ville jeg nok have det uanset hvilket selskab, jeg var på. På den anden side er Mo'Wax er i øjeblikket inde i en forandringsperiode, og måske er min plade en god plade for selskabet på den måde, at den kan være med til at vise folk, at selskabet er i bevægelse, og at der er plads til endnu flere genrer og artister.. Som en slags forsmag på, hvad der kommer til at ske i fremtiden, siger den lille venlige mand med en lidt hemmelighedsfuld mine, og tager endnu en slurk af sin citron-the.

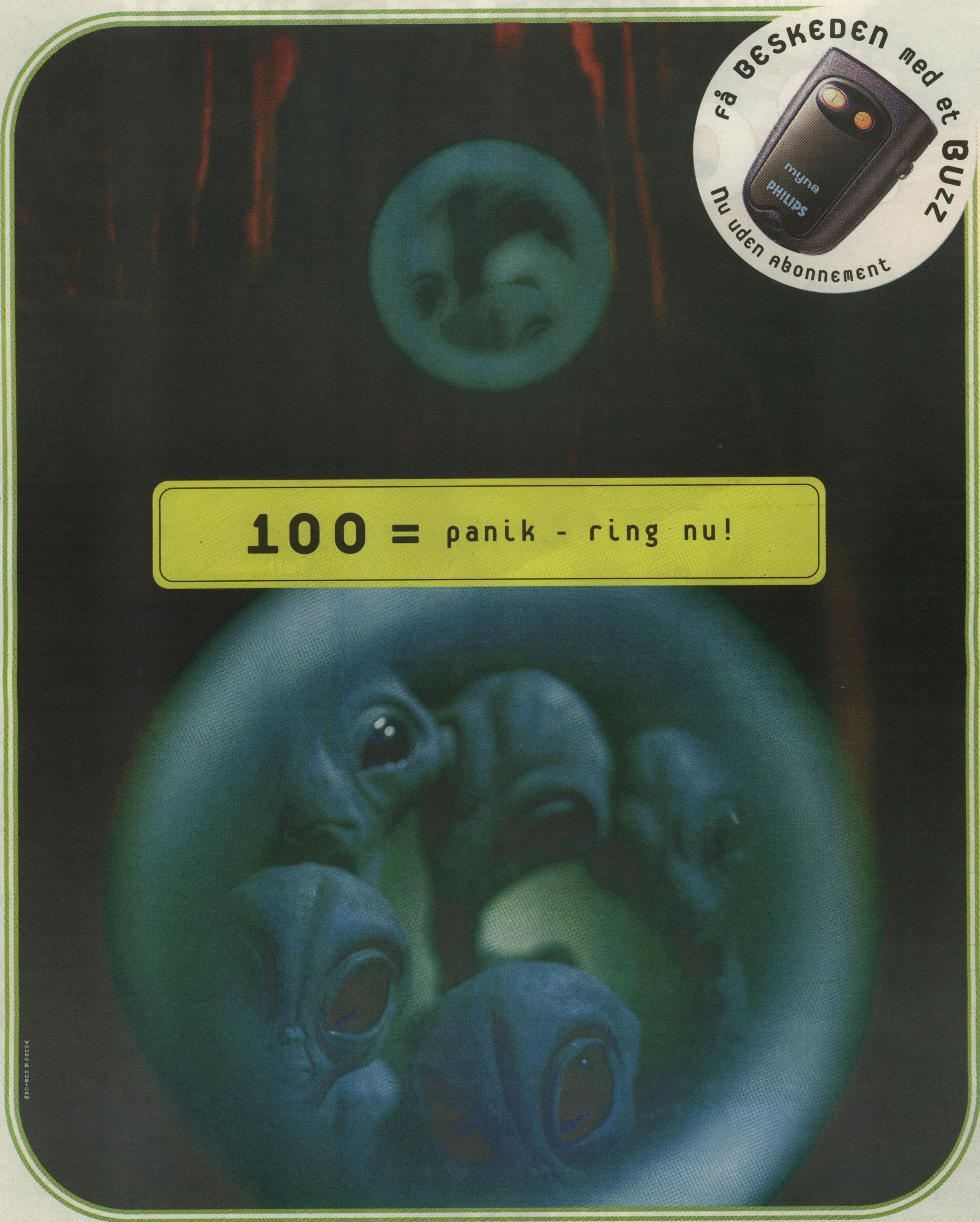

Hvis du tror, at 911, 333 og 666 bare er numre, så tager du fejl. De er beskeder. Kodede beskeder, du kan modtage, hvis du har en af de nye MiniCall.

MiniCall kan du ha' med overalt. Den kan modtage telefonnumre eller alle mulige kodede beskeder i talform. Mange af koderne har vi samlet i en lille bog, men du kan selv opfinde flere med vennerne.

Ring til Tele Danmark Mobil på 80 20 20 20 og hør, hvor din nærmeste MiniCall forhandler bor.

MiniCall®

www.kult.dk

Vind den fede tur til

Roskilde

Det kan du vinde!

1 stk. Velo Solex • 5 billetter til Roskilde Festival
10 Telte • 5 Officielle Roskilde Jakker

Telt

Knallert

Sådan vinder du!

Svar på nedenstående spørgsmål og deltag i lodtrækningen.

1. Hvad kaldes den store scene på festivalen?
2. Hvem er Festivalens officielle sponsor?
3. Har GAFFA en bod på Roskilde Festival?

Send dine svar på et postkort til

MUSIKMAGASINET GAFFA

Sjællandsgade 92 • 8000 Århus C
Mærket "Roskilde"

sidste frist d. 18. maj

Jakke

Alt andet end blidt

Efter at have været reduceret til en duo, har Boston-bandet Come fået troen tilbage ved at indlemme de to nye medlemmer i deres majestætiske univers, som efter seks år stadig besidder samme eksplosive kraft.

Af Finn P. Madsen

At Boston-bandet Comes fjerde album *Gently Down The Stream* har sin titel fra børnesangen *Ro Ro Din Båd* virker temmelig komisk taget i betragtning af den alvorlige og let antændelige rock, der med tiden er blevet deres varemærke.

- Vores nye trommeslager Daniel Courglin havde optaget nogle bånd med sig selv, hvor han selv synger og spiller. I en af sangene synger han med en usædvanlig dyb og morsom stemme "Gently down the stream, Gently down the stream" forfra og forfra igen. Derefter blev vi ved med at synge det for hinanden, hvorefter følelsen af, at man ror og ror, uden at man dog kommer videre, opstod. Jeg kan godt lide titlen, fordi den er noget ironisk, pladen er alt andet end blid, fortæller Chris Brokaw fra hjemmet i Cambridge, som er mere kendt for Harvard Universitetet, end den er for sin rockmusik. Det skulle dog lige være Fort Apache-studiet, som et væld af amerikanske bands med tiden har betrådt. Her indspillede Come debuten, den meget bemærkelsesværdige *Eleven : Eleven* i 1992, hvor bandet på en underfundig måde gjorde brug af bluesrockens mest elementære riffs om end i små doser. Sammen med sangerinden og guitaristen Thalia Zedeks grove sandpapirs-vokal var det et yderst eksplosivt stof, bandet var gjort af. Den engelske musikpresse var heller ikke sene til at udråbe dem som den alternative scenes svar på *the blues*.

- Jeg kan godt forstå det på en måde, fordi mange af de kunstnere, jeg lytter til, er inspireret af den stilart, men jeg er ikke så meget til straight blues. Jeg er mere til The Gun Club og The Bad Seeds, som på en eller anden måde også er inspireret deraf. Udtrykket er noget, som kommer frem, uden at vi ligger mærke til det. Jazz lytter jeg også meget til, især Charles Mingus og Charlie Parker, som begge er i berøring med blues, forklarer Chris.

At tro på sig selv

Come mistede kort tid efter indspilningen af deres andet album *Don't Ask, Don't Tell* fra 1994 deres rytmesektion. En exit, der kom uden varsel, men ikke på noget tidspunkt truede bandets eksistens.

- Det var meget frustrerende og overraskende, for på det tidspunkt fungerede vi godt. Både Sean og Arthur var trætte af at turnére og ville have et andet liv. Vi ser dem dog stadig meget og er bedste venner. Efter at have sundet os, besluttede vi at fortsætte uden tvivl og begyndte at arbejde med nyt stof til minialbummet *Near Life Experience*. Den fungerer som en slags prøve, hvor vi spiller med folk, vi aldrig har spillet med før; derfor er det også vores mest eksperimenterende til dato.

Rigtig skub kom der først i tingene igen, da Steve Wynn (ex-Dream Syndicate) ville have gruppen med som band på hans album *Melting In The Dark*.

- Han ville lave et album med et band, som havde en del erfaring, og hvor der allerede var en kemi. Han sendte os et bånd, men vi syntes ikke, vi kunne tilføje noget til disse sange, hvorefter han indspillede dem selv, og senere udkom de som *Fluorescent*. Derefter sendte han endnu et bånd, vi sagde o.k., for det lød mere som os; her var meget mere kant på. Vi øvede og indspillede hurtigt, jammede en gang, hvorefter vi indspillede næste dag; det var hurtigere, end vi nogensinde før har gjort. Det hjalp Thalia og mig til at tro, at vi hurtigere kunne komme i gang med *Near Life Experience*. Vi fik troen tilbage og en god oplevelse, for Steve er sjov at arbejde med, forklarer Chris.

Livets skyggesider

Det er ikke ensbetydende med, at Come på nogen som helst måde trækker på smilebåndet, når teksterne, som både Chris og Thalia er leverandører af, skal nedfældes. Her gemmer sig masser af skeletter i skabet, når fortiden skal gøres op. For det er ingen hemmelighed, at Thalias livsførelse, før hun blev clean, var alt andet end en dans på roser.

- Hendes sange er baseret på hendes eget liv, tilfældige venners og drømme, hun har haft, en kombination af det hele. Det skal da ingen hemmelighed være, at de dunkle sider kommer fra turbulente perioder i vores liv, fortæller Chris.

Håbløshed er dog et fremmedord for Come som band. For efter at have udgivet deres til dato hidtil bedste og mest gennemarbejdede album, hvor majestætiske guitarforløb med små lån fra bluesrockens ydre zoner rejser sig som prægtige slotte sammen med de temperamentsfulde udbrud, gruppen er blevet eksponenter for, så vil den lille trofaste fanskare igen stå med armene åbne. Det kommercielle gennembrud, det kan Chris nemt være foruden, og at skulle sælge sin sjæl for ussel mammon ligger ikke til ham.

- Hvis vi kan fortsætte med at have et publikum, som kan holde os i live på en minimal måde, er det fint. Når jeg lytter til, hvad der bliver spillet på radioen, er det lige meget med at få et gennembrud. Den musik, der bliver lavet i dag, er dårlig på en måde, jeg ikke forstår; den mentalitet, de 20-årige har, er ikke til at fatte. Vi er nødt til at lave et dumt album for at breake, derfor er jeg ikke interesseret i, at vi bliver populære, fastslår Chris Brokaw.

Du... kan godt drømme om at blive til noget stort hos os - men du skal arbejde for sagen

Det kan la' sig gøre. Og det kan gå stærkt! - Men ingen skal komme og påstå, at det er let at blive til noget stort i føtex... For det kræver hårdt arbejde. En god portion dygtighed. Og stædighed for resten af pengene. Men vi tør godt afsløre, at vi de næste par år kommer til at mangle over 100 ledere i varehusene. Langt de fleste henter vi fra egne rækker (og en af dem kunne jo være dig!).

Vi får det bedste ud af de fleste

føtex

– en del af Dansk Supermarked Gruppen

føtex, Bjødstrupvej 18, 8270 Højbjerg, tlf.: 8930 3598

enVision

Til bords med

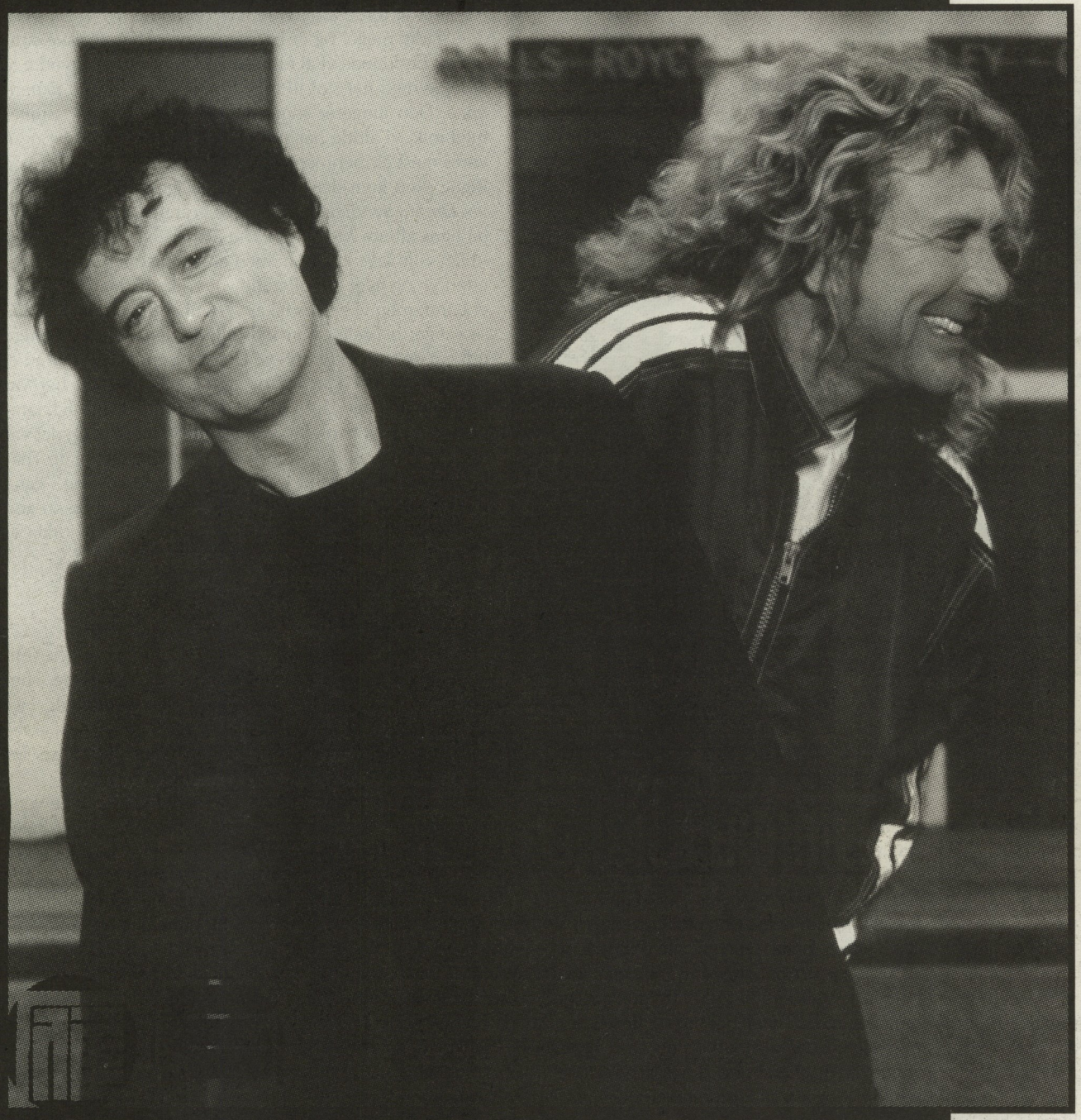

Omtrent 200 kg og 105 års rockhistorie har lige gennemgået en lægeundersøgelse fra A-Z i Camden, London. ROBERT PLANT & JIMMY PAGE er på vej til Mellemøsten og skal af samme grund vaccineres og gennem-tjekkes til lejligheden. GAFFA undersøgte, om den musikalske form også var i orden.

Af Henrik Tuxen
Foto Chris Floyd

Synet bedrager som bekendt. Det er ingen hemmelighed, at de gamle drenge - specielt Jimmy Page - har taget for sig af både det euforiserende og det flydende tag-selv-bord i sin tid. De følgende skavanker på sjæl og legeme er åbenbart helet og mere til, da doktorens uforbeholdne kommentar til guitarlegendens helbred ifølge Robert Plant var:

- Jeg har aldrig set en sundere mand på halvt hans alder.

Doktorbesøget var naturligvis ikke meddelt undertegnede, så der var ikke andet for end at slå røven i sædet og fordrive tiden - og hånden på hjertet - en anelse påvirket af situationen.

Siden Led Zeppelin satte strøm til og fik et verdensdebut i 1968 som The New Yardbirds i Brøndby Popklub, der blev ledet af Hans Otto Bisgaard, har bandet været genstand for global tilbedelse, og det på trods af, at de kastede håndklædet i ringen allerede i 1980. Handelen med Zeppelin "bootlegs" har i over 25 år været en industri i sig selv. Et surf på Internettet afslører fortsat en myriade af fansider, der i engagement og dedikation nærmest har karakter af en religiøs bevægelse. Den ultimative Led Zeppelin-biografi hed da også *Hammer of The Gods*, og de utallige myter om naturbarnet Robert Plant og den okkulte Jimmy Page var i sin tid tæt forbundet med bandet og ikke mindst myten Led Zeppelin. De befandt sig angiveligt i et andet og højere luftlag.

Meget apropos var det *Stairway To Heaven*, der blev alle mands eje, selvom Led Zeppelin først og fremmest var musikernes band. Fra den hårdslående elektrificerede start på de to første plader, over den bluesede, akustiske *Led Zeppelin III*, videre til hit albummet *LZ IV*, og kulminerende med mesterværket *Houses Of the Holy* og det orientalsk inspirerede dobbeltalbum *Physical Graffitti*. Rockhistorie så sublim, banebrydende og uomgængelig, at det har fungeret som primær inspirationskilde for et utal af bands, musikere og musikelskere over hele kloden.

Ingen artister har da heller ikke opnået en tilsvarende spilletid på undertegnedes stereoanlæg, ligesom intet har fremkaldt så meget hoved- og fingerbrud som forsøget på at kopiere Jimmy Pages eskapader efter nodehæftet til *Led Zeppelin Complet*.

Bring in the Dane

Nu er det pludselig blevet alvor, afguderne vil i løbet af kort tid materialisere sig. Situationen tegner til at trække i langdrag, og jeg er nærmest slumret hen, da der bliver kaldt til bords.

- Bring in the Dane! gjalder en gennemtrængende og mere end velkendt mandstemme fra underetagen.

Let rystet parerer jeg ordre og bevæger mig lydløst ned i løvernes hule som dagens første anretning. Ingen Stairway To Heaven - nærmere nedstigning til skafottet.

Mankerne er som i gamle dage (Jimmys lidt kortere), og ser man ellers bort fra furerne i ansigterne og et par trinde dæk i de respektive midterregioner, ligner de sig selv. De har dog hverken trukket kniv eller gaffel, men er ikke uden bid af den grund. Faren er langt fra overdrevet. Måske lidt smiger er dagens løsning.

- Jeg har haft forberedt mig omkring 25 år på dette interview, fortæller jeg.

- Det ordner vi på 40 minutter, konstater Robert Plant usentimentalt og afliver prompte yderligere nostalgisk svælgen.

Anledningen er, at d'herrer Page & Plant har færdigt inspillet albummet *Walking Into Clarksdale*. I modsætning til artsfællerne i Rolling Stones og The Who, lukkede Led Zeppelin butikken, da et vitalt bandmedlem afgik ved døden. Zeppelins legendariske trommeslager, John "Bonzo" Bonham, anses af mange ikke kun som den bedste trommeslager, men måske den bedste musiker overhovedet, siden Bill Haley rockede rundt om klokken for små 50 år siden. Feel, dynamik, vildskab, uforudsigelighed, præcision og frem for alt personlighed - "Bonzo" var i en klasse for sig. Han var samtidig en notorisk og alkoholiseret partyløve.

Turnéen, der var planlagt til at efterfølge *In Through The Outdoor* -albummet, var kun få dage gammel, da 'Bonzo' dejsede omkuld for aldrig at rejse sig igen. Zeppelin sagde uigenkaldeligt stop, og på nær enkelte single events, som Live Aid i 1985, har de holdt ord.

Men for 3-4 år slog sangskriver-parret Jimmy Page & Robert Plant igen pjalterne sammen og indspillede albummet *No Quarter*, med 4 nye kompositioner og 10 gamle, omarrangerede, Zeppelin-klassikere. Stilen var stærkt orientalsk anlagt, og d'herrer blev akkompagneret af såvel et marrokansk som et ægyptisk ensemble og fik derudover kyndig assistance fra London Metropolitan Orchestra. Produktet var overbevisende, og den efterfølgende verdensturné aflivede enhver tvivl om, hvorvidt de erfarne cirkusheste fortsat kunne trække masserne til sig. Det kunne de - i stadion-dimensioner.

Fans verden over var glade, og det var Robert og Jimmy også. Åbenbart så tilfredse, at de valgte at forsætte løjerne sammen, hvilket indtil videre har udmøntet sig i *Walking Into Clarksdale* med 12 dugfriske kompositioner fra det gamle makkerpars hænder. Albummet kunne godt lyde som en hemmelig Zeppelin-plade fra slutningen af 70erne.

Kemien i behold

Nu er det ikke første gang, at gamle kæmper finder sammen i karrierens efterår, men de fleste reunions har det med at være engangsaffærer. En skæbne mange nok også forestillede sig, at konstellationen Page & Plant ville blive. Men på *Unleaded*, MTV videoen til *No Quarter*, der blandt andet viste Jimmy Page & Robert Plant i heftig jamsession med lokale musikere på gaden i Marrakesh, Marokko, var det tydeligt, at det gamle makkerpar befandt sig vel. Selv om de mange Zeppelinsange i nye forklædninger ikke hvilede bevidstløst på forgangne tiders meritter. De ville noget, men hvornår gik det op for dem, at det ville blive til mere end et fælles album?

Jimmy: Det var noget, der gik op for os, da vi havde turneret noget tid. Koncerterne udviklede sig i retning af, at vi gradvist udfordrede og ændrede arrangementerne i forhold til

de store - som forret

udgangspunktet fra videoen, og vi nød at gøre det. Vi havde følelsen af, at den ånd, som vi havde fat i, nødvendigvis måtte føres videre, eller forhåbentligvis, må jeg heller sige.

Fandt I den gamle kemi igen?

Jimmy: Jeg mener faktisk, at den gamle kemi var der helt tilbage fra den første dag, vi spillede sammen igen.

Robert: Men, andre kemikalier.

Den garvede forsanger har pondus, selvsikkerhed og potentiel arrogance som en græsk gud, men er samtidig i besiddelse af klassisk, mundrap, britisk humor. Jimmy Page fanger prompte makkerens lavmælte stikpille, og stemningen er tiltagende løssluppen og lidt ude af kontrol.

Som de to rocklegender fremtoner denne tidlige forårsdag i London, virker de alt andet end stressede og urolige, hvilket ikke er det samme som opmærksomme og koncentrerede. Ikke mindst Robert Plant, der uafladeligt vader frem og tilbage for at brygge kaffe. Men selv et par garvede rotter må vel føle en vis nervøsitet kort før folkets dom. *No Quarters* succes var et eller andet sted givet på forhånd - den sensationelle nyhedværdi i samarbejdet, kombineret med 10 Zeppelin klassikere, det kunne højst gå gradvist galt.

Nu har folk set giraffene igen, så denne gang stilles der anderledes skrappe krav til indholdet. 12 nye kompositioner og ingen genbrug af fortidens evergreens. Sikkerhedsbæltet er smidt over bord.

Jimmy: Jeg synes, man kan sige det samme om *No Quarter* - projektet. Pludselig var vi tilbage efter virkelig mange år, og vi vidste ikke, om folk ville kunne lide det. Så der var absolut premierenerver før den første koncert. Men det var fedt, og det tror jeg også, at det bliver denne gang.

Robert: Det drejer sig om for os at være i stand til at underholde os selv og koncentrere os om at virkelig "groove". Det er, hvad vi altid har bestræbt os på fra Zeppelin-dagene til nu. Vi har altid stakt sangene, så langt vi kunne.

I har dækket et enormt musikalsk område med tiden. Hvor finder I ny inspiration?

Robert: Fra at leve.

Robert Plant er en mand, der forstår at skære et emne til benet - gaveboden er midlertidigt lukket. Måske et vel hurtigt træk. "All good things to those wait" som Hannibal Lector i sin tid sagde til FBI-aspiranten Clarice Starling.

It's been a long time since I.....

Klapper man hesten et øjeblik, er der først og fremmest et begreb, der klæber til Robert Plant og Jimmy Page. Et af Led Zeppelins megahits fra 4'eren, bærer det som titel, og med tiden har de trukket, vredet, udfordret og forandret genren i næsten alle tænkelige retninger: Rock'n'Roll. *Walking Into Clarksdale* er ingen undtagelse. Hvor *No Quarter* kunne bruges som fast underlægning til enhver slangetæmmer i aktion, er det nye album domineret af en gennemsigtig og "bluesy" rockmusik, men vi kan jo ikke alle være enige om alting.

Robert: Dette er ikke Rock'n'Roll - vi spiller ikke Rock'n'Roll

Hvad spiller I så?

Robert: Sange. Vi skriver sange, og vi spiller dem med hvilken sammensætning og stoflighed, der end måtte være nødvendig. Begrebet Rock'n'Roll får det til at lyde som, at vi er en del af... Jeg mener, R.E.M. er ikke, og Jeff Buckley var ikke Rock'n'Roll. Jeg tror, at Rock'n'Roll ændrede sig til noget andet, som ændrede sig til noget andet, som blev til noget andet, som spaltedes til en myriade af forskellige titler og terminologier, alt efter hvad der foregår.

OK, men Walking Into Clarksdale *er mere "bluesy" og mere i stil med den hårde, tunge Zeppelin stil end "Quarter". Den gang sagde I, at I havde "passed the point of the heavy weight". Er I gået et skridt tilbage igen?*

Robert: Det er rigtigt, *"The Heavy Weight"*, den er til stede. Det er et spørgsmål om dynamik. Det er svært for os at analysere, hvad det egentlig er, der foregår, men hvad vi end havde før i tiden, har vi fået tilbage. Var det ikke tilfældet, ville vi ikke have været glade for at arbejde sammen, og så havde vi ganske enkelt ikke gidet. Vi gør så at sige brug af en åben musikalsk bog for at tilfredstille os selv. Det er ligegyldigt, hvor det kommer fra. Vi spiller arabisk inspireret musik, Blues, Rock'n'Roll, Techno, hvad som helst.

Føles jeres samarbejde som en ny ting eller mere som at være hjemme igen?

Jimmy: Jeg syntes, vi har været sammen i evigheder. Mere end 3 1/2 år. Jeg er ved at vende mig ret meget til tanken efterhånden.

Robert: Vi opsagde vores dagjobs for noget tid siden, forstår du.

Ja, det kunne jeg forestille mig

***Stairway to heaven* - de to legendariske og efterhånden midaldrende frontfigurer i Led Zeppelin, Robert Plant og Jimmy Page, har taget turen hele vejen op ad berømmelsens trappe, men de er langt fra færdige. De startede et nyt samarbejde for 4 år siden, og er nu klar med deres 'anden' plade *Walking Into Clarksdale*.**

Spontaniteten er den røde tråd

Det er tilsyneladende lykkedes ex-zeppelinerne at finde tilbage til den intuitive musikalske samhørighed, som fostrede den ene klassiker efter hinanden op igennem 70´erne. Da den garvede studiemusiker Jimmy Page for første gang optrådte med The New Yardbirds, var han 25 år gammel, og Robert Plant et rent kid, på 20. Det er små 30 år siden, men én ting binder det hele sammen.

Jimmy: Med alderen er det gået op for mig, at spontaniteten er den røde tråd i vores historie. Med tiden har vi meget naturligt absorberet flere og flere musikalske stilarter og forsøgt at bruge det i vores egen musik. Sådan har det altid været - helt tilbage i tiden er vi begge blevet tændt på at lytte til musik, vi ville bare være musikere. Vi var sultne og slugte alle de indflydelser, vi kunne komme i nærheden af - musikalske stilarter fra hele verden.

Hvorfra kom idéen med at blande det blues-baserede med det orientalske, og hvor mødes disse stilarter?

Robert: Vi har faktisk brugt det orientalske siden *Friends* og *Four Sticks* på *Led Zeppelin III*.

Jimmy: Der er også tablas på *Black Mountain Side* fra *Led Zeppelin 1*.

Robert: Det er musik, som vi altid har kunnet lide at høre. Vi er blevet udsat for det tilbage fra barndommen, og det ville jeg da også tro, at I er i Danmark. Det er en central del af musikalsk påskønnelse og bliver så at sige en del af ens musikalske diæt (løven er sulten, red.) .

I har beskæftiget jer med musik hele livet. Da I ikke spillede

sammen, udgav I begge adskillige solo- eller joint-projekter. Bliver I aldrig trætte af det?
Robert: Det kan ske en enkelt eftermiddag, hvor man har arbejdet hårdt, eller efter en koncert, hvor stemningen har været dårlig, men sådan er det. Man er nødt til at tage det sure med det søde. Vi har begge haft rasende travlt med at være kreative og udgive plader. Jeg har selv lavet 5-6 soloalbums, som bare er blevet smækket ud. Jeg kan simpelthen ikke forestille mig noget, jeg hellere vil lave.

Færdig med Plantism

Robert Plants grundlæggende musikalske begejstring har været intakt hele vejen igennem. Til gengæld har han ikke været lige begejstret for den ekstreme mediefokus, tiltagende mytedannelse og dyrkelse, der med årene klæbede sig gradvist stærkere til bandet og specielt i USA antog groteske former.
Men havde det stået til Jimmy Page, havde det ikke behøvet at tage 14 år, før det gamle makkerpar for alvor kunne arbejde sammen igen. Efter John Bonhams død har det først og fremmest været Robert Plant, der kategorisk har afvist at gendanne de resterende 3/4-dele af den gamle supergruppe.
Robert: Jeg ønskede i lang tid ikke at arbejde med Jimmy, da jeg ville af med det Led Zeppelin-mærkat, der klæbede til mig. Det måtte tage så lang tid, som det nu end måtte tage; jeg havde reelt brug for terapi. For at sige det ærligt var jeg ikke så begejstret for al den "Robert Plantism" fra 70´erne (i filmen *The Songs Remains The Same* er han bl.a. sentimentalt portrætteret som naturbarnet der indtager Wales' åbne vidder på hesteryg, red.) Da 80´erne kom, så jeg tilbage og tænkte ""Christ", hvad var det, der foregik". Så da jeg arbejdede solo, prøvede jeg hele tiden at distancere mig fra alt det gamle, men jeg savnede hele tiden Jimmy - vinklen fra hvordan han angriber sangene og den måde, han farver musikken på.
Jimmy: Vi arbejder med den samme musikalske kraft og forståelse. Robert sang på nummeret *The Only One* på min solo plade i eget navn, og han fangede stemningen lige med det samme, hvilket ingen andre sangere, jeg har arbejdet med har gjort. Og jeg har arbejdet med nogle temmelig dygtige sangere (bl.a. David Coverdale og Paul Rodgers fra Free og Bad Company, red).

- Vi er ikke Led Zeppelin, selvom der er fællesnævnere. Vi er meget mere interesseret i, hvad vi laver i dag, end hvad vi havde gang i for 20 år siden. Men det er da fascinerende, at Led Zeppelin stadig er så populære.

Alex Nyborg på verdensturné

Tekstmaterialet på Walking Into Clarksdale - *er det selvbiografisk eller ren fiktion?*
Robert: Noget er selvbiografisk, hvor andre mere er som små vignetter. *Songs Of Freedom* er temmelig selvbiografisk, og *In Your Hand* er selvbiografisk vemodig, da jeg har været i mange parforhold, som er slut for længe siden, men som jeg ofte tænker på. Du ved, jeg tænker på de gode tider og på tiden, der går, i det hele taget.
Tiden går - men det er som om, at Led Zeppelin-feberen fortsætter ufortrødent. I er begge blevet dyrket som afguder, og bønnemøderne er ikke yt endnu. Er det flatterende eller en pestilens?
Jimmy: Jeg ved ikke, hvordan Robert har det, men det er ikke noget, der generer mig. Det gælder bare om at holde fødderne på jorden, og det synes jeg er lykkedes for os begge.
Robert: Vi lever udelukkende på baggrund af vores øjeblikkelige arbejde. Vi er ikke Led Zeppelin, selvom der er fællesnævnere, og vi er meget mere interesserede i og optaget af, hvad vi laver i dag, end hvad vi havde gang i for 20 år siden. Men det er fascinerende - det at bandet stadig er så populært.
Et af de mest populære klubbands i Danmark i de sidste 10 år hedder Led Zeppelin Jam.
Robert: Er det rigtigt, måske skulle vi gøre det samme.
Jimmy: Hvad med om de spillede verdensturnéen istedet for os.
Robert: Vi kunne tage på fisketur.
Jimmy: I en tropisk have i Skotland.
Robert: It's silly isn't it.
Klokken ringer - forretten er slut - og kokken står parat til at servere en dirrende tysk wienerschnitzel med mikrofon. Lettere gennemtygget slap jeg med skrækken og overlevede - ligesom de midaldrende rockløver foran mig. Lidt slidte i kanterne, men stadig med bid, skarpe klør og musikalsk kampgejst – Still going strong.

TEGN ABONNEMENT NU!

GAFFA + CD = 150,-

I maj måned kan du for kun 150,- kr. få et års abonnement på Musikmagasinet GAFFA plus en CD med Baal eller Massive Attack
Udfyld og send nedenstående kupon inden 30.5. - så sender vi dig varen!

Ja tak - jeg tegner hermed et års abonnement på Musikmagasinet GAFFA.
Pris 150,- kr. incl. ❑ Baal ❑ Massive Attack

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Betalingen er ❑ vedlagt på check ❑ indsat på giro 437 68 97

Send kuponen til: MUSIKMAGASINET GAFFA **Sjællandsgade 92 • 8000 Århus C**

Maj

TORI AMOS: FROM THE CHOIRGIRL HOTEL

"Klaveret var så spændende, at jeg ikke behøvede at onanere for første gang i lang tid". Citat Tori Amos... Nærkontakten med det blændende klaver, rigtige musikere og manglende masturbation under indspilningen af Tori Amos' nyeste udspil, er blevet til en kompromiløs og stærk plade. Singlen Spark spilles i radioen netop nu.

CATATONIA: INTERNATIONAL VELVET

Du kender garanteret hittet "Mulder & Scully". Bandets skarpe, melodiske poplyd fik Catatonia direkte på hitlisterne og der har de i sinde at blive. Den karismatiske forsanger Cerys Matthews og resten af bandet er på gaden med deres andet album International Velvet.

JACKIE BROWN

Store numre til en stor film. Soundtracket til Jackie Brown vil periodevis få dig til at svede, savle, stønne, danse og mindes gamle slagere. Du vil opdage The Delfonics, Randy Crawford og Pam Grier på ny. Albummet er på gaden nu.

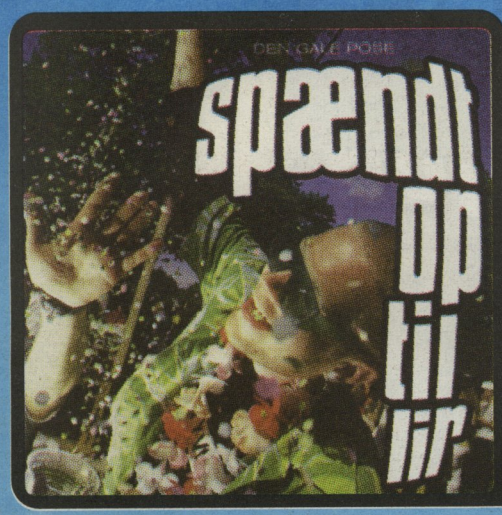

DGP - aka Den Gale Pose: SPÆNDT OP TIL LIR

De danske ukronede hiphop-konger er i stødet. Den Gale Pose er klar med deres første single fra albummet Sådan Er Reglerne. Jokeren rimer som aldrig før. Hits bliver til monsterhits, og albummet er på gaden den 12. maj.

WARNER MUSIC
DENMARK

Og det var denmark...

denmark - med lille d - er navnet på en ny dansk duo. Elektronisk popmusik er stilen, og navnet har de taget, fordi det godt må lyde lidt provokerende - uden at det ligefrem skal være nationalistisk.

Af Ole Rosenstand Svidt

Godt et år efter debut-ep'en *In That Tone* er den danske duo denmark omsider klar med sin første cd i fuld længde, *Beauty And The Beat.* Duoen spiller efter eget udsagn moderne popmusik, det vil sige iørefaldende melodier med elementer af house, drum'n'bass, triphop og elektronisk musik. denmark består af sangerinden Kristina Søndergaard (der tidligere har spillet bas i Lovebites, dengang de hed Purr) og Morten Remmer, der programmerer teknikken og ligeledes lader sin røst lyde på enkelte numre. Sidstnævnte er også kendt som musiker i den mere eksperimenterende techno/sampler-konstellation James Bong og som DJ under pseudonymet DJ 360°.

- Jeg ville godt lave noget musik med vokaler, og selv om jeg selv ville synge lidt, skulle der også være en kvindelig vokal, der kunne være en modpol til den lidt hårdere produktion, siger han.

- Uden vokal adskiller musikken sig ikke voldsomt fra det, jeg ellers laver. Jeg mødte Kristina, og vi swingede godt sammen, for vi fik lavet 4 numre på fire aftener. Vokalen må godt være lidt spinkel og stemningsfuld, for vi vil bruge vokalen som et instrument, der skal ligge på linje med de øvrige. Musikken skal ikke bare være underlag for sangen. Teksten skal også snarere være stemningsskabende end give nogen bestemt mening, og det gør ikke noget, at man først opfatter den, når man har hørt pladen fem gange. Vi har været meget inspireret af for eksempel My Bloody Valentine, der også bruger vokalen som et instrument på den måde, forklarer Morten Remmer.

Arrogant gruppenavn

Duoen laver musikken i fællesskab, men som nævnt er det Remmer, der står for programmeringen. Hans inspirationskilder er foruden diverse undergrundstechno-fænomener navne som Pet Shop Boys, New Order, Massive Attack og drum'n'bass-guruen Roni Size.

- Massive Attack er fantastisk godt produceret, og de har virkelig fornemmelse for at skabe et rum i musikken. Jeg glæder mig meget til at høre deres nye cd (som er i handlen, når dette læses). Roni Size laver nogle flotte og enkle lydlandskaber, som godt kan køre i seks minutter, uden at det bliver kedeligt.

Hvorfor navnet denmark?

- Dels fordi navnet ikke skal sige noget om musikken, så vi ikke bliver låst fast på én genre, og musikken må være stærk nok til selv at sige noget om sig. Dels fordi vi da prøver at komme frem i udlandet, for eksempel England, og så skal man i hvert fald ikke fedte for dem. Man skal snarere være lidt selvbevidst og provokerende, og navnet denmark var tilstrækkeligt arrogant. Når vi skriver det med lille d, er det for, at det ikke skal lyde nationalistisk, siger Remmer, der ikke mener, at duoen dermed prøver at forfølge en trend til små begyndelsesbogstaver i gruppenavne, noget som f.eks. ibens og luksus også bruger.

- Titlen *Beauty And The Beat* er dels en linje fra sangen *She's A Beat* (første single fra cd'en), dels spiller den på den dobbelthed, der er i vores musik mellem det poppede og så beatet. Vi var godt nok ikke klar over, at den titel også er brugt af bl.a. The Go-Go's og Salt 'N' Pepa, men det er jo et meget oplagt ordspil.

Video af Aqua-mand

Til nummeret *She's A Beat* har denmark fået lavet en musikvideo af Dansk Grammy-vinderen Peder Pedersen, manden bag Aquas bemærkelsesværdige videoer.

- Det var ham, der kontaktede os, fordi han havde set en plakat for vores første ep, og han syntes, at den var flot, og han kunne også lide musikken. Vi sagde ja, ikke kun fordi han var kendt for Aquas videoer, men også fordi han havde nogle gode idéer.

Vi har givet ham frie hænder, vi har ikke haft noget med videoen at gøre, så derfor kan jeg godt sige, at den er fantastisk. Jeg er pavestolt af den video.

denmark tager ikke på nogen decideret turné, men giver enkelte optrædender i forbindelse med udgivelsen af cd'en, blandt andet i København og Ålborg - samt i Århus Festuge til september. Når gruppen optræder live, er det stadig som duo med sang og teknik.

- Jeg har en harddisk-recorder med på scenen. Her er alle vores numre spillet ind, og de bliver så mixet live. Det skal jo netop ikke være "rigtige" instrumenter, når musikken er elektronisk. Vi har derimod dias-show og 16 mm-filmfremvisning på scenen, så der er noget at se på, siger Morten Remmer, der i øvrigt skriver i GAFFAs technotillæg *Electronica*. Hen er endvidere bror til en anden re velkendt dansk techno-"nørd", Anders Remmer, kendt fra konstellationer som Future 3, Dub Tractor og det nu hedengange How Do I. Morten Remmer er derudover nyuddannet jurist.

Hvordan har du haft tid til både at studere og lave al den musik?

- Det har også været hårdt, og det vil jeg ikke anbefale nogen. Mit studium blev også forlænget et år. Nu har jeg søgt nogle halvtidsstillinger som jurist, for jeg vil gerne have plads til at lave musik, men jeg vil heller ikke leve 100% af musikken, for det skal være en fornøjelse og ikke et arbejde.

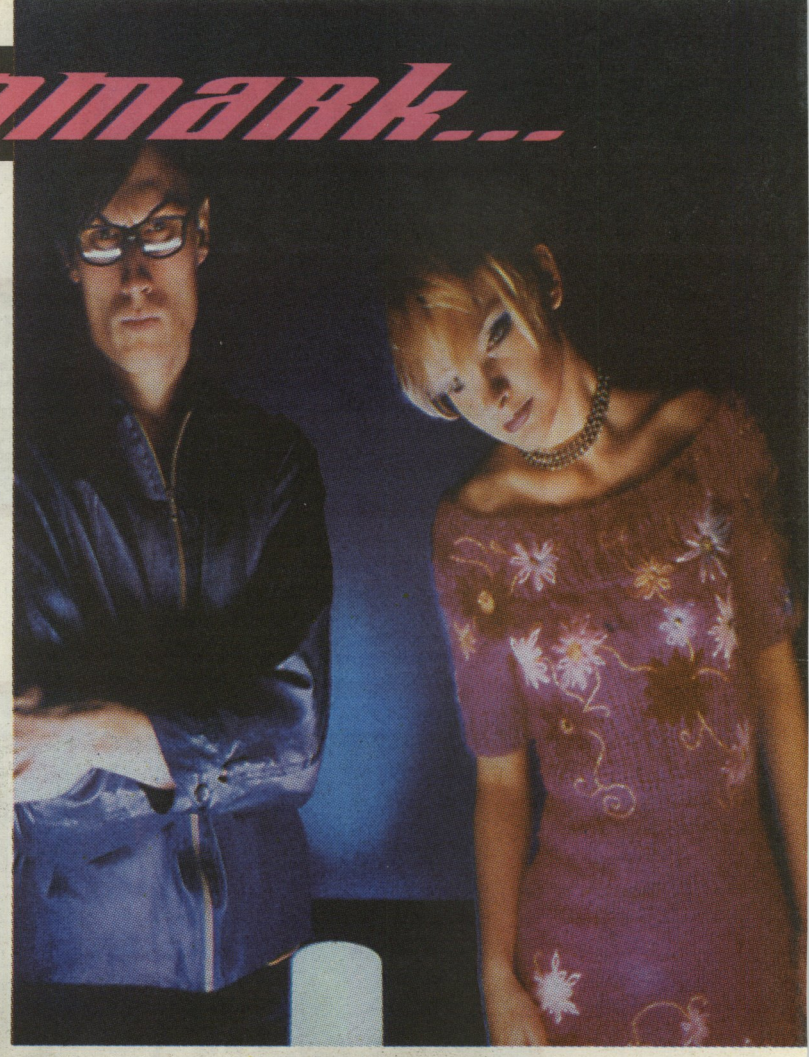

Titlen på vores cd *Beauty And The Beat* spiller den på den dobbelthed, der er i vores musik mellem det poppede og så beatet, fortæller denmarks Morten Remmer. Vi var godt nok ikke klar over, at den titel også er brugt af bl.a. The Go-Go's og Salt 'N' Pepa, men det er jo et meget oplagt ordspil.

Nyt nummer ude nu!

I SOUNDCHECK kan du læse alt om nyt grej, musikervinklede interviews med aktuelle stjerner, reportager fra musikkens brændpunkter, og suge til dig af tips fra Soundchecks garvede ekspertpanel.

SOUNDCHECK udkommer 6 gange om året og fås i førende kiosker og musikhandlere for kun 40,- kr.

Abonnér

spar 25% - 6 numre for kr. 180,-
spar 40% - 12 numre for kr. 288,-

Soundcheck udgives af Musikmagasinet GAFFA

Ja! Jeg vil gerne have leveret SOUNDCHECK direkte til døren og samtidig spare penge.

	1 år <6 numre>	til kr. 180,-	jeg sparer 25%
	2 år <12 numre>	til kr. 288,-	jeg sparer 40%

navn
adresse
postnr/by

POST
Sendes ufrankeret. Modtageren betaler portoen

SOUNDCHECK MUSIKERMAGASINET
+++ 2578 +++
Sjællandsgade 92
8000 Århus C

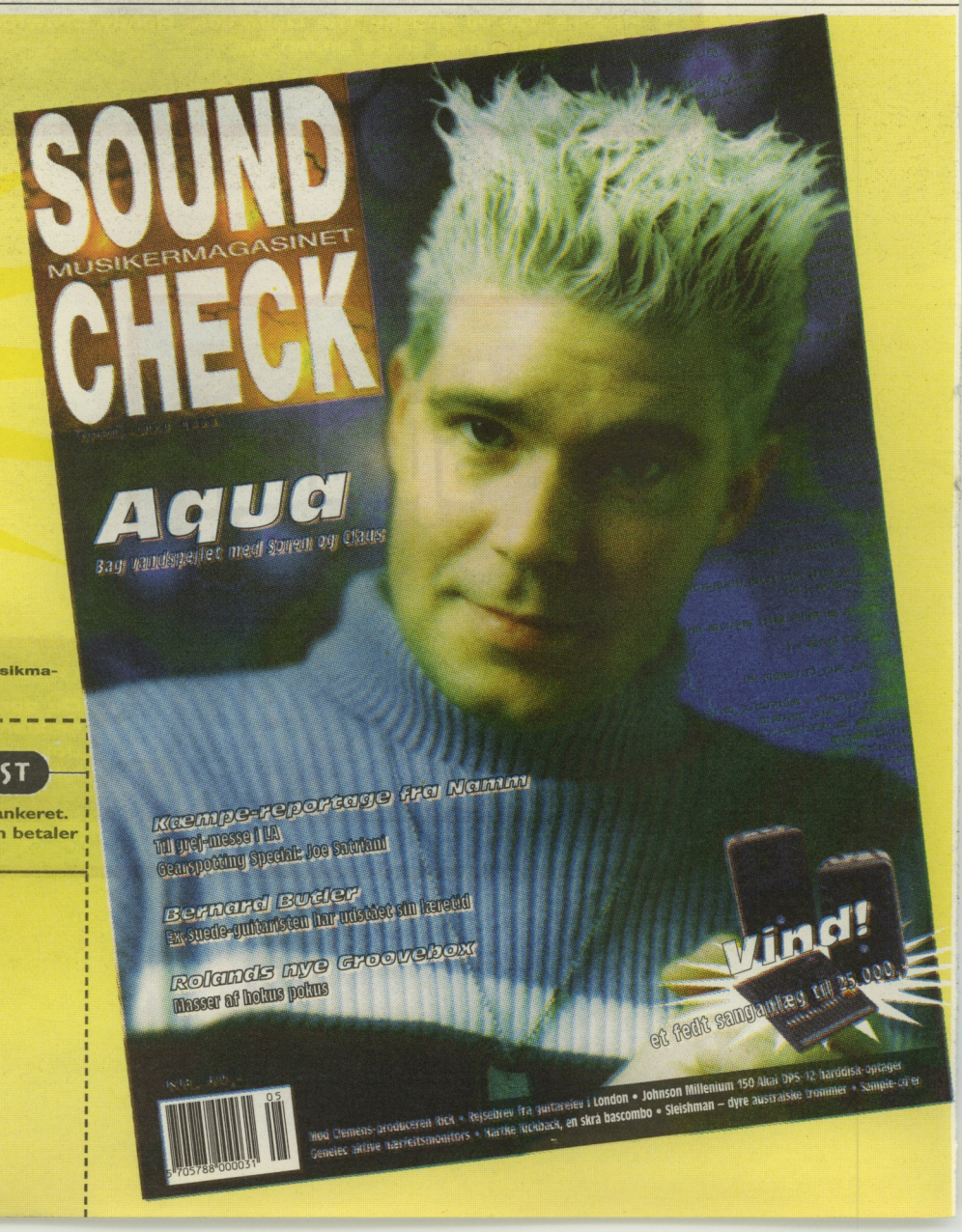

...yep, det *er* dem med Susanne!

Souvenirs "Villa Danmark"

Jeg hader Susanne • Totalt i kage • Ned til mormor
Koteletter til aften • Det blev en Lilly model • Da King blev kørt ned
Kniv og gaffel • Voksen og erfaren • Harrison Ford • Et sted i det blå

JEFF BUCKLEY

NYT ALBUM

Nye fantastiske sange fra en af
vor tids største musikalske begavelser,
optaget kort før hans tragiske død.

SKETCHES
(For My Sweetheart The Drunk)

Materialet er indsamlet
og redigeret af Jeff Buckleys
mor, Mary Guibert.

Disc 1:
10 nye sange.
Studieoptagelser.

Disc 2:
10 nye sange.
Personlige 4-spors optagelser.

1966-1997

DOBBELT CD KR. 179,95 • UDKOMMER 11. MAJ

TP MUSIK MARKED

KØBENHAVN V: Gl. Kongevej 49, Tlf.: 33 24 03 35 • KØBENHAVN K: Østergade 32 (City Arkaden), Tlf.: 33 15 09 26 • KØBENHAVN K: Amagertorv 19, Tlf.: 33 11 88 22 • KØBENHAVN N: Aboulevard 56, Tlf.: 35 36 33 55 • FREDERIKSBERG: Roskildevej 33, Tlf.: 36 16 53 33 • AMAGER: Amager Centret, Tlf.: 32 95 66 77 RØDOVRE: Rødovre Centrum, Tlf.: 36 72 60 35 • HØRSHOLM: Hørsholm Midtpunkt, Tlf.: 45 76 33 77 RINGSTED: Søgade 1, Tlf.: 57 67 02 01 • NÆSTVED: Næstved Stor-Center, Tlf.: 55 72 01 44 • SLAGELSE: Vestsjællands-Centret, Tlf.: 58 50 40 61

STEREO STUDIO

ÅLBORG: Algade 28, Tlf.: 98 16 00 41 • ÅRHUS C: Ryesgade 8, Tlf.: 86 18 30 35 • RANDERS: Houmeden 3, Tlf.: 86 41 63 66 • HERNING: Bredgade 44, Tlf.: 97 21 22 81 • KOLDING: Jernbanegade 20, Tlf.: 75 50 49 40 • ESBJERG: Kongensgade 25, Tlf.: 75 12 90 44 • HOLSTEBRO: Østergade 11, Tlf.: 97 40 34 33 ODENSE C: Vestergade 94, Tlf.: 66 11 72 20 • HORSENS: Søndergade 14, Tlf.: 75 60 16 80 • FREDERICIA: Jyllandsgade 31, Tlf.: 75 92 16 21 • VIBORG: Sct. Mathias gade 45, Tlf.: 86 60 24 67 • SVENDBORG: Thinghusgade 31, Tlf.: 62 80 01 54

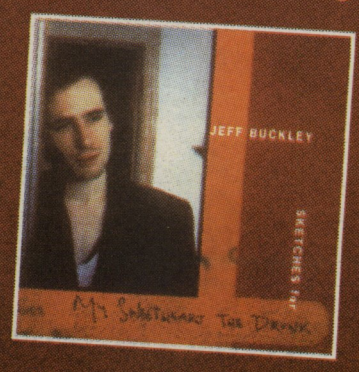

OBS! MINDEKONCERT 5. JUNI I VEGA

Sony Music

Bandspotting

Af Morten Bagai

12RODS - Den dynamiske trio

12*RODS* er navnet på et nyt og spændende amerikansk band, der her i foråret udgiver deres første fuldlængde-udspil med den dobbelttydige titel *Can The Stares Hold The Wait* . De rør-

te dog på sig allerede i slutningen af 1997 med minalbummet *Gay?*, der ikke fik megen omtale herhjemme, men høstede fine anmeldelser hos den samlede engelske musikpresse, som beskrev musikken som et møde mellem post-rock og Ozzy Osborne med en masse underlig støj indover og sukkersøde popmelodier nedenunder. I coveret kan man imidlertid læse, at *Gay?* på ingen måde skal tages som udtryk for 12*RODS* musikalske potentiale. Hvad mener de mon med det?

- Misforstå mig ikke. Vi er meget stolte af ep'en, men det var altså bare tænkt som en demo og overhovedet ikke noget, der skulle lyttes til af andre end os selv og pladeselskabet. Albummet, derimod, er blevet til under nogle omstændigheder, som vi tidligere kun kunne drømme om, og jeg tror, at den vil få ep'en til at lyde... *uddateret*. Men o.k., det siger jeg måske også om vores nye album om en måned eller to..., fortæller trommeslageren Christopher McGuire, der sammen med brødrene Ev og Ryan Olcott udgør den bebrillede trio. Ifølge de tre er det mest karakteristiske ved deres lyd dens dynamik. Og med dét menes der altså ikke bare, at der engang imellem kommer noget guitarstøj.

- Nogle gange vil du føle, at vores musik er intim og kærlig som den dreng eller pige, du ikke kan leve foruden, mens det andre gange vil føles, som om 12*RODS* giver dig den største og mest brutale røvfuld, du nogensinde har oplevet. RIGTIG dynamik, du ved...

- Generelt er vores lyd bare blevet bedre, større og klarere, efterhånden som vi har fået mere tid til at spille sammen, og vokalerne på albummet er ikke så begravede i lyden som tidligere på grund af min nye evne og kærlighed til at synge og råbe, tilføjer Ryan. Med sådan en selvtillid må de da have nogle astronomiske forventninger til debuten?

- Vi får hele tiden at vide af pladeselskabet, at vi vil få en rigtig god modtagelse i Europa, og indtil videre tyder signalerne på, at det passer. Men lad os se, hvad der sker i de næste par måneder. Amerikanerne og swahilierne regner vi ikke med noget som helst fra...

Can The Stares Hold The Wait udkommer i juni på V2/MNW

ARAB STRAP - Eksistentialistisk jodlen

Hører du til dem, der begejstredes over den unge Glasgow-kvartet Mogwais fine debutalbum fra sidste år, så kan du roligt glæde dig til mere fra samme kant i form af labelkollegerne og bysbørnene Arab Strap. I forhold til Mogwai har de allerede et enkelt album på bagen fra 1996, men det aktuelle udspil, *Philophobia*, er det første, som bliver udgivet i Danmark. Vi har allerede fået enkelt smagsprøve med singlen *Here We Go*, der kunne høres på P3's elektriske barometer for nogle uger siden. Det musikalske grundelement hos Arab Strap er en afdæmpet Slint-inspireret guitarrock, der umiddelbart minder om Mogwais, men med en mere distinkt og skramlende lo-fi lyd, som ind imellem krydres med ultra-primitive elektroniske rytmer, der lyder, som om de stammer fra de allerbilligste BR-keyboards. Ind over dette dystre og sparsomme lydunivers kommer så bandets måske stærkeste kort i form af Aidan Mof-

fats lavmælte og stemningsfulde beretninger fra livets skyggesider; fortællinger, der snarere reciteres end synges. Netop Moffat lykkedes det GAFFAs udsendte reporter at fange til et par hurtige spørgsmål umiddelbart før deres koncert ved NME's Brats Shows i London Astoria.

I har en ret speciel stil. Hvordan vil du selv beskrive jeres musik?

- Øøøhh.. Det ved jeg ikke rigtigt - i det hele taget er jeg nok ret dårlig til at tale om vores musik, men hvis jeg skal..... Hvorefter diverse medlemmer af Mogwai begynder at blande sig, og efter længere tids parlamenteren når de frem til betegnelsen "eksistentialistisk ambient-jodlen"!

- Eksistentialistisk jodlen... Det kan jeg godt gå med til, siger Moffat og knapper en pilsner op med en mine, der antyder, at det hverken er dagens første eller sidste af slagsen.

- Flere spørgsmål?

Ofte er din vokal så lav, at det kan være lidt svært at forstå dine tekster. Hvad handler de egentlig om?

- Grunden til, at man ikke kan høre, hvad jeg siger på det første album, er, at jeg ikke kan lide min egen stemme. Det kan jeg stadigvæk ikke, men vokalen er mixet noget højere på det nye album, og mine tekster handler altid om piger.... Altid piger - alle mine negative og frustrerende oplevelser... Det nye album bliver meget mere dystert og sørgmodigt..., siger han tydeligvis stolt Og dét er den sidste sammenhængende kommentar, det lykkes undertegnede at få ud af Aidan Moffat, der dermed placerer sig højt i lo-fiens egen private superliga over umulige interviewofre. Helt i top med navne som Smogs Billy Callahan og Will Oldham. Slet ikke noget dårligt selskab!

Philophobia udkom den 20. april på Chemikal Underground/Voices Of Wonder

VELOCETTE - bedre held denne gang

Selvom Sam, Sarah og Jackie ikke ser særlig gamle ud, så har de alligevel en del år på bagen på den engelske indie-scene. Indtil for halvandet år siden udgjorde de nemlig tre femtedele af Comet Gain - en gruppe, hvis klassisk-engelske pop mange havde store forventninger til, men hvis musik aldrig nåede ud over en snæver inderkeds på grund af uheld og interne stridigheder. I stedet dannede de Velocette, som indtil videre har udgivet den fremragende single *Get Yourself Together*. Vi fik lov at kigge inden for i Londons Fortress-studier, hvor Velocette i øjelikket er i gang med at indspille deres første album. Selvom en enkelt single naturligvis ikke er meget at gå efter, så indikerer den ganske godt, hvorfor Velocette skiller sig ud blandt de mange bands, der konstant springer frem fra Englands undergrund. A-siden er et elegant popnummer, der med sine kitschede grandprix-strygere placerer sig et sted mellem Pulp, The Cardigans og Stereolab, mens b-siden *Upstream* afslører inspirationer fra instrumental hip hip og elektronisk

musik.

- Albummet bliver lidt af hvert rent stilmæssigt. Hver især kan vi lide mange forskellige ting - alt fra Money Mark til Carole King - og det skulle gerne sætte sine spor på albummet. Der bliver elleve sange, hvoraf nogle også vil være rent instrumentale. Forhåbentlig kommer det til at lyde som ét band og ikke bare som en masse forskellige stilarter, der mødes..., siger guitaristen Sam lidt nervøst og afslører, at bandet endnu ikke er nået så langt med indspilningerne, som de burde være.

- Det bliver lidt af et hastværk at få alting gjort færdig til tiden, men forhåbentlig når vi at blive færdig med artwork og alting, så vi kan komme ud at spille på sommerfestivalerne. Formentlig også i Skandinavien.

Så måske ser vi jer på Roskilde?

- Vi har kun hørt godt om festivalen, og vi vil i hvert fald gerne spille der, men nu må vi se, om vi får chancen. Vi er derimod en lille smule nervøse for at skulle spille i Sverige. Forhåbentlig bliver vi ikke stenet af vrede Cardigans-fans..., afslutter de sympatiske englændere, som vi gerne skulle komme til at se meget mere til i 1998.

Velocette har en ny single ude på Wiiija/MNW i denne måned

På etagen mellem etager

De er utvivlsomt et af 90'ernes mest indflydelsesrige bands. De er bandet, som startede hele trip hop-bølgen, selvom de selv hader betegnelsen. Og de er selv i tvivl om, om de overhovedet er et band. De er MASSIVE ATTACK.

Massive Attack, anno 1998. Fotograferingen var en anelse besværet, fordi tekniknørden Mushroom (i midten) var langt mere interesseret i at studere GAFFA-fotografens panorama-kamera end i at posere.

Af René Thalund

Foto Morten Larsen/Schiller

Flashback til 1991. Massive Attack udsender deres debutalbum *Blue Lines*. Nogle vil måske huske hitsingler som *Safe From Harm* og *Unfinished Sympathy*. På begge numre hørtes Shara Nelsons formidable vokal henover slæbende hip hop-beats. Dette var en ny lyd. Svedig, men ikke som soul, stilfærdig, men slet ikke som new age. En hybrid så unik, at den måtte have sit eget navn.

En engelsk musikjournalist døbte genren *trip hop*, en betegnelse som ganske blev associeret med gruppens hjemby Bristol og en håndfuld andre grupper derfra. Den anden plade *Protection* udkom således lige omkring debuterne fra Portishead og Tricky. Da blev det meget hurtigt meget trendy at omtale den engelske by i flæng, og i en længere periode stod alverdens musikere på nakken af hinanden for at nævne Bristol-scenen som inspirationskilde.

Og nu, syv år efter den første plade, er Massive Attack klar med deres tredje, *Mezzanine*. Gruppen er, efter eget udsagn, tilbage ved udgangspunktet – og denne eftermiddag ikke blot musikalsk, men også rent geografisk. GAFFA møder nemlig to af gruppens tre medlemmer i The Cobden Club i London, klubben hvor *Blue Lines* blev præsenteret i sin tid.

Det ene medlem er den høje, sorte rapper Daddy G. Han er det ældste medlem og måske derfor refererer han ofte til gruppens arv *(heritage)*. Arven fra hip hop-scenen, arven fra den jamaicanske reggae, ja, selv arven fra gruppens egen fortid i musik-kollektivet *The Wild Bunch*, hvor de fandt sammen først i firserne.

Ved siden af ham sidder Mushroom, den tavse tekniknørd, som dog er særligt interesseret i netop dette interview, fordi han har en ven, der hedder Gaffa! Begge ser de ca. ligeså søvnige ud, som deres musik ofte lyder, men interview-dagen er også kun en mellemstation inden de skal tilbage i studiet for at færdigmixe det sidste nummer til pladen.

'Jeg *er* en gammel plade!' *Daddy G*

Isoleret fra omverdenen

Når man sætter Mezzanine *på, kan man umiddelbart kende Massive Attack-lyden på rytmen med de blide kantslag, men man overraskes allerede i første nummer af en skrigende elguitar!*

– Ja, det er ret nyt, siger Mushroom – Vi har aldrig rigtig været inde i den beskidte rock før. Men nu, hvor vi er begyndt at spille live, ønskede vi denne gang at tage live-tingen med ind i studiet. På den måde har vi udviklet os.

I det hele taget har turnévirksomheden influeret meget på lyden af *Mezzanine*:

– Vi blev færdig med at forme det nye live-set blot en måned før indspilningerne og har faktisk været på tour midt under indspilningen. Foruden det indlysende med guitarerne, vælger vi også andre typer keyboard-lyde nu og bruger også flere live-trommer end før.

Siden Massive Attacks sidste album fra 1994 er der sket en del på den elektroniske scene. F.eks. har drum'n'bass-genren fået et stort kommercielt gennembrud. Men de nye trends har ikke haft den store indflydelse på gruppen.

– Vi lever ret isoleret og følger ikke så meget med i, hvad der ellers sker, fortæller Mushroom. – Vi bliver selvfølgeligt inspireret af den musik vi lytter til, men også bare af maskinerne, vi bruger.

Den dominerende basgang

Kommentaren om maskinerne tænder umiddelbart Daddy G:

– Den tekniske side er ikke min favorit. Mit input består mest

Massive Attack er tilbage

'En masse har forsøgt at imitere det, vi laver, så vi bliver nødt til at tage det et skridt videre.'
Mushroom

i at finde samples og ideer som jeg har høstet via min DJ-virksomhed.

Så du bruger meget tid på at lytte til gamle plader?

– Jeg *er* en gammel plade! Jeg sidder som regel hele dagen i studiet med en taskefuld plader og lytter efter små bidder man kan snuppe. Der er altid små ting og lyde, som jeg har hørt, og gerne vil have med ind i studiet, måske en interessant bas. Så min vinkel er teksterne, det følelsesmæssige og samples.

Jeg har altid ment, at netop basgangene er et samlende element for Massive Attacks lyd. I synes at blive ved med at hylde de gamle dub-helte såsom den nu afdøde jamaicaner King Tubby.

– Dub'en er jo en del af vores arv, forklarer Daddy G. – Vi har altid været godt disponeret for at blande det hårde med det bløde, om det så er et hårdt beat med søde vokaler ovenpå eller et stille beat med en hård bas. Reggae-traditionen har vi båret med os, og bassen fra reggae er i os, i vore hoveder og vore kroppe. Derfor har alle vore numre de dominerende basgange.

Lånte stemmer

Massive Attacks store spændvidde kan for en stor del forklares ved gruppens usædvanlige evne til at opsøge dygtige samarbejdspartnere. F.eks. optrådte Tricky som ligeværdig rapper på de første to albums. Han har forfattet nogle af gruppens mest stærke raptekster (f.eks. til *Karmacoma*) og har senere fået en succesfuld solokarriere. En håndfuld sangerinder har også været "gennem møllen", og på *Mezzanine* er det lykkedes bandet at låne den fantastiske stemme tilhørende Elizabeth Fraser, forsanger i den skotske trio Cocteau Twins. Hun synger bl.a. på den nye single *Teardrop*.

– Det samarbejde er i virkeligheden fem år forsinket – på *Protection* ville vi gerne have haft Liz til at synge, men hun afslog, erindrer Daddy G.

– Da jeg arbejdede i en pladebutik for mange år siden, solgte jeg Cocteau Twins-pladen *Pearly-Dewdrops' Drops* omtrent samtidig med *Meat Is Murder* med Smiths. Det var store plader for mig, og det var helt naturligt at opsøge Liz, da vi lavede vores første projekter. Men til sidst kom vi i kontakt med hende helt omvendt, fordi hun flyttede til Bristol!

Den eneste faste 'gæste'-stemme i Massive Attacks lydunivers tilhører den jamaicanske sanger Horace Andy. Et stemme, hvis særegne vibrato og let vindtørre klang ikke umiddelbart lader sig forklare:

– Horace er fast bidragyder, fordi han passer så godt ind i vores udtryk, siger Mushroom og Daddy G fortæller om sangerens studievaner:

– Han er ufattelig perfekt. Undtagen når man er nødt til at vække ham, fordi han tilbringer halvdelen af tiden med at sove! Hans øge-navn er faktisk "Sleepy"..., griner "G" men bliver straks alvorlig igen:

– Han er virkelig perfekt. Man oplever ofte, at han indspiller vokalerne i bare ét *take*. Han er også en del af vores arv, han har været i branchen i mere end 30 år.

Også Mushroom er meget ydmyg overfor arbejdet med andre:

– Det ændrer vores fokus, og forhindrer os i at beholde den samme skikkelse. Det giver et nyt perspektiv til det, vi laver og giver os en chance for at arbejde med forskellige mennesker. Jeg synes, Massive Attack er heldige, fordi de kan arbejde med så dygtige kunstnere.

Kæler for lytteren

Massive Attack har aldrig været særligt kommercielle på den pladeselskabsmæssige facon. De tog først på live-turné i 1995, da de følte sig klar til det. En dyr turné med masser af gimmicks henover et helaftensshow, men som Mushroom siger:

– Vi er bedre nu rent musikalsk, så vi behøver ikke så mange gimmicks for at understøtte koncerten.

Gruppen har også selv været med til at beslutte, at *Mezzanine* ikke skulle have nogen singleforløber, udover *Rising Son*, som kommercielt beregnet udkom alt for tidligt sidste sommer.

– Vi laver en plade som et samlet projekt, og kontinuiteten ligger i rejsen fra pladens start til stutningen af sidste nummer, siger Daddy G. – Når man begynder at pille numre ud og udsende dem som singler, risikerer man at vildlede offentlighedens billede af, hvad det er, man egentlig laver, fordi det enkelte nummer er omhyggeligt placeret i hele pladens kontekst.

I det hele taget gøres der meget for at kæle for lytteren:

– Vi vil gerne lave numre, som tager folk med på en rejse, konstaterer Daddy G kort, da han skal forklare, hvorfor Massive Attacks numre ofte formår at være monumentale og ømme på én gang.

Men er det ikke svært at blive enige, når I ikke, som et band, har hvert sit instrument at gribe til?

– Jo, erklærer Mushroom. – Der er altid tre forskellige meninger om, hvordan et nummer skal være. Og det ender altid i noget rod, før vi får hold på det.

I er kendt for at være meget nidkære i jeres studiearbejde...

– Vi bruger meget lang tid på at udvikle nye lyde. Der bliver hele tiden tilføjet noget nyt, som man ønsker at udvikle, og den proces kunne fortsætte evigt. Det kan nogen gange være meget svært at stoppe selv, så nogle gange er det nødvendigt at have en udenforstående til at sige stop.

Til alt held er det dog lykkedes at sige stop 11 gange, så vi kan nyde det nye Massive-album, hvis titel Daddy G afslutningsvis forklarer:

– Mezzaninen er jo etagen, der ligger mellem to etager. I overført betydning et underligt mellemområde, hvor Massive Attack ofte synes at befinde sig. Men man må lave sin egen fortolkning. Det er bedst.

*Albummet "*Mezzanine*" og singlen "*Teardrop*" er udkommet i april, begge på Circa Records/Virgin.*

The Wild Bunch

Det er ikke tilfældigt, når Neneh Cherry i sit største hit *Buffalo Stance* rapper 'looking good, hangin' with The Wild Bunch'. Hun hang nemlig også med 'den vilde flok' tilbage i firsene. The Wild Bunch var en bland-eksistens af en gruppe, et musikkollektiv og et hip hop-*sound system*. Flokken talte foruden de tre, som senere blev til Massive Attack også folk som Tricky og Nellee Hooper (senere Soul II Soul). Mushroom fortæller om tiden dengang:

– Bristol er en lille by, og der sker ikke meget i Bristols kulturliv, kan jeg sige dig. Wild Bunch var den eneste kult-ting overhovedet på det tidspunkt, udover punk.

Daddy G supplerer:

– Det var multi-kulturelt. Der er et stort antal sorte i Bristol, mange vest-indere og folk fra Nigeria. Vi spillede som DJs i deres kvarterer, og det lykkedes os faktisk at lokke hvide med ind til de fester.

– Der kom mange nye mennesker til, fordi Wild Bunch var et af de eneste *Sound Systems* i England. Vi tiltrak en masse folk, og efterhånden som det udviklede sig gav nogle af dem, som f.eks. Geoff (Barrow, Portishead, red.), sig i kast med at lave deres egne ting, siger 'Mush' som ligesom 'G' tydeligvis bærer minderne fra dengang med stolthed.

Massive Attack

Gruppens grundstamme er Robert Del Naja, Grant Marshall og Andrew Vowles, i Massive Attacks mytologi dog bedre kendt som henholdsvis rapperne 3D og Daddy G samt den sky tekniske kraft Mushroom.

Hertil kommer skiftende samarbejdspartnere og sangere.

Massive Attack om Massive Attack:

Blue Lines, 1991

Vi hører Shara Nelson, Tricky og Horace Andy. Videoerne, hvor man i ét sammenhængende klip så Shara Nelson vandre på trapper og gennem gader, kørte dagligt på MTV.

Daddy G:

– Ambummet var vores første ekspedition som DJs ind i et pladestudie. Mange af de samples, vi brugte, var en del af vores fortid som *Sound System*. Jeg tror, det talte til folks fantasi, at det var langsom musik med meget simple idéer, som var nemme at fatte. Pladen blev skabt som essensen af indtryk, som vi havde samlet gennem de foregående 10 år.

Protection, 1994

Vi hører Tricky, Tracey Thorn (Everything But The Girl) og Jamaica-sangerne Nicolette og Horace Andy. Coveret viser en *Eurochild*, et ballonbarn a la Michelín-manden med EU-stjernerne svævende som en glorie over sit grådige legeme.

Mushroom:

– Det var et mere elektronisk album. Vi var meget i studiet og var stadig kun i gang med at lære, hvordan man brugte alt udstyret. Albummet er resultatet af vores leg med elektronik.

3-D:

– Eurochild-sangen og figuren var ment som et spørgsmålstegn til Unionen. Vi har ikke noget imod at være europæere, men vil gerne vide om fællesskabet kun skal foregå på økonomiske præmisser.

No protection (Massive Attack vs. Mad Professor), 1995

Vi hører numrene fra *Protection* remixet gennem tykke lag af ekkomaskiner og pot-tåger. Daddy G mener, det var glimrende:

– Dub er en del af vores arv, og vi ville gerne have lavet et dub-album af vores musik. Mad Professor var, og er stadig, en stor eksponent for dub-lyden i England, så det var et logisk valg.

G kan videre fortælle, at Mad Professor også skal lave remixes til numrene fra *Mezzanine*, og han håber, at der kommer et nyt helt remixet album.

Mezzanine, 1998:

Vi hører Liz Fraser (Cocteau Twins), Sara Jay og Horace Andy. På coveret ses noget insekt- og metalagtigt...

Daddy G:

– Albummet er mere organisk end det foregående og er et spring tilbage til hvor vi oprindeligt kom fra. De fleste bands har en udvikling, hvor de først spiller live, derefter tager i studiet og får lagt lyden ned elektronisk. Vi startede helt omvendt som et studieprojekt med samplere og alt det der. Nu er vi endt som et band.

– Ideen til coveret kom fra de biller som blev fundet i Tjernobyl efter atom-eksplosionen. De var vanskabte og blev fundet uden indvolde eller for mange ben etc. På coveret er de manipuleret sammen med billeder af bilvrag.

En åndelig ildsjæl

Den tidligere Sepulturasanger og -guitarist MAX CAVALERA har netop søsat sit nye band SOULFLY og deres første album med titlen Soulfly. Til sommer kan bandet opleves på årets udgave af Roskilde Festivalen. GAFFA talte med Max Cavalera om det nye band og deres nye album.

Af Keld Rud Nielsen

Sidste år blev de brasilianske metalkonger splittet i to dele oven på deres kommercielle og kunstneriske triumf, *Roots*. De tre øvrige medlemmer fyrede Cavaleras kone Gloria, der gennem mange år havde fungeret som bandets manager. Misundelse hos de andre medlemmer på den store opmærksomhed, Cavalera nød i pressen, betød at frontmanden gik ud og kort efter dannede Soulfly. Oven i købet med en overvejende brasiliansk line-up.

- Det var vigtigt, at jeg fik brasilianske musikere med i bandet, for jeg ville gerne fortsætte med at lave musik som i Sepultura, og de brasilianske musikere hjalp mig med det, fortæller Cavalera.

Hvordan har du det med, at dette album bliver sammenlignet med Roots?

- Jeg har det, som jeg troede, jeg ville have det, for jeg skrev det meste af materialet på *Roots*. Det er umuligt for mig at skrive et album, der er fuldstændig forskelligt fra *Roots*. Og hvorfor skulle jeg også gøre det? *Roots* var mit hjertebarn. Det er det, jeg er mest stolt af i min karriere. Efter 14 år skabte jeg noget, jeg synes var originalt, virkeligt stærkt og åndeligt. Soulfly har alle disse elementer, så hvis folk vil sammenligne, er det fint, men alt jeg kan sige er, at jeg mener, Soulfly bevæger sig hinsides *Roots*.

Det åndelige er et nøgleord for Cavalera. Efter stedsønnen Danas død er metaloraklet blev grebet af en stadig større tro på Gud. Og dét paradoksalt nok som eksponent for en genre, der er mere tilbøjelig til at bekende sig til den mørke side. Satanismen er i disse år mere synlig hos metalbands end nogensinde før. Det bekymrer dog ikke Max.

- Jeg tror, vi er dem, der ændrer på det. Vi ændrer på måden, folk tænker. Vi omfavner religionen, men ikke bullshit-religion. Ikke religion, som den bliver lært i skolen. Men en gud, der er ægte. En gud, der er åben, der accepterer dig, som du er. Med tatoveringer og med dreadlocks. Med langt hår, med hvad som helst. En gud, der accepterer dig på den måde, og så må du acceptere Gud, som han er. Det er den religion, jeg prøver at give videre til mine fans.

Jeg håber, at tingene vil ændre sig mod noget mere åndeligt. Det vil være bedre for alle. Musikken er stadig aggressiv og alt mulig. Man behøver ikke at skrue ned for aggressionen. Det ser man for eksempel hos bands som Dub War og Deftones; de har et positivt budskab og deres musik er heavy. Det betyder ikke noget.

Fodboldfeber

En af Cavaleras helt store interesser er fodbold. På Soulflys debutalbum kommer det til udtryk i nummeret *Umbabarauma*, der er en coverversion af en brasiliansk fodboldhymne. Det er samtidig det lettest tilgængelige nummer, Cavalera endnu har lavet. Det stinker af hit.

- *Umbabarauma* er en sang fra 70'erne, og den handler udelukkende om fodbold. Det er en mine lidenskaber. Det var fedt at have et nummer med, der virkelig brød 100 procent med pladens stemning. Det har mere groove. Et Jimi Hendrix-agtig groove.

Er der planer om at udsende Umbabarauma som single?

- Jeg ved det ikke. Det nummer blev lavet ved at jamme. Alt blev indspillet på én dag. Jeg kan virkelig godt lide nummeret, som det er, og jeg elsker originalen. Det er en virkelig original sang, og det er en ærlig version af originalen.

Et andet nøgleord for Cavalera er ærlighed. Sidste år gennemførte den brasilianske ildsjæl en række spoken word-shows, hvor fanskaren kunne opleve Cavalera blot bevæbnet med en mikrofon.

- Min trang til at tale med mine fans åbent på et andet niveau fik mig til at lave de shows. Jeg var virkelig nervøs i starten, jeg skrev ikke engang noget ned. Jeg havde nogle få ord på et lille stykke papir, og i sidste øjeblik sagde jeg: "Fuck det!" Jeg vil ikke læse noget op. Jeg ville bare snakke åbent med denne forsamling, som hvis jeg havde snakket med en person som i en god samtale. Og det var det, jeg gjorde, og det var det bedste, jeg kunne have gjort, for det var ærligt, virkelig spontant, og mine fans nød det. Folk fortalte mig bagefter, hvor meget de nød talen. De kunne se en anden side af Max. Det var noget andet, end når jeg skriger og er på scenen; jeg talte med min almindelige stemme om alle mulige emner. Det var ret fedt, ler Cavalera.

Har du planlagt at lave flere eller udgive dem ligesom Henry Rollins?

- Nej, ikke på den måde. Jeg ville ikke gå så langt med det. Måske et par shows mere. Når det nu føles rigtigt.

Tråd fra staterne

METAL

Af Keld Rud Nielsen

I 1992 udsendte **Fear Factory** deres debutalbum, *Soul Of A New Machine*, hvor dødsmetal, thrash og industrial indgik i en fæl sammensværgelse. Allerede året efter markerede remix-ep'en *Fear Is The Mindkiller*, at Fear Factory var et band, der ikke fulgte andres dagsorden, men satte deres egen. Som et af de første bands blandede den californiske kvartet på ep'en techno med metal. I '95 kunne denne fusion opleves i en endnu mere fuldendt form på det moderne mesterværk, *Demanufacture*. Sidste år fik vi så endnu et remixalbum *Remanufacture*, hvor techno'ens grænser blev afsøgt. Til juni skulle Fear Factory så endelig være klar med et nyt studiealbum, *Obsolete*. Som på *Demanufacture* er der tale om et concept-album, hvor en vaskeægte science fiction-historie udspiller sig gennem sange som *Hi-Tech Hate, Securitron, Smasher Devour* og *Edgecrusher*. Stilen på *Obsolete* skulle på én gang skubbe kvartetten længere ind i Electronicaen og tilsætte mere groove i frygtapparatet.

Et andet Roadrunner-band, **Type O Negative**, skulle også være ude med et nyt album i '98. Udgivelsen ser dog ud til at ligge sidst på året. Ifølge bandleder Peter Steele vil albummet være en del tungere end det forrige *October Rust*. Slutteligt er der nyt fra **Anthrax** i juni, hvor deres nye album *Volume VIII* slippes løs. Hvad der er stilmæssigt er i vente vides ikke, men rygterne siger, at Anthrax vil tage afsked med deres hidtidige stil og begive sig ud på ukendt territorium.

Iron Maiden: Virtual XI

(EMI)

Første nummer, *Futureal*, er det absolut bedste, Maiden har lavet med *Blaze Bayley* på vokal. Nummeret har masser af energi, skarpe riffs og et stærkt omkvæd. Andet nummer, singlen *The Angel And The Gambler*, lyder som et kasseret AC/DC-nummer i extended remix. Det er med andre ord røvsygt. På *Virtual XI* bevæger Maiden sig mellem disse to poler. Resultatet er et noget ujævnt album.

Cradle Of Filth: Cruelty And The Beast

(Music For Nations/MNW)

Med *Cruelty And The Beast* har Cradle Of Filth fået pumpet meget mere struktur og melodi ind i deres sorte vampyrmetal, og det var lige det, der skulle til. Danis vokal er også forbedret betydeligt, men den befinder sig stadig i den irriterende end af skalaen. Med en times spilletid er albummet dog lige svært nok at fordøje.

Exmortem: Dejected In Obscurity

(Euphonious Records/Voices Of Wonder)

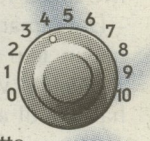

Hvis du ikke stiller de store krav til din dødsmetal, når vi snakker opfindsomhed, originalitet og intelligens, er århusianske Exmortems andet album sikkert lige dig. Der bliver spillet brutalt og stramt i en grum produktion med nogle platte tekster. Jeg er stået af for længst.

Gigandhi: Chaaval

(Euphonious Records/Voices Of Wonder)

Københavnske Gigandhi leverer på deres andet album en dosis tung, doomet hardcore, hvor afdæmpede sitarpassager aflaster fra tid til anden. En fræk udgave af Madonnas *Justify My Love* bliver der også budt på. Gigandhi kalder deres musik for hindustrial, jeg kalder det for forbandet godt gået, drenge!

Union: Union

(Mayhem)

Sanger John Corabi blev efterladt i kulden, da Vince Neil og Mötley Crüe fandt hinanden igen. Nogenlunde samme skæbne overgik guitarist Bruce Kulick, da Ace Frehley blev genforenet med Kiss. Nu her de to vragede gutter slået pjalterne sammen og lavet et album med total utrendy heavyrock. Det er til gengæld noget, de i den grad kan. Gedigen og solid.

THIS IS HARDCORE:

"Pop i hardcore-klassen." ✪✪✪✪✪✪ (Mesterværk)
Zoo Magazine

☆☆☆☆☆☆
Tjeck Magazine

""This is Hardcore" er på en gang et storslået og intimt album der gør det til en musikalsk sværvægter og Jarvis Cocker til en af tidens mest originale og troværdige sangskrivere." ๑๑๑๑๑๑
Gaffa

"Resultatet er foruroligende godt." ☺ (Mesterværk)
Nat & Dag

"Et storslået og mørkt popværk."
Politikken

"I det hele taget er "This Is Hardcore" et forbløffende helgjort album, hvor bandet har perfekt styr over en dekadent, sortrandet, svulstig rocklyd og altid formår at svinge sangene op i et slagsangsagtigt medrivende omkvæd."
Berlingske Tidende

""This Is Hardcore" er et stort anlagt forsøg på at skrive popmusik, der ikke er bange for at være for meget."
Jyllands Posten

"Popperler med et genialt strejf."
Aalborg Stiftstidende

"Pulps svendestykke. Storform. Jarvis Cocker folder sig rigtigt ud."
Århus Stiftstidende

"Et seriøst bud på en af dette års vigtige britiske udgivelser."
Weekendavisen

Og side 9-pigen
"Alt håb er ude."
B.T.

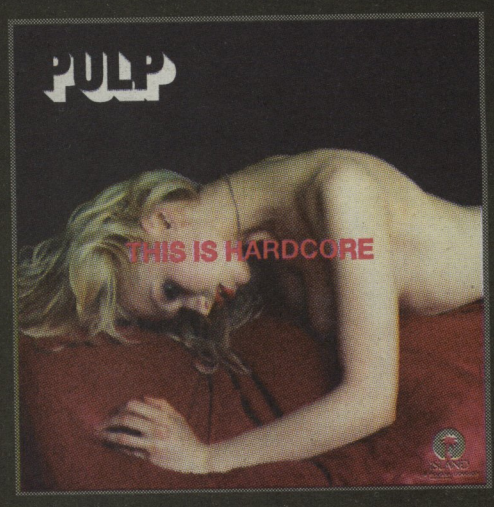

www.rise.co.uk/pulp

DM i Mix venter på dig

Af Michael G.W.P. Rasmussen

Jeg har altid fået af vide, at man skal undgå at nævne sine egne fejl, så kan det være, at ingen opdager dem - men jeg vil nu alligevel starte med at nævne, at jeg sidste gang valgte at lade april '98 stå i DJ'ens tegn, fordi der både skulle have været ITF-mesterskaber og DM i MIX i april, men det viste sig, at kort efter deadline blev DM i MIX udsat. Mere om det senere, fordi jeg var jo inde og se ITF, som var et fedt arrangement, dog med lidt for meget ventetid, men hovedsagen var, at det blev et rent jydeopgør i finalen. Det blev nemlig Shine vs. Static, som måtte ud i en spændende finale, som Static fortjent vandt. Det skal dog lige siges, at sammenlagt, så var Shine totalt overlegen hele konkurrencen igennem, hvor Static fuckede alt for meget op i 1/4- og 1/2-finalen, og som han selv sagde efter sejren i finalen, gik han nok videre tidligere på aftenen på grund af sit navn (nuværende ITF Europamester). Blandt aftenens øvrige overraskelser var, at nr. 1 og 2 ved sidste års DM i MIX, Jay J og Knud begge måtte se sig slået tidligt på aftenen, så var det også en fornøjelse at se revanchen mellem FMD og Rescue fra Århus, som Rescue vandt igen. DJ Talk Back er også et navn, man må tage hatten af for. Han blev slået af Static i semifinalen efter en meget tvivlsom dommerkendelse. Alt i alt var det en meget underholdende aften, som vi må håbe vender tilbage til næste år. En ting er helt sikker, og det er, at Static stiller op ved verdensmesterskabet i Amsterdam lørdag den 22. august, og der bliver arrangeret en *"svedig hip hop-party-druk/ryge-weekend-bustur"*, som jeg allerede glæder mig til. Du kan også komme med festbussen, hvis du tilmelder dig hos Hardwax på tlf: 33915020. Spørg efter Andy, som i øvrigt har lovet, at det bliver hammerbilligt.

A TRIBE CALLED QUEST - snart album- og Roskilde-aktuelle

DM i MIX, som er en helt anden DJ-konkurrence, afholdes i år den 9. maj, og her vil Jay B. og Bobbito præsentere 14 af Danmarks Bedste DJs samt et svedigt rapnavn fra New York, som jeg ikke må oplyse, desværre; jeg har lovet at holde kortene ind til kroppen. Men jeg har endelig fået lov til at skrive, hvem årets hip hop-navne bliver på dette års Roskilde Festival, og det er ikke småting denne gang, for i stedet for at satse alle pengene på ét lod, som man gjorde sidste år med Wu-Tang Clan, så har festivalen denne gang valgt at bruge pengene mere fornuftigt. Fredag den 26. juni spiller verdens bedste gruppe, nemlig M@lk Diy Gjiåjn og Clemens sammen med Tjes Boogie på Blå Scene. Dagen efter går det amok på Gul Scene (med plads til 8000 personer). Her spiller Mr. Live og Tony Bones, Mass Influence, Arsonists, Non Phixion, Hi & Mighty, Company Flow (alle US); Boulevard Connection + Loop Troop (DK + S); Knud & Ugger fra The Scratch Sjollers (Bosnien) og et nygendannet Cutting Crew. Efter denne vilde eftermiddag (fra kl. 12-16) vil der være cirka 2 timers pause, før A Tribe Called Quest går på, og som om det ikke skulle være nok, så vil Beastie Boys spille på Orange Scene Lørdag aften. Jeg ved ikke med dig, men min sovepose er rullet sammen - jeg er på vej til Roskilde.

Hvem kan i øvrigt huske Craig G fra Juice Crew, ham med *Droppin' Science,* og han rappede også med på The Symphony part 1 og 2. Han er i hvert fald dukket op til overfladen igen. Craig G deltog nemlig i en freestyle battle i New York-klubben Lyrices Lounge, hvor folk blev overbevist om, at "Age is nothing but a number", da Craig G tog alt og alle ud med det svedigeste freestyle længe hørt i N.Y. I finalen mødte han den ellers uovervindelige Supernatural, som fik verbalt smæk. Jeg kan kun sige: "Damn", hvor ville jeg gerne opleve Graig G live, for det lyder for godt til at være sandt. Koncerter i maj kan du læse om på Internet på Coalface Convager (prøv www.jubii.dk og søg på rap). Inden jeg er helt ude, så må du love mig lige at tjekke Malk de Koijn-interviewet samt mine anmeldelser af Gangstarrs *Moment Of Truth* og Cappadonnas *The Pillage* andetsteds i bladet.

Jeg er ude li'som en vis paranoid hip hop-skribent, som har en sjov ide om, at han selv er verdens bedste. Prøv med en tur til Egeborg, klovn.

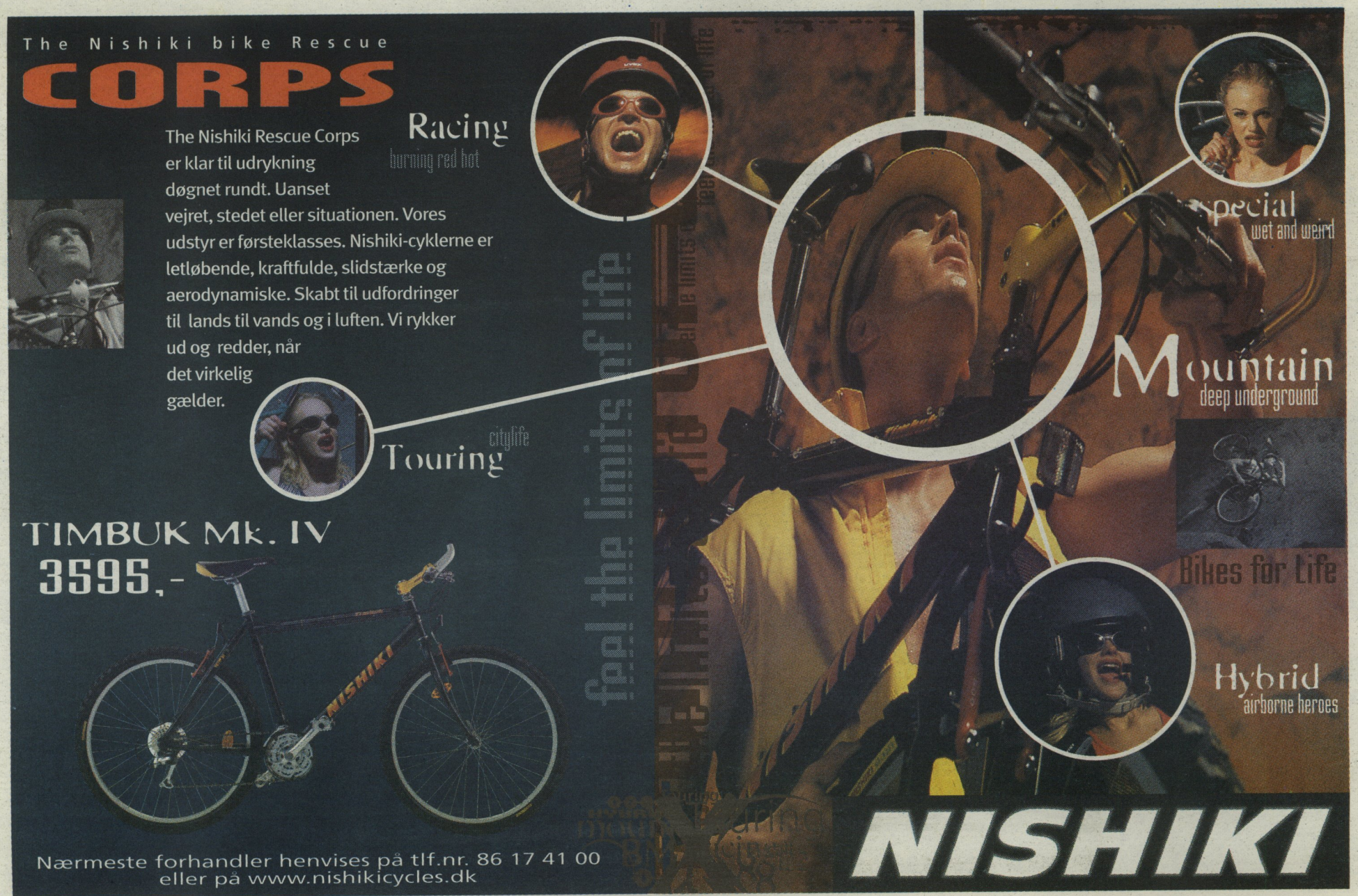

Godt Humør!

St. Etienne

Jeres udsendte fik sig en lille tømmermandshjemsøgt hyggesnak med SAINT ETIENNE om ironi, alderdom og deres nye album dagen efter en fornøjelig aften i Lille Vega.

Lyden på det nye er album Good Humor *er væsentlig anderledes end på de sidste andre albums I har udgivet. Faktisk lyder det mere som jeres første album* Fox Base Alpha! *Hvad er der sket siden sidst?*
Pete: Vi ville gerne væk fra at bruge sequencere og samplere. Det *har* vi udforsket, så denne gang ville vi gerne lave noget, der lød lidt anderledes. På det sidste album blev vi lidt revet med af overdådige strygere og orkesterlyd. Så selvom vi også gerne ville bruge strygere på det her album, så ville vi gerne have lyden lidt mere ren og bar.
Men lyder I så nu, som I altid gerne har villet lyde?
Alle: Ja!
Sarah: Det skal ikke tages helt bogstaveligt. Vi har før prøvet på at få den lyd, vi har nu, men i moderne studier er det svært at få den rene og friske basislyd, som man får i Tambourine-studierne.
Har alle jeres tidligere plader så bare været ekskursioner for at komme frem til det rigtige?
Bob: Ikke musikalsk, men måske for så vidt angår produktionen. Jeg ved ikke, om vi tidligere ville have været i stand til at lave det, vi nu har lavet, så der er nogle ting, vi har lært.
Så har I måske aldrig rigtig haft lyst til at være clubbernes favoriter?
Bob: Vi har aldrig gjort noget, vi ikke brød os om, men når vi tidligere har forsøgt at lyde minimale, har vi som regel kasseret det, fordi det endte med at lyde stort alligevel.
Så det faktum, at I nu har lavet en plade, der ikke lyder som en clubplade, har altså ikke noget at gøre med, at I er blevet ældre og jeres interesser har ændret sig?
Sarah: Jeg bliver ikke ældre!!
(Kort tavshed)
Bob: For så vidt angår dansemusikken, så har vi vel ikke lyttet til så meget dansemusik og heller ikke gået på så mange klubber de sidste par år, som vi gjorde tidligere. Men det hænger sammen med, at vi ikke synes, at musikken dér er så spændende, som den var for nogle år siden. Vi er tidligere blevet spurgt, hvorfor vi ikke laver noget i den stil, der er oppe for tiden, for eksempel big beat, men det har vi allerede gjort (blandt andet med singlen *Filthy* fra 1993), og der er ingen grund til at gøre det igen, bare fordi det er trendy!

Menneske eller maskine

Hvordan bliver jeres musik til? Jammer I jer frem til sangene, eller er I mere som arkitekter, der ved, hvad I vil og går efter et bestemt mål? Eller sagt på en anden måde: er I singer/songwritere eller mere et produktionsteam?
Bob: Selvom dette album er produceret af en anden, så har vi lavet de fleste arrangementer hjemmefra, så vi er nok bare en "selvtilstrækkelig" gruppe, som skriver det hele selv og producerer det meste af det. Men man kan godt sige, at vi udtænker og konstruerer sangene, for vi kan ikke spille nogen instrumenter, så vi kan ikke jamme. Vi arbejder ligesom baglæns nu, så om et par år så lyder vi sikkert ligesom Ocean Colour Scene.... nej det var bare ironisk ment!
Vi har ikke smidt vores sequencere væk. Vi kommer sikkert til at bruge dem igen senere. Det var bare nødvendigt at få rigtige musikere til at spille instrumenterne for at få den lyd frem, de har i Tambourine-studiet. Men faktisk så havde vi lavet alle arrangementerne hjemmefra på vores sequencere.
Var det så svært at få det til at lyde, som I gerne ville have det til, når det nu var rigtige musikere, der spillede og ikke længere en sequencer, der udfører alle ens ordrer præcist uden at stille spørgsmål?
Bob: Det var på en måde meget lettere. For eksempel hvis man har en virkelig god guitarist, så kan man spille noget fra en plade for ham og sige, sådan skal lyden være, og så vil han være i stand til at gøre det efter, hvor det eksempelvis er væsentligt sværere at efterligne lyden med en sampler.

Sweet Seventies Soul

Hvorfor valgte I Cardigans' producer til at producere jeres album?
Bob: Hovedårsagen til, at vi brugte ham, var fordi han havde lavet Lady Lynette-albummet, og det lyder sådan rimelig 70'er soul-baseret – den samme søde 70'er soullyd som på det album, som Marvin Gaye og Diana Ross lavede sammen. Og der er meget på Lady Lynette albummet, der lyder meget tomt, kun trommer og vokaler, uden at det lyder kedeligt på noget tidspunkt. Så vi valgte ham ikke, fordi han havde lavet Cardigans.
Pete: Vi valgte Tore (Cardigans og nu St. Etiennes producer red.), fordi vi gerne ville bruge hans lyd. Ikke fordi vi viile lave et retro-album, og det synes jeg heller ikke, vi har gjort.
Nu, hvor I har fundet jeres lyd, hvad skal der så ske?
Sarah: Vi ved ikke endnu, om vi vil lave det næste album i Tambourine eller ej. Vi ved nogenlunde hvad vi vil lave, vi har en svag ide, men vi er kun ved at finpudse vores planer om, hvilken lyd, vi vil have, og hvor vi vil hen. Hvis vi vidste, at vi ville have den samme lyd igen, så ville vi være nødt til at tage til Tambourine, for det er det eneste sted i verden, hvor man kan få den lyd.
Men ved I, at I vil blive ved den intime lyd, der giver fornemmelsen af en ille scene?
Sarah: Ja, vi ved, at den næste plade ikke skal være en teknologiplade med masser af rumklang osv.

Ironi

Hvad betyder ironi for jer?
(Lang pause med spredte fnis)
Bob: I popmusik betyder det normalt en eller anden irriterende kæk fyr med ét øjenbryn hævet, som Eivis Costello.
Pete: Jeg ved ikke, hvorfor folk plejer at synes, vi er ironiske.
Bob: Måske er det, fordi vi altid laver en masse interne vittigheder, og nogle af dem er en smule sarkastiske, men det er ikke helt det samme som ironi, selvom det vel er tæt på.
Men også når man for eksempel siger, at OMD's (Orchestral Maneuvers In The Dark) plade *Dazzleships* er ens favoritplade, så plejer folk at tro, at man er ironisk, for de kan ikke forestille sig, at man kan mene det, men det gør vi. Folk tror nok, vi er ironiske, fordi vi ikke passer på, hvad vi siger er vores favoritter.
Men jeres tekster har jo en tendens til at være om ikke ironiske, så i det mindste med et glimt i øjet?!
Bob: Humoristiske til tider, vil vi gerne tro! (sagt med slet skjult stolthed)
Hvorfor har I brugt den humor?
Bob: Det er nok bare sådan, vi er. Vi er ikke som Thom Yorke (fra Radiohead)! Vi går ikke rundt og jamrer over elendighed i vores liv. Vi har haft rimeligt behagelige liv.
Nogle mener, at efterfølgeren til generation X er den ironiske generation, der ikke kan sige noget lige ud, men er nødt til at pakke alt ind i ironi, fordi ironien skjuler, hvad man virkelig mener. Er det noget, I kan genkende?
Pete: Ja, det er faktisk lidt irriterende. For eksempel er der så mange film specielt fra USA i dag, der har sådan nogle ironiske referencer til noget, folk kender, i stedet for bare at lave en ligefrem film. De er for bevidste om, hvad de laver, og det laver de så vittigheder over.
Bob: Hvilket er morsomt, for jeg har altid troet, at amerikanere ikke skulle kunne forstå ironi?! For eksempel da George Bernard Shaw skulle til USA... ja det er vist en lidt litterær reference, men... så blev han bedt om at udfylde en formular i lufthavnen, og jeg tror, de har den samme formular endnu. Der står *Har du til hensigt at skade eller tilintetgøre regeringen?*, og så skrev han "ja", hvorefter de førte ham væk og forhørte ham i adskillige timer!
Hvad henviser titlen Good Humor *så til?*
Sarah: Det skal ikke forstås i betydningen at fortælle gode vittigheder og vælte grinende rundt. Det skal forstås som den stemning, man er i, når man går ned ad gaden, solen skinner og man nynner en god melodi. Den slags stemning!
Simpelthen bare *Godt Humør*!

Morten Remmer

morten bagai morten jensen morten schwarz lausten mark whitfield lewis morten remmer jakob rosenbak

denmark: Beauty And The Beat
(Lidocaine/Mainline)

Fusionen af Kristina Søndergaards flygtige sylfidevokal og Morten Remmers elektroniske eksperimenter har resulteret i en debut, der udfordrer opmærksomheden til at lade sig bølge mellem stemme og musik pladen igennem. Selvom de fjorten numre trækker på flere genrer og indbyrdes er forskellige i udtryk, bidrager de dog alle til pladens helhed, der præges af en på én gang luftig og klaustrofobisk melankoli. Inddragelsen af begge medlemmers vokal giver udgivelsen en forfriskende dynamik, og Remmer får endda æren af at lede an på flere numre, f.eks. duoens drum'n'bass-version af Seals *Crazy*. Dristig og moderne pop - og en af de mest spændende danske udgivelser i lang tid. *JR*

●●●●OO

Dust Junkys: Done & Dusted
(Polydor/PolyGram)

Tolv portioner beskidt, sumpet og funket guitar-groove med rapperen Nicky Lockett, alias MC Tunes, i front. Manchesterbandet har attituden, og numrene swinger fint, men pladen falder tungt i rockgenren, da såvel de elektroniske som dj-elementerne alt for ofte druknes i fyldig guitar og akustiske trommer. Desuden synes materialet at udspringe af kommercielle frem for kunstneriske idéer - og selvom denne stilart måske nok er det fede p.t., tvivler jeg på, at *Done & Dusted* vil blive husket ved årsskiftet.
JR

●●OOOO

Smith & Mighty: DJ-Kicks
(K7/MNW)

Purple: Penguin Question
(Cup Of Tea/VOW)

Nogle byer er nærmest blevet ensbetydende med en bestemt lyd. Bristol blev i starten af 90'erne synonymt med en uafhængig, kreativ og eksperimenterende sort musik, der hverken var bange for rockguitar eller technoid sampling, trip hop. Der kommer stadig noget af det mest interessante engelske musik fra den egn. Behøver jeg sige Massive Attack, Tricky eller Portishead? Det er det tyske kvalitetslabel K7 også opmærksom på de genudgav sidste år Nicolettes 5 år gamle debutalbum og fisker i år Smith & Mighty frem på en præsentationscd, der demonstrerer deres fremragende evner indenfor langstrakt psykedelisk jungle, skratch'et hip hop og tung, tilhash'et dub. Bla. toner det fabelagtigt skæve remix af Burt Bacharach-klassikeren *Walk On By* klart frem af røgtågerne. Forhåbentligt kommer der snart et album, der vil fokusere på én linje af dette alsidige talent. Netop sådan som Purple, der også udkommer på et Bristol-label og spiller trip hop, har gjort det. Det vil her sige: legesyg lyttemusik, der skratcher kreativt og dekonstruerer kønne melodier, så der opstår et nyt, skævt lydbillede ud af fragmenterne, dog henover et noget monotont hiphopbeat. For mere Bristolmusik: Tjek månedens album, der kommer fra stormestrene Massive Attack. *MSL*

Smith & Mighty: ●●●●OO
Purple: 3: ●●●OOO

God Lives Underwater: Life In The So-Called Space Age
(1500 Records/PolyGram)

Pennsylvanias Jeff Turzo og David Reilly har på deres tredje cd blandet den alternative guitarrock op med diverse elektroniske mislyde, spacede klangflader, beats og samples. Numrene strækker sig fra gennemsnitlige rocksange og ud i det mere eksperimenterende, hvor den 32 minutter lange og næsten mediterende *Medicated To The One I Love* er yderpunktet. Og mens musikken oftest slæber sig sørgmodigt afsted, understøttes den af teksternes kredsen om ulykkelig kærlighed, stofmisbrug og negativ aura.
En jævnt vellykket og udsyret plade, der dog kan blive lidt deprimerende i længden. *JR*

●●●OOO

King Kooba: The Imperial Solution
(Second Skin Records/VOW)

Der kan efterhånden gå langt mellem de betydningsfulde drum'n'bass-udgivelser. Alt for mange benytter bare nogle hurtigt samplede beats som underlægning for en melodi, der lige så godt kunne være rock, jazz eller techno. Men her er eksemplet på, at det stadig godt kan lade sig gøre at integrere et kreativt beat med en tung kropsorienteret bas og en melodistump, uden det virker søgt. I stedet er det vedkommende musik, der både kan lyttes og danses til. *MSL*

●●●●OO

Plastikman: Consumed
(NovaMute/MNW)

På Richie Hawtins tredje album som Plastikman er technoen stadig præget af kliniske beats, minimalistiske baslinjer og næsten nøgne strukturer. Pladen synes omend mere statisk og underspillet end forgængerne, og et lag af mørke og bundløshed gennemtrænger samtlige numre. Der er skruet ned for tempoet, og mens et flydende ekko understøtter indtrykket af et koldt og lufttomt rum, er baggrunden tilført atmosfæriske urenheder samt simple strygerklange. Enkeltheden og numrenes afbalancerede flow giver alle elementer plads til at præge udtrykket og intensiverer samtidig opmærksomheden om lydbilledets hårfine udvikling. Dystert og betagende - som en rejse i en afsondret rumkapsel med kurs mod et sort hul. *JR*

●●●●●O

Pills: Electrocaïne
(Mercury/Polygram)

Er du til fransk? Daft Punk, Superdiscount eller Laurent Garnier? Så vil du sluge denne her råt! For når Pills swinger klatten, kommer det i et både superfunky og tungt dunkende beat, men originalt tilsat en til tider flabet, nærmest punkstøjende lyd, der bider, river og rusker. *MSL*

●●●●●O

Puddo Varano: Freakuency
(BMG)

Man får på en eller anden måde lidt ondt af d'herrer Puddu og Varano, når man hører Freakuency. Kendetegnende for deres forrige projekter Excess Bleeding Heart og Nerve har været, at de lagde sig i kølvandet på tidens trend og dermed forsvandt i mængden. Tredje gang skulle så være gerne lykkens gang for PV. Musikken, de for øjeblikket dyrker er ganske letflydende og vellydende big beat, uden de vilde eskapader. Pladen virker dog en smule steril og upersonlig, og ville uden tvivl have været mere interessant, hvis PV havde brugt lidt mere tid på at oparbejde deres eget personlige udtryk, i stedet for bare endnu en gang at hoppe med på det hippe. *MJ*

●●OOOO

Readymade: Dynamo
(F Communications/MNW)

Titelnummeret på Readymades 5-spors ep har en rigtig Red Snapper kontrabas-linie, men den ligger godt gemt under diverse strygere og atletiske breakbeats, foruden lidt akustisk fransk forårsguitar og Fender Rhodes. Resten af pladen glider fra Parisisk techno-house over i nuttet teknologi med yderligere franske fornemmelser, som kulminerer i den følsomme og betegnende titel *Overdone. MWL*

●●●OOO

Schneider TM: Moist
(City Slang/MNW)

Et sted i magnetfeltet mellem house, techno og digi-rock svæver tyskeren Dirk Dresselhaus vægtløst rundt og skaber den drømmende og verdensfjerne lyd, der præger hans debut. Moist er ni spacede kompositioner, der tager udgang i beatets simple montoni for siden at lade det brydes i æteriske melodier og raslende støj-mutationer. Skiftevis som i titelnummeret eller samtidig som nummeret *Starfuck*, hvor baggrundsstøjen træder frem og bliver det tæppe, hvorfra den smukke melodi pibler frem. Endnu en åbenbaring fra det midttyske til dig, som allerede har overgivet dig til Mouse On Mars, Kreidler og To Roccoco Rot. *MB*

●●●●●O

Senser: Asylum
(Andrew & Maurice Records Ltd./MNW)

Efter nogle års fravær er der nu nyt fra crossover-gruppen Senser. Med en blanding af corny guitarriffs, scratch og massakre-rytmebox a la Panacea lykkes det Senser at holde den musikalske damp oppe det meste af et album. Musikken skifter retning hele tiden og virker faktisk ret fantasifuld, hvilket må siges at være en sjældenhed, genren taget i betragtning. Til gengæld er teksterne temmelig klichéfyldte, pinlige og faktisk nogenlunde lige så forudsigelige som Mogens Palles boksekampe. Som lytter gider man ikke belemres med den aggressive og højtråbende sangerinde Kerstin Haighs politisk korrekte og temmelig ligegyldige meninger. Der er måske noget om snakken med, at tomme tønder buldrer mest. *MJ*

●●OOOO

Lionrock: City Delirious
(Concrete/DeConstruction/BMG)

Hvis man troede, at David Holmes med *Lets Get Killed* havde sat standarden for hvor stor en del af det musikalske spektrum, man kunne runde på et enkelt album, så tro om igen, for her kommer Justin "Lionrock" Roberston med sit andet album! Big beat, electro, dub, drum'n'bass, northern soul og hip hop er en del af det territorium der her dækkes. Oftest instrumentalt, men indimellem også med MC Buzz B's afdæmpede rap-poesi som akkompagnement. City Delirious er et album, der på fornemste vis samler de musikalske vibrationer fra halvfemsernes klubkultur samtidig med, at det i lighed med Homes' *Lets Get Killed* formår at indfange den hektiske stemning af den moderne storby. Facit: et fremragende album, og derfor kan vi godt tillade os at se mildt på, at coveret er planket fra Stereolabs *Dots And Loops. MB*

●●●●●O

St. Etienne: Good Humour
(Creation/Sony)

Indrømmet, denne plade burde slet ikke være at finde i denne sektion af bladet, for St. Etienne har til alles overraskelse droppet den elektroniske danse-kitsch-pop til fordel for Cardigans-produceren Tore Johannsons varme og akustiske retropop-lyd. Den overfladiske og drilske omgang med popmusikken som fænomen er ligeledes lagt på hylden, og det virker som om at trioen har bestemt sig til at blive et klassisk popband i stil med dem de i så rigt mål har *citeret* på deres forrige udgivelser. Det er der sådant set heller ikke noget i vejen med, men det betyder at det ikke længere er stilen, men sangene, teksterne og Sarah Cracknells sødmefyldte vokal, der skal bære læsset, og på *Good Humour* lykkes dette - med undtagelser som singlen *Sylvie* og *Goodnight Jack* - kun til nøds. *MB*

●●●OOO

Test Dept: Tactics For Evolution
(Kk Records/VOW)

Her på Test Depts fjortende album er der desværre rig mulighed for at blive skuffet, hvis man tror, at det er musisk evolution, albumtitlen skal hentyde til. Pladens kerne udgøres af drum'n'bass-inspirerede rytmer lagt ud over en bund af elektroniske lyddele og klangflader. Derudover har Test Dept forsøgsvist tilsat såvel sporadiske visdomsord og samples af etnisk sang som alternative instrumenter, herunder citar og klokkespil. Men uanset dette forsøg på at indføje multikulturelle elementer i pladens elektroniske fundament, er resultatet en relativt kønsløs og småkedelig udgivelse til pladereolen. *JR*

●●OOOO

kompilation

The Beatservice EP Collection
(Beatservice/VOW)

Den elektroniske musik i Norge er andet end Biospheres arktiske ambient, og med navne som Mind Over Midi, Aedena Cycle og Motion Control trænger Voices Of Wonders Beatservice-label sig mere og mere på. Ikke mindst med disse 9 titler fra de sidste tre års ep'er, samlet og nu altså udsendt på en cd, som udfolder hele registret fra ambient techno med en overflod af Rolands 303 acid, til Chicago-inspireret house - smukkest udført af Ismistik, som med sit remix af Information-skæringen *Taiga* har tilføjet den et uforligneligt groove. Enkelt og meget insisterende! *MWL*

●●●●○○

Big Dirty Beats
(Moonshine/MNW)

Stilen, ingen rigtig kan forklare hvad er, men som alle taler om, er også nået til USA og er blevet beskidt, hvilket betyder mere støjende og mindre houset end sin engelske fætter. Det gør den egentlig ikke dårligere. Den er ganske underholdende og afvekslende, men larmer og skurrer lidt rigeligt over det altdominerende bum-bum-bum. *MSL*

●●●●○○

Compose: Discompose Mixed By DJ Linus
(Compose/VOW)

Det tyske selskab Compose forsøger med denne opsamling at aflive myten om, at tyskere ikke kan lave groovy dansemusik. Med en skøn forening af lummer funk og houset disco, bør de bedste numre kunne give franskmændene kamp til stregen. Til disse hører fx. Cozy Cornerz *Cozy-Tricity* og Dj Linus´ *Bar-B-Q*, der med en kælen kattepotebas smyger sig ind på lytteren med en omgang fængende pornofunk. Mere atmosfærisk er Pufos *The Night Train*, der giver et kvalificeret bud på, hvordan det ville have lydt, hvis Earth, Wind & Fire og Kraftwerk var gået sammen om en genindspilning af *Trans Europa Express*. *MJ*

●●●●○○

Endlessnessism®
(Dot/VOW)

Kredsen af Dot-riddere er blevet betragteligt udvidet til dette dobbelte koncept-korstog fra Sveriges førende elektronik-label. Sarilous mørke tribalistiske trip hop åbner ballet, og derpå går det gennem remix på remix af remix af remix, gennem Bedouin Ascents uddubbede trommer og Funki Porcinis statiske downbeat, lige til Friends fede grooves for enden af disc 2, der så kan danne udgangspunkt for den næste omgang *Endlessnessism* (til næste år). *MWL*

●●●●○○

Techno Animal Vs. Reality
(City Slång/MNW)

TA, stolte fanebærere for den mest dystre, industrielle og menneskefjendske del af technoen, har fundet sig en række "legekammerater" i grupperne UI, Tortoise, Spectre, Porter Ricks og DHR-maestroen Alec Empire. Konceptet er således: Legekammeraterne sender hver især ideer til tracks til TA, der arbejder videre med idéerne og sender resultatet tilbage til afsenderen, der så laver sin egen version. Resultatet er fem par tracks, der nok er interessante, men også noget svingende i kvalitet. Bedst er TA's egen syntetisk spruttende electronica på *Binoic Beatbox*, UI's skæve hip hop-take på *Decceleration*, mens Empire på vanlig vis leverer den ondeste vare på sin udgave af *Atomic Buddha*. *MB*

●●●○○○

Tribal Artists – Chronology
(Pagan/VOW)
Om nogen, var selskabet Tribal med til at sætte dagsordenen for den house-orienterede dance-scene i årene 1993-96. Med en stjerneparade bestående af bl.a. Jr. Vasquez, Underground Sound Of Lisbon og Danny Tengalia skulle der således være garanti for noget af det bedste house nogensinde lavet på denne opsamling. Men, lige så tidløs og fængende den første instrumental-cd er, lige så intetsigende er den vokalbaserede anden, der nok må siges at være blevet overhalet indenom af hitlistehousen. Havde denne kompilation været halvt så lang, var den blevet dobbelt så god. *MJ*

●●○○○○

månedens

Massive Attack: Mezzanine
(Circa Records/Virgin)

Hvor der før var blid soul over ulmende bassamplinger, fræser nu forvrænget guitar, og hvor der før var melodier med skønsang, der hittede i radioen, skratcher nu dæmoniske dissonanser og endnu mere hvæsende rap af Robert del Naja og Grant Marshall end tidligere - som en skarptskinnende forårsol i et mørke af uforklarlige følelser. Her findes ingen nye hits a la *Safe From Harm* eller *Protection*, kun smerteligt smukke, søgende sange, der sidder som melankolske efterbilleder i kroppen længe efter, at de er spillet. Den nærhed og varme, der lå i soulsangerinderne Shara Nelson og Tracy Thorns fyldige stemmer er typisk for dette album, udskiftet med bl.a. Elisabeth Frasers (Cocteau Twins) spinkle og sfæriske elegi.
Selvom rastafarien Horace Andys sprøde vibratorstemme stadig dukker op i sang eller to, og det stadig er den tunge bas, der leder de perfekte melodier, fornemmer man klart en bevægelse bort fra den sommerlette soul og den vuggende reggaeflirt, der kendetegnede de foregående albums *Blue lines* (1991) og *Protection* (1994), der kulminerede med, at dubguruen Mad Professor - også med som syret legeonkel sidst Massive Attack gæstede Danmark - remixede *Protection* på det fremragende uddubbede *No protection* (1995).
Massive Attack har med *Mezzanine* flot eksperimenteret sig ud i helt nye, mere krævende og voldsomme lydlandskaber, og står netop derfor stadig - sammen med Tricky og Portishead - for den stærkeste, mest insisterende og formfuldendte trip hop, hvis det da betyder, at man er ravende ligeglad med genrer, hvis blot resulatet er psykedelisk, samplerbaseret sort musik. *MSI*

●●●●●●

single

DJ 360° spiller på Mantra-Static hver torsdag kl. 23-04

Lionrock *Rude Boy Rock* (Concrete Recordings/BMG)
Det her er det bedste, jeg har hørt fra Lionrock i lang tid. Faktisk er det det bedste, jeg har hørt fra nogen i BigBeat-genren i lang tid. Titelnummeret er en meget dansabel blanding af reggae, roots, breakbeats og partystemning. Også B-siden med *Best Foot Forward* rykker.

●●●●●●●●●●○

Les Rythmes Digitales *Music Makes You Loose Control* (Wall of Sound/VOW)
Jacques le Cont har her lavet et humoristisk og glad stykke dansemusik. Desværre holder det ikke hele vejen igennem, men man behøver jo ikke at spille hele nummeret, før man mixer videre! B-siden trækker nu helhedsindtrykket op med et sjovt firserelektronummer med titlen *To Those DJ's*.

●●●●●●●●●○○○

Deejay Punk-Roc *Dead Husband* (Independiente/Sony)
Højst usædvanlig og ivrig sampler/breakbeat-musik. Kunstneren er en to meter høj, amerikansk, sort exmarine, der mest af alt ligner ens værste skræk blandet med en footballspiller, men musikken er glad, fornøjelig og umiddelbar. Ingen nykker her! Som en fuld og småsjusket Luke Vibert.

●●●●●●●●●●○○

V/A *Groove Attack Drum & Bass Transit* (Krush Grooves)
Cool og rå drum'n'bass fra DJ Krushs pladeselskab. Specielt er The Uniques nummer værd at danse til.

●●●●●●●●●●○○○

Liquid Liquid *Cavern* (Mo'Wax/Polygram)
Cut Chemist har remixet det nummer, der gav basslinjen til hip hop-klassikeren *White Lines* langt tilbage i firserne. Remixet er funky og dansabelt, og det viser, hvor dygtig Cut Chemist er til at mixe.

●●●●●●●●●●○○

Tortoise *Galapagos (Version 1) & Reference Resistance Gate* (City Slang/MNW)
Tortoise er et af de eneste guitarbands, der har kunnet fange interessen hos den elektroniske scene. Her er de remixet af Spring Heel Jack – et suverænt valg, der kun kan medvirke til at opbygge deres popularitet.

●●●●●●●●●●○○

K-Scope *Kool Train Ride* (Ignition Musik)
Trommeprogrammeringerne er lidt for stive og spinkle til rigtig at rykke et drum'n'bass dansegulv, men A-siden er perfekt til at mixe sammen med The All-Seeing I's *Beat Goes On*, og jo flere undskyldninger for at spille *den* plade, jo bedre!

●●●●●●●●○○○○

Karminsky Experience Inc. *Exploration* (Karminsky Experience Inc.)
Gamle rå og larmende breakbeats fra Easy Listening-genren. På B-siden går der lidt for meget syretrip i den, men A-siden fungerer fint - hér lykkes det oven i købet at få en citar med, uden at det lyder specielt meget som en kliché.

●●●●●●●●●○○○

The Fire This Time *I Love Tha Future* (Filter/VOW)
Meget smukt og groovy sommer-hip-hop-nummer med en god og positiv filosofisk tale henover. På B-siden ligger der et *meget* spilbart drum'n'bass remix af Click 'n Cycle.

●●●●●●●●●●●○

Chocolate Weasel *Music for Body Lockers* (Ninja Tune/VOW)
Fire vidt forskellige versioner af det samme nummer, alle i samme overlegne og selvsikre stil. Specielt dubversionen, *dub for lazy loafters*, er behagelig, dyb og ren dub, der vækker minder fra grupper som Higher Intelligence Agency og Banco di Gaia.

●●●●●●●●●●○○

Vi er ikke musikere

Future 3

Selvom musikanmelderne går bagover i både Danmark og i udlandet, og selvom de fylder spillestederne ved deres yderst sjældne koncerter, nægter Future 3 at forlade undergrunden.

Der var propfyldt på Mantra - Københavns bedste danseklub, der normalt huser internationale DJs udover de lokale, der om lørdagen tæller Hans Majestæt DJ Kong og den smukke prinsesse DJ Tanja. Men i aften var det ikke for at danse, alle de forventningsfyldte mennesker var kommet. Alle stod de nu med ansigterne vendt mod den lille scene, hvor Anders Remmer, Thomas Knak og Jesper Skaaning, der tilsammen udgør dansk elektronisk musiks stjernekrydser - Future 3 - var gået på scenen og leverede deres svævende, ambiente dub i et fremragende sæt. Mere tungt og insisterende, mere kropsligt pågående end den underligt luftige lyd, der er kendetegnende for deres to plader *We Are Future 3* (1995) og den seneste, der udkom 14. april i år *Stay With Future 3*.

Kræver rutinerede ører

Musikken, Future 3 laver, er heller ikke beregnet at danse til, fortalte bandet mig, da jeg mødte dem et par dage før koncerten i pladeselskabets (April Records) hyggeligt rodede lokaler på Vesterbro i København.

- Folk ville hellere lytte til en støvsuger i en time end lytte til vores musik. Eller lytte til et eller andet indieband, fordi der ingenting er i vores musik. De siger, den er alt for pæn og ikke krævende, men det er netop det, der gør den krævende. Hvis man så beder dem om at sætte sig ned og lytte til den, får de nervesammenbrud, fordi de ikke vil ane, hvad de skal gøre af deres ører. Den kræver nogle rutinerede ører, der kan holde ud, at der er så lidt. Man bliver ikke adspredt af musikken, men selvbevidst på en måde ligesom at se en Andy Warhol-film, som er virkeligt krævende. Jeg elsker sådan noget, men for nogle er det helt umuligt, speedsnakker Anders Remmer.

Med udgangspunkt i coveret på bandets nye plade, hvor der er et billede af et kryds- og bolle-spil, sludrer vi lidt om sammenhængen mellem dette spændende spils muligheder for at slå kedsomhed ihjel på dødssyge regnvejrsdage i en alt for lang sommerferie, og så Future 3's musik. Anders Remmer fortæller, at det er helt ok at spille f.eks. "kryds og bolle" eller lave noget andet, mens man hører pladen for som en slags terapi at komme ind på den og lære den at kende.

Farlig pænhed

Men bliver det så ikke lige en tand for langt ude, hvis man nu skal til at gå i terapi for at høre moderne musik? En musik, der er så pæn, at den er krævende?

- Vi har bevæget os ret tæt på noget, der er farligt med den nye plade, der over hvor det kunne ende galt. Ting, der er pæne, forsvinder jo, og musikken, vi laver, skal ikke forsvinde. Men jeg tror, vi er fascinereret af en musik, hvor man ikke kan høre, at der noget på fære, hvor det undergravende er så diskret som muligt. Vi har prøvet at se, hvor meget man underspille det undergravende, hvor tæt man har kunnet bevæge sig på ren popmusik - ren elevatormusik - uden at lave det, siger Anders Remmer og bliver afbrudt af Thomas Knak.

- Sådan har jeg ikke tænkt over det før. For mig er det mere ubevidst, at det bliver sådan. Men jeg kan godt se det, når det bliver fremlagt, at det er det, vi har arbejdet frem imod, bare uden at snakke om det.

Anders Remmer mener, at denne arbejdsproces udspringer af bandets fælles fascination af popmusik - af "elevatorer", som han selv udtrykker det. Han forklarer, at progressiv musik ikke gælder om at være så grim som muligt - som f.eks. punk - men at legen med pænheden snarere er noget med "det dæmoniske i det pæne".

Det er kunst

- Det er netop derfor, vi ikke laver popmusik, denne anelse af, at der er "noget andet" i de ellers poppede melodier, understreger Anders Remmer og fortsætter begejstret:

- Forleden hørte jeg os blive fadet ud med en rå fader i formiddagsradioen, fordi jeg havde hørt at vi ville blive spillet på den der liste, en eller anden computer har sørget for... Journalister har jo ikke forstand på musik, og så blev vi revet ud, og der hørte jeg tydeligt, at det vi tror er popmusik, virker provokerende på almindelige mennesker. De bliver provokeret af, at vores musik er så... kedelig. Det kan de slet ikke holde ud, og det interessante er, at når vi nærmer os det rent slikkede elevatormusik, nærmer vi os samtidig musik som rent eksperiment. Musik som noget, man overhovedet ikke kan bruge og noget man kun laver, fordi man vil eksperimentere med grænserne. Det er denne dobbelthed, der gør, at jeg opfatter vores musik som kunst.

Thomas Knak tager over og forklarer, at hvis Future 3 forsøgte at lave popmusik, ville det helt sikkert lyde anderledes.

- Der er ingen tvivl om, at derovre sidder to fyre, der kan lave melodier, der kunne være meget mere *catchy* end det her; men så ville man hurtigere blive træt af det, det her er noget, man skal kunne vende tilbage til hele tiden. Du kan gå tilbage til det to timer efter eller to år efter. Og jeg synes ikke at vores musik er noget særlig godt eksempel på, hvad det er som unge, der går på diskotek eller unge, der interesser sig for technomusik, vil have. Men til gengæld er det garanteret noget, de på et eller andet tidspunkt gerne vil høre. Jeg synes, det er meget tidløs musik, vi laver, siger Thomas Knak eftertænksomt.

Anti-attitude

- Vi er ikke musikere, bestemmer Anders Remmer.

- Vi interesserer os ikke for at være musikere, og vi interesserer os ikke for at gøre folk tilfredse. Vi interesserer os kun for at prøve de dér grænser af. Det er alvor, det her, og vi er ligeglade med, om folk kan lide det, vi laver eller ej. Det er selvfølgelig fedt at få gode anmeldelser. Det bliver man glad for. Men vores mål er ikke at nå ud til flest mulig mennesker, det tænker vi ikke på, når vi laver musikken, kun når vi hjælper pladeselskabet og tager ud og spiller. Jeg bliver irriteret over, at det er forbudt for musikere at have så høje tanker om sig selv. Det er kunst, det vi laver, understreger Remmer.

- Jeg kunne skrive digte i stedet for; hvis det nu ikke var lige det her, vi havde valgt, det er de samme vilkår, men så sælger vi til gengæld meget mere end en digtsamling gør, smiler Remmer tilfreds.

- Det er en attitude, jeg ellers finder hos folk, jeg kender, der er kunstnere. De sidder sgu da ikke og tænker på, hvad folk vil synes om det, de laver, eller om det vil rydde et dansegulv eller ej. De tænker ikke i de dér snævre rammer. Og så er det måske lidt sært, at vi har valgt musikken, fordi den har så lav status som kunstart, men det må vi så se, om vi kan ændre, fortsætter Remmer lidt trist.

Gider ikke sparke røv

Jesper Skaaning, der indtil videre har hygget om os og serveret (kul)sort kaffe og dejlig kage, fortsætter med at forklare, hvorfor Future 3 ikke spiller live så ofte som muligt, som ethvert rockband ville elske at gøre det.

- Vi tænker ikke, når vi laver en plade, at nu skal vi fandme ud og sparke røv, o.k., det gør vi også en gang imellem, men vi har bare ikke så store ambitioner om at spille live. Det er simpelthen ikke idéen med vores musik. Ideen er at *lave* musikken. Så tager vi da også ud og spiller. Nogle gange går det godt og andre gange ikke så godt.
- Ideen for os med at spille live er faktisk, at når vi så står der på scenen, kan vi får nogle sjove ideer, vi kan arbejde videre med i studiet. Det kan jeg godt lide, fortsætter Thomas Knak snakken om livejobs, som Anders Remmer også har en kommentar til:
- Problemet med at spille live, er, at man kan komme ud for at skulle overbevise publikum til at lytte til musikken på nogle helt forkerte præmisser, og det gider jeg bare ikke. Og derfor vil vi aldrig kunne komme til at spille for særlig mange mennesker, fordi der simpelthen ikke vil være særlig mange mennesker, der synes, vores musik passer til deres idé om en god aften i byen.

Vejen er målet

På den nye plade *Stay With Future 3*, er lyden blevet lidt mere organisk – der er næsten lyden af menneskelige stemmer på den, og samplingerne – lyder til tider som "rigtige" instrumenter. Der er også kommet mere melodi i de enkelte numre i forhold til Future 3's første plade, der var mere abstrakt og ambient i sit udtryk.
- Den er kommet et lille skridt nærmere lytteren, fordi vi har brugt nogle samplinger, der er organiske. Der er folk, der normalt kun lytter til rockmusik, der finder noget i Future 3, og det må jo være, fordi de kan høre en eller andet raslen fra et instrument, forklarer Knak.
- Men det er jo ikke noget med, at nu peger vi på et mål, vi engang vil nå, indskyder Remmer.
- Jeg håber, at vi næste gang, vi laver noget prøver at bevæge os i en anden retning. Vi har ikke noget mål, vi skal nå. Man skal hele tiden være på vej. Vejen er målet i sig selv, siger Remmer dogmatisk.
- Det er arbejdsprocessen, der er vigtigst og indholdet er faktisk det sekundære; det er det, vi selv oplever som spændende, idet vi lavede det, og derfor kan det også forandre sig, når vi laver den næste plade, følger Skaaning op med.

Det handler om politik

Nu har Anders Remmer rigtigt talt sig varm. Han begynder at snakke politik, bliver højrøstet og slår i bordet:
- For mig gælder det om at have så lidt som muligt at gøre med det private erhvervsliv; selvom verden er så gennemkommercialiceret er det mit mål ikke at gøre ting bare for pengenes skyld. Jeg synes, det er noget af det mest vulgære. Der er så meget i vores verden, der foregår på den måde. Jeg synes, det er en luksus, i et rigt land som vores, at man kan blive fri for at have med den der bundlinjekultur med aktier og overskud og underskud at gøre og bare være ansat i det offentlige og lave ting for tingenes skyld og ikke for pengenes. Vores musik er klart agiterende for denne politiske holdning, den er ikke aggressiv, den er ikke kommerciel, det er det, den handler om. Den er politisk i sin form. Den kan sagtens opfattes som et politisk udsagn. Det gælder om at have så lidt at gøre med den almindelige borgerlige trummerum og prøve at undgå at blive besudlet med parcelhusdanmark, og det gør man bedst ved at tjene sine penge på én måde og så oparbejde et overskud og så gøre de ting, der f.eks. kunst, så den er helt udenfor den suppe dér, slutter Anders Remmer helt forpustet sin politiske tale af.

Future 3's fremtid

Forventningerne har været gigantiske her i lille Danmark til Future 3's nye plade. Hvad vil der nu ske? Slår de igennem i udlandet, hvor den første plade blev særdeles godt modtaget. Og hvad med Aqua-effekten? Bliver de tre uimponerede fyre her stjerner?
- Vi kan aldrig blive store nogle steder. Det har vi slet ikke, i os. Andre bands har deres Keith, er det ikke det han hedder, ham der fra Prodigy, som gør, at de er umiddelbart tilgængelige for almindelige mennesker. Selv technoting, der bliver store, har noget, der ligner noget, man kan genkende, og det har vi ikke. Vi er ikke stjerner, og vi er ikke spor rå. Folk vil ikke efterligne os. Vi har ingenting. Men vi da overvejet, om Jesper skulle have ring i næsen, men vi gik vist bort fra det igen, griner Remmer.
- Da vi begyndte at lave musik sammen, var det en tilfældighed og var bestemt ikke noget med, at vi skulle ud og være ambassadører for dansk technomusik og tjene penge, fortsætter Knak.
- Det ville faktisk ikke være særlig fedt, hvis vi begyndte at leve af det her. Mit mareridt nummer et er, hvis vi blev tilbudt en pladekontrakt af et stort selskab og få et eller andet forskud, "så regner vi med, at I sælger så og så mange plader". Det er det værste, jeg kan forestille mig. Friheden til at gøre det, der passer én, når man ikke laver noget kommercielt, og det ikke er ens job, når vi ikke skal leve af det her, er utrolig vigtig, tilføjer Anders Remmer.
- Hvis vi fik en Grammy vil vi sikkert stoppe med at spille sammen, slutter Thomas Knak stilfærdigt af.

Af Morten Schwarz Lausten
Foto Per Houby

Tid til fordybelse. Plads til at udfolde dig kreativt. I et stærkt fællesskab, der bobler af livsglæde og engagement. Det er Herning Højskole! Du kan vælge mellem 6 forskellige linier: Tegning, journalistik, musik, design, skuespiller- eller teater- & dramalederlinien.

TIDSPUNKT:
Lørdag den 20. juni til lørdag den 27. juni '98.
Pris: Kr. 2.450,-.
Tilmelding: Senest den 20. maj.

FIND RYTMEN - TAG PÅ
kucheza

Tag på Kucheza-kursus i rytmisk musik og bevægelse

Hvert år en uge i juni letter taget på Herning Højskole. I år er det 22. gang i træk, at vores Kucheza-kursus samler spille- og danseglade mennesker fra hele Norden.

Kucheza rummer det hele: Sang, spil, dans og leg. Du kan vælge mellem 4 hold: Afro-Cubansk Workshop, Sammenspil, Afro Workstation og Rytmisk Safari. Du kan også deltage i workshops, opleve musikalsk foredrag med Drums Across, salsadiskotek, jamsessions og sidst, men ikke mindst: vores traditionsrige Cuba-aften.

Kucheza er også for dig
- uanset om du vil dygtiggøre dig for din egen skyld, er musiker, eller underviser, der søger nye pædagogiske metoder til at kombinere sang, dans, percussion og sammenspil.

Ring og få tilsendt vores Kucheza-folder.

HERNING HØJSKOLE
Højskolevej 11 . Birk . 7400 Herning . Tlf. 97 12 32 44 . Fax 97 22 32 27

MUSIKLINIEN
HØJSKOLE

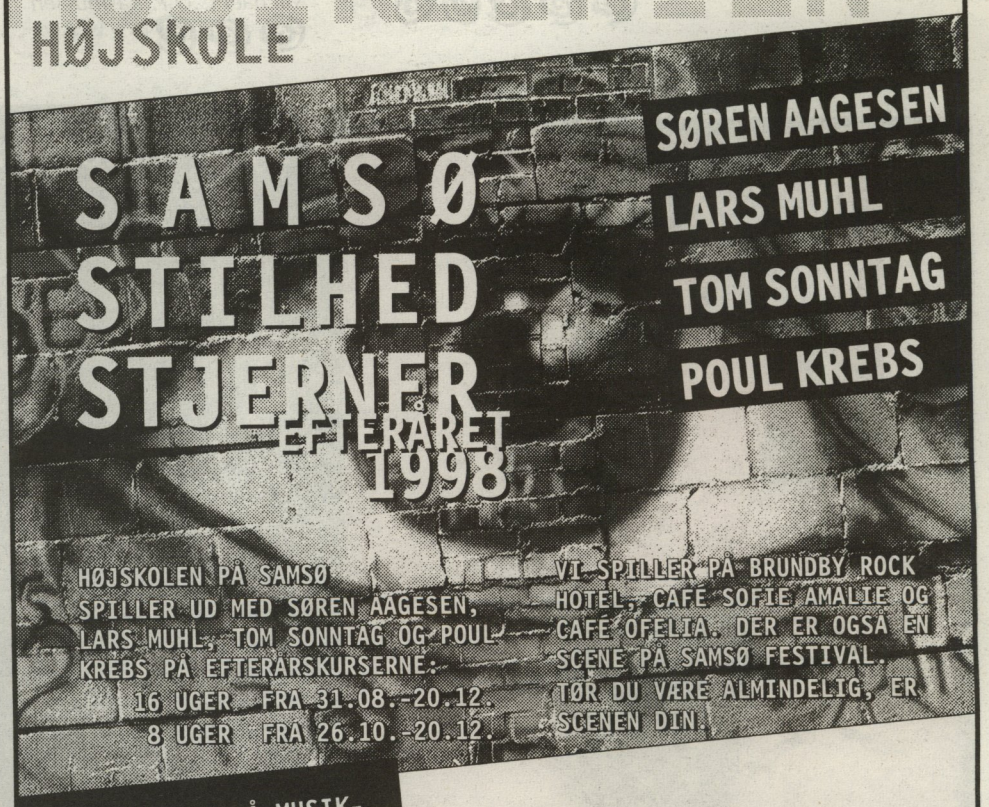

UNDERVISNING PÅ MUSIKLINIEN INDEHOLDER BL.A.:
★STUDIETUR TIL PRAG. VI TJEK-KER MUSIKSCENEN I PRAG
★KOMPOSITION OG TEKST MED LARS MUHL
★ENGLE OVER KOLBY. TEMA-UGE DU HAR MUSIKKEN - VI HAR ENGLENE
★EN UGE MED PIANISTEN OG KOMPONISTEN TOM SONNTAG - OG DINE NUMRE
★EN DAG MED POUL KREBS

RING EFTER SKOLEPLAN OG NÆRMERE OPLYSNINGER

HØJSKOLEN PÅ SAMSØ
MUSIK • FOTOGRAFI • KUNST
NATUR & FRILUFTSLIV
TELEFON 86 59 04 11
E-MAIL: SAMSING@PIP.DKNET.DK

Anmeldelser

Jan O. Poulsen

Bedst lige nu

Sprinkler: Sprinkler
Rugende og mørk ambientrock fra den dybeste afgrund. Absolut forbudt for sarte sjæle!

Laundromat: Trivia
Frisk garagepop til glade drenge og piger.

Den stadige strøm af uimodståelige navne, der offentliggøres til sommerens festivaler. Det kan gøre enhver kæk spejderdreng i sommerhumør.

Værst lige nu

Min morgenradio, der altid kværner afsted med bevidstløs europop kun krydret med dårlige vejrudsigter. Den direkte vej til den værst tænkelige start på dagen.

Chris & Carla: Swinger 500
- Glitterhouse/MNW
Chris & Carla er selvfølgelig det musikalske ægtepar Chris Eckman og Carla Torgerson, som vi normalt kender under navnet The Walkabouts. Gruppens tre andre medlemmer holder ferie, men gæsteoptræder alligevel sammen med yderligere to ex-Walkabouts medlemmer, så man kan nok påstå, at linien mellem et Walkabouts-album og et Chris & Carla ditto er meget tynd. *Swinger 500* er mere neddæmpet og beskedent i produktionen end The Walkabouts seneste udspil, det grandiose konceptværk *Nighttown*, men det nære og personlige udtryk og det spartanske lydbillede klæder Chris Eckman og Carla Torgerson mindst lige så godt. *Swinger 500* er opkaldt efter Chris & Carlas yndlingsorgel og trommemaskine, der naturligvis spiller en hovedrolle både på albummet og på sangen af samme navn. Som altid er sangskrivningen helt i top, og Carla Torgerson er en af verdens absolut bedste countrysangerinder, hvilket hun atter beviser på pladens bedste sang *Blue Winter Snow*. I øvrigt giver Chris Eckman en flot tilbagelænet udgave af Willie Nelsons *Funny How Time Slips Away*. *Swinger 500* er et must for The Walkabouts' fans.
Peter Studstrup

Cappadonna: The Pillage
- Epic/Sony
Dræberbierne sværmer på plademarkedet igen. Denne gang med endnu en solo release fra million-dollar-fabrikken også kendt som Wu-Tang Clan. Tidens absolut mest sælgende hip hop gruppe. Hvor meget de egentlig sælger, kan bevises ved at Cappadonna strøg direkte ind på 3. pladsen på USA's top 200 Billboard salgs-chart, og derved gav selveste Madonna baghjul. Selve pladen *The Pillage* er ikke den helt store åbenbaring inden for hip hop-kulturen. Jeg vil nærmere betegne den som "just another Wu release". Det spændende ved skiven er Cappadonnas valg af forskellige producere, hvor de andre Wu-Tang-medlemmer hovedsageligt har valgt WuTang producergeniet RZA til at stå for musikken. Måske har RZA haft for travlt, men faktum er, at nye folk har fået chancen. Her vil jeg fremhæve Tru Master på *Milk The Cow* og *Dart Thowing*, som i øvrigt er nogle af pladens højdepunkter. Jeg synes bare ikke, at det er rappen, der gør sig på denne skive. Det er li'som, at man har hørt det hele før. Jeg så gerne, at Cappadonna havde haft noget mere på hjertet, man mistænker ham næsten for at have skrevet tekster og omkvæd i studiet. Omkvæd som "Pump up your fist if you love this shit" kunne han godt have brugt i hvert fald fem minutter mere på.
Michael C.U.P. Rasmussen

Marc Cohn: Burning The Daze
- Atlantic/EMI
Der findes en fornem stamme af amerikanske singer-songwriters, der lavmælt og intenst fortæller solide historier om virkelige mennesker i en virkelig hverdag. Bob Dylan, Bruce Springsteen, Joni Mitchell og Robbie Robertson er nogle af de mest kendte, men i 1991 dukkede et nyt skud på stammen op med hittet *Walking In Memphis*. Marc Cohn hed kunstneren, og han fik et overraskende gennembrud i den særligt holdbare genre, hvor ordene, melodien og sangen betyder alt, og den musikalske mode intet. Marc Cohn fornyede ikke musikscenen, men han berigede den med sine to først albums. Nu, fire år efter sin sidste udgivelse, er han klar med *Burning The Daze*, og han holder standarden. Selvom der ikke er noget *Walking In Memphis*-hit, leverer Marc Cohn igen langtidsholdbare sange. Stilen er den samme som på de to første udgivelser med en swingende blanding af The Band og afdæmpet country-rock. De bedste numre er den smukke og hjerteskærende *Saints Preserve Us* om en drengs tab af sin mor, den overgivne kærlighedsballade *Healing Hands*, den seje natsang *Turn On Your Radio* og den storladne *Ellis Island*. Med *Burning The Daze* indtager Marc Cohn ikke hippe hitlister, men han er værd at lytte til - også næste år.
Lars Nielsen

Zindy: Zindy
- EMI
Den dansk/amerikanske sangerinde Zindy Laursen har med cd'en *Zindy* udsendt sit første soloalbum. Tidligere har hun haft stor succes som én af frontfigurerne i gruppen Cut'N'Move, som Zindy var medlem af i perioden 1993 indtil gruppen for to år siden blev opløst. Singlerne *Give It Up* og *Get Serious* var store salgssucceser for Cut'N'Move, og med singlen *Round 'N' Round* fra Zindys soloprojekt solidt swingende med masser af airplay på landets radiostationer, er der meget, der tyder på, at Zindy vil fortsætte succesen fra tidligere. Cd'en er produceret af engelske Dave James, der tidligere har "leget med lyden" for Take That og Michelle Gayle, og som på *Zindy* fortsætter de bløde og mere poporienterede soulrytmer, der typisk kendetegner den engelske soulsound. Selvom Zindys stemme i de stille ballader som *Don't Wanna Say Goodbye* og *Beggin' You* udstråler modenhed og stort sangtalent, så er der for lidt af den skuffe på cd'ens i alt 11 numre, der for størstedelens vedkommende drukner i et forsøg på at skabe et produkt tæt op ad øjeblikkets hitlyd. Hovedvægten er lagt på de mere sikre dansenumre, hvor det mere er rytmerne end Zindys stemme, der bærer cd'en igennem, hvilket i længden kan synes kedeligt og forudsigeligt. På trods af, at resultatet er pænt og poleret, så savner Zindy modet til at turde at være anderledes, det mod, der ofte skaber soulalbums af længere holdbarhed, end tilfældet er med *Zindy*. Zindy har det musikalske talent og den nødvendige udstråling, men får desværre ikke levet det ud på hendes nye cd.
Henrik Bæk

Bobo Moreno & Noisy Neighbours: Bobo Moreno & Noisy Neighbours
- Sundance
Med en kortvarig succes som den ene halvdel af duoen Peaches & Bobo er Bobo Moreno vendt tilbage fra glemslens ophav med sine larmende naboer. Gruppen har siden 1996 turneret over det meste af landet med sin egen blanding af rock, soul og disco. Cd'en, der yderst originalt bærer titlen *Bobo Moreno & Noisy Neighbours*, fortsætter hvor sidste turné slap med 12 uomtvistelige danse- og partynumre, der vil få enhver gymnasiefest til at swinge. Selvom der således er dømt party over hele linjen, svier det til gruppen, når man som lytter hurtigt konstaterer, at 8 ud af cd'ens i alt 12 numre er gamle coverudgaver af Stevie Wonder, Donna Summer m.fl. Alene 4 numre kan derfor betragtes som gruppens egne, heraf to numre som er skrevet af Jens Rugsted i samarbejde med Stig Kreutzfeldt. Typisk for cd'en er det gruppens egne numre, der står sig bedst på cd'en, selvom det sikkert er de mere sikre kopinumre, der virker bedst, når gruppen giver koncert. Måske skulle Bobo og naboerne tro lidt mere på sig selv og egne numre frem for at kopiere andres hits, og selvom gruppen sætter sit eget rockende præg på de mange kopinumre, så ville det givet klæde gruppen, om man gav mere plads til egne numre. At gruppen er et udpræget turne- og festband er tydeligt, men der må kunne stilles andre og forskellige krav til gruppens valg af numre til en cd, hvor 8 kopinumre synes for meget.
Henrik Bæk

Hothouse Flowers: Born
- London Records/Polygram
I 1987 deltog Hothouse Flowers i det Internationale Melodi Grand Prix for Irland med numret *Don't Go*. De vandt ikke, men den iørefaldende sang blev et kæmphit for de fem irere med sangeren og sangskriveren Liam O'Maonlai i front. Selveste Bono udsendte gruppens første single *Love Don't Work This Way* og Hot House Flowers blev med deres unikke blanding af rock, Van Morrison-feeling og traditionel folkemusik udråbt til det kommende irske band efter U2. Efter succesrige turnéer, tre album, hvoraf det sidste *Songs From The Rain* udkom i 1993, stoppede gruppen. Men nu er de tilbage som en trio med den udemærkede, men noget ujævne *Born*. Flere steder høres det, at Liam O'Maonlai i pausen har arbejdet sammen med Tim Finn fra australske Crowded House. Melodiøsiteten og stemningen på blandt andet singleudspillet *You Can Love Me Now, Learning To Walk* og *Find The Time* minder både om Crowded House og et andet australsk band, The Triffids. Hot House Flowers har opdaget de moderne beats uden, at det forhindrer dem i stadig at levere musik, der i de bedste øjeblikke sætter sig tæt på kroppen og er glimrende stemningskabere, men de er også leveringsdygtig i det malplacerede fræsende tidlig U2-plagiat på When *We Used To Call It Love* og den skingre højstemte og mislykkede *I Believe You*.
Lars Nielsen

Kylie Minogue: Kylie Minogue

- deConstruction/BMG
Siden Kylie Minogue debuterede i 1987 har hun undergået et utal af forvandlinger. Hun startede som den småkiksede, hjemmepermanentede NeighbourKylie, der erobrede hele verden med *I Should Be So Lucky* og udviklede sig siden til den vampede SexKylie med singler som *Shocked* og *Better The Devil You Know*. For godt fire år siden sprang hun så ud som DanceKylie, da hun ret overraskende signede til det lille hippe dance-label deConstruction og udgav det udmærkede album *Kylie Minogue*. Det hedder dette nye album også, og det er ikke kun på grund af manglende fantasi. Albummet skulle oprindeligt have været udgivet i efteråret 1997 under titlen *Impossible Princess*, men blev omdøbt og udskudt på grund af et meget omtalt "biluheld". Men, nu er det her altså, og ved siden af alle de Kylier, som vi i forvejen kender og elsker, præsenteres vi for første gang for den nyeste og med forventning imødesete kreation: Indie-Kylie. Det var hende, der kom til verden i kraft af duetten med Nick Cave, og på dette album kommer hun først og fremmest til udtryk gennem de to sange, der er blevet til i samarbejde med den walisiske gruppe Manic Street Preachers, hvoraf det ene, det elegante, strygerbesatte og let loungede *I Don't Need Anyone* er pladens klare og eneste højdepunkt. Ellers er Kylie Minogue nemlig præget af en omgang temmelig kønsløs dancepop iblandet et par halvhjertede forsøg ud i noget, der med lidt god vilje kan kaldes trip hop, og hvad værre er, indeholder pladen end ikke det eneste oplagte hit, der vil kunne redde den fra den sikre død på glemmebogens sidste sider.
Morten Bagai

Sonic Youth: A Thousand Leaves

- Geffen/Universal

Sonic Youth er i sjældent lyrisk humør på deres tiende fuldlænge-studieplade *A Thousand Leaves*. Det er temmeligt enestående, at et orkester, der har eksisteret i næsten tyve år, stadigvæk anses for at være cool og moderne. Sådan er det med newyorkerne Sonic Youth, hvis lyd er umiddelbart gen-

kendelig på trods af gruppens konstante udvikling fra plade til plade. *A Thousand Leaves* er det mest afdæmpede og mindst støjende Sonic Youth-album til dato. På *Wildflower Soul* og *Snare, Girl* synger Thurston Moore spinkelt og sårbart som aldrig før, men det er især Lee Ranaldos utroligt smukke og eftertænksomme sange *Hoarfrost* og *Karen Koltrane*, der gør *A Thousand Leaves* til en af Sonic Youths helt store plader. Den nu 45-årige Kim Gordon gør dog som sædvanligt sit til, at albummet ikke bliver den rene idyl, bl.a. i sangen *Female Mechanic Now On Duty*, der er ment som et hadefuldt svar på Meredith Brooks sangen *Bitch*, som Sonic Youth inderligt foragter. Sonic Youth har på det seneste arbejdet med lange instrumentale numre, blandt andet i samarbejde med Jim O'Rourke, hvilket foreløbig har resulteret i tre lange instrumentale ep'er på Sonic Youths eget pladeselskab SYR. Derfor havde mange forventet et instrumentalt album fra art-rock-kvartetten, men ikke et eneste instrumentalt nummer har fundet vej til *A Thousand Leaves*. Arbejdet med instrumental kompositionsmusik kan dog spores i flere af pladens numre, hvor de enkle popsange udvikler sig til lange komplekse og improviserede instrumentale forløb. *A Thousand Leaves* er Sonic Youths bedste og mest ambitiøse plade siden *Goo*.

Peter Studstrup

Fastball: All The Pain Money Can Buy

- Polygram

Hverdagens små skærmydsler på godt og ondt danner rammen om Fastballs let tilgængelige sange. Selve bandnavnet kunne såmænd godt minde mere om et tungrockband, som bygger klodser op i et afsindigt tempo. Sådan forholder det sig imidlertid ikke, for trioen fra Austin, Texas har mere end foden på det jordnære, og det med at være rockstjerner er ikke noget, de bekymrer sig synderligt om. Deraf titlen *All The Pain Money Can Buy*, for penge gør ikke mennesker lykkeligere. Ifølge sanger/bassist Tony Scalzo er det bedre at føle sig godt tilpas og have det sjovt. Fastballs små sprøde guitarbaserde numre bygger på det tidløse og traditionelle, hvor trangen til at udforske nye territorier er temmelig begrænset. Trods det er *All The Pain Money Can Buy* som en frisk brise, der ikke på noget tidspunkt kommer til at slå nogen omkuld.

Finn P. Madsen

Solveig Sandnes: Analog

- Mega Records

Fra Kolding er hun, kendt som forsanger i den danske popgruppe Lovebites er hun, et forfriskende solostjerneskud er hun. Solveig Sandnes fik åbenbart ikke tilfredstillet sine sangskriver-ambitioner i charmerende Lovebites, så nu er hun på midterbanen med tolv kildrende easylistning og poppede selvgjorte sange på sit soloalbum *Analog*. Med god hjælp fra produceren Tore Johanssons leger hun sig gennem luftige lydlag med sin spinkle stilfuldt tilbageholdte stemme og bobler fyldt med Beatles-inspiration, dryssende underholdningsjazz og bløde arrangementer. Ikke alle Solveig Sandnes' melodier er uforglemmelige, og gentagelserne lurer hele tiden i hjørnerne. Alligevel er *Analog* en lille stjerne på den danske pophimmel, og Solveig Sandness skal ikke holde sig tilbage fra at lege endnu mere på midterbanen.

Lars Nielsen

Dirty Three: Ocean Songs

- Bella Union/MNW

Trommeslageren Jim White, guitaristen Mick Turner og violinisten Warren Ellis er Dirty Tree. En gnistrende genial instrumental folkrock-trio fra Australien. *Ocean Songs* er trioens fjerde og bedste album. Warren Ellis er den heftigste fiolspiller i både folk og rock siden Dave Swarbricks tidlige dage med Fairport Convention, hvorfor landsmændende Nick Cave og Robert Forster ikke var sene til at opdage hans talent. På forgængeren *Horse Stories* blev talentet fandenvoldsk vist frem og en afsindig energi blev lagt for døren. På *Ocean Songs* er det de lyriske, forførende og forheksende toner, der klinger fra Warren Ellis' magiske instrument. Det er sirenesangen, der lokker søfolk mod dybet og skibe til verdens ende. Jim Whites sagte, levende trommespil og Mick Turners kantede rytmiske guitar skaber den ideelle bund for Ellis' spil. Desuden gæsteoptræder David Grubbs fra Tortoise på piano og mundharmonika. *Ocean Songs* er produceret af suveræne Steve Albini i Chicago, og han har formået at forene en stemningsmættet liveagtig lyd med en fantastisk klang i instrumenterne. Albummet starter med det sørgmodige og længselsfulde *Sirena* og ender med det fredfyldte og afklarede *Ends Of The World*. *Ocean Songs* er kun den anden plade, der udkommer på Cocteau Twins-medlemmet Robin Guthries nystartede pladeselskab Bella Union, og en mere fornem start kan han næppe ønske sig. Tag med Dirty Three på deres farefulde færd over havet, oplev længsler, savn og håb og hør sirenernes sang.

Peter Studstrup

SAMSØE ϕ SAMSØE

SHOP: Studiestræde 13 • 1455 Kbh. K • tlf 33221138
SHOP: Volden 11 • 8000 Århus C • tlf: 86126244

Anmeldelser

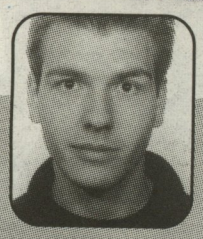

Keld Rud

Bedst lige nu

Soulfly: Soulfly
Hvor cool er Max Cavalera?
Vi er nede omkring det absolutte nulpunkt.

Gigandhi: Chaaval
Hvor er det fedt med et dansk band, der kan noget og vil noget.

Værst lige nu

Foråret er forsat ensbetydende med et utal af rockkonkurrencer over alt i Danmark. En kedelig følgeeffekt er, at en meget smitsom sygdom hærger blandt de danske amatørbands: behagesyge.

Bel Canto: Rush
- EMI

Så forskellige inspirationskilder som Moloko og bulgarske kvindekor sætter tydelige spor i Bel Cantos musik, selvom størstedelen af gruppen seneste udspil *Rush* såmænd kunne have klaret sig udmærket i det norske melodi-grandprix. Efter to triste født forældede synthpop-plader sprang Bel Canto fra Tromsö i '92 pludselig ud af anonymiteten med *Shimmering, Warm and Bright*. På netop denne plade forstod Bel Canto at forene deres tidstypiske æteriske pop med postkort og indtryk fra en verdensmusikalsk fantasirejse. Nøglen til succesen lå ikke mindst i, at Bel Canto var blevet en duo, da kongen af isblå væg-til-væg-synthflader Geir Jenssen (Biosphere) valgte henlægge sine isdraperier uden for Bel Cantos regi, så der blev plads til inspiration fra varmere himmelstrøg.
Med sine firseragtige programmerede rytmer og synths er produktionen på *Rush* nøjagtig lige så kedelig og utidssvarende som på gruppens to første plader. Sangerinden Anneli Dreckers flotte Kate Bush-agtige stemme er som altid Bel Cantos stærkeste kort, selvom der er en hel del teaterengel over hende, som hun svæver over plastisbjergene på *Rush's* mørke synth-hav, tæt på stedet, hvor Celine Dion gik ned med Titanic. Var Bel Cantos debut *White-Out Conditions* gammeldags, allerede da den udkom i 1987, så er Bel Canto nu for alvor gået i stok.
Peter Studstrup

The Pusjkins: The Heat The Fuzz
- L-Style/Sony

Debuterende svenske The Pusjkins spiller elektrisk engelsksproget guitarbaseret pop af den slags, der ville have heddet rock, hvis The Pujskins ikke havde været en pigegruppe. *The Heat The Fuzz* kalder de fire meget unge piger fra Linköbing deres debut, som de har været i Seattle for at indspille. Pladen er produceret af Ken Stringfellow fra The Posies, der tilhører den del af mere komplekse nyere amerikanske rockgrupper, som har inspireret The Pusjkins. En anden af inspirationskilderne er Built To Spill, hvis sang *Big Dipper* flickorna har lavet deres egen coverversion af. Pigerne spiller egentlig ganske godt, men det er først i sangenes breaks, at det sjove, det skæve og det anderledes dukker frem. Havde de vovet sig lidt længere ud på den tynde is, kunne *The Heat The Fuzz* have været en rigtig fornøjelig affære. *The Heat The Fuzz* er en frisk og uimponeret debut fra en talentfuld gruppe, der dog endnu savner et mere personligt udtryk. Indtil videre må de slå sig til tåls med kun at være "næsten" så gode som deres amerikanske forbilleder.
Peter Studstrup

Bad Religion: No Substance
- Sony

Et af amerikansk punks længstlevende bands Bad Religion har i næsten to årtier holdt fanen høj uden så meget som at komme i glatføre. For gennem 10 ordinære albums, hvor de så at sige har trukket sang efter sang med samme hastighed, melodi og til tider yderst komplekse tekster med politiske undertoner, kunne udspil nummer 11 måske gøre udslaget. Men nej, *No Substance* er Bad Religion på godt og ondt. Det gode er, at det iørefaldende er fuldstændigt intakt, og at sanger Greg Graffins tekster stadig bevarer deres intellektuelle snit uden at ende som det rene paroleopråb. Det onde er, at næsten alle melodier er skåret over samme læst, hvor tre-akkordspunktet er svært at slippe forbi. Det rå og speedede kører gennem alle vers på de 16 numre, mens det varierede skal findes i omkvædene, hvor både finesser og tyngde har fået mere plads. Bad Religion har altid nydt stor respekt fra deres loyale fanskare, og med *No Substance* vil den sikkert være intakt, for bandet forstår på glimrende vis at trække en gang energisk tråd uden at overgå sig selv.
Finn P. Madsen

Barry Adamson: As Above So Below
- MNW

På det fjerde soloalbum har multiinstrumentalisten Barry Adamson selv valgt at svinge mikrofonen. Med en fortid i Magazine og Nick Caves Bad Seeds er det et storslået møde med en musiker, der har mange strenge at spille på, og her bliver bestemt ikke sparet på de bizarre outputs. *As Above So Below* bygger på de oplevelser, Adamson havde under et hospitalsophold, og pudsigt nok tænker man straks ganske rigtigt på reinkarnation. For på hele udspillet flyder der en mørk sugende understrøm, som sammen med de voluminøse arrangementer kun har et i tanke, at trække én med på en magisk rejse. Ikke at de musikalske tryllerier er dystre, tværtimod forekommer hele albummet universelt og uendeligt. *Can't Get Loose* og *Déjà Voodoo* er stort opsat teatralsk avantgardepop, *What It Means* er som hevet lige af en dramatisk thriller, og den John Barry-agtige *Come Hell Or High Water* ville gøre sig glimrende som Bond-tema. *As Above So Below* er et sært album, fyldt hvor labyrintens mester Barry Adamson gør sit for, at lytteren bliver nødt til at sno sig ad kringlede gange.
Finn P. Madsen

Soul Asylum: Candy From A Stranger
- Columbia/Sony

Hvis succesen ikke vil komme til én, så må man jo tilpasse sig den. Det var, hvad Soul Asylum gjorde i 1992, da de fik et verdenshit med tåreperser-balladen *Runaway Train*. Efter at have eksisteret siden 1981 og udgivet seks albums uden at kunne lugte et gennembrud brød Minneapolis-bandet med den let fortærelige støjrock, som hidtil havde stået på menuen. Med det niende udspil *Candy From A Stranger* er alle kanterne slebet fuldstændig væk. Tilbage står en glat og ansigtsløs form for radiovenlig amerikansk rock, som du kan finde på hvert et gadehjørne på den anden side af Atlanten. Soul Asylum vil hverken være heavy eller for soft; de vil hellere satse på det kommercielle, så kasseapparaternes ekko kan høres lang til efter denne udgivelse. Derfor har gruppen lagt sig behageligt i midterrabatten, hvor der er godt og sikkert. Ikke et øje vil være tørt, når forsanger Dave Pirner agerer crooner til den store guldmedalje på et album, som næsten kun består af ballader og er forudsigeligheden selv. Soul Asylum burde måske vende tilbage til de soloprojekter, der har holdt dem borte fra det store rampelys de sidste tre år, for *Candy From A Stranger* kan ikke engang få mundvandet til at gå på en slikmund.
Finn P. Madsen

Nina Forsberg: 12 Rounds
- BMG

Det kom lidt bag på de fleste, da Nina Forsberg i 1996 debuterede med den skarpkantede *Freewheelin'*, der lå musikalske lysår fra hendes fortid som såkaldt sangsild i One Two.
Med *Freewheelin'* ramte Forsberg en tone i tiden, der gjorde hende til en hyppig gæst i radioen. Nu kom den nye Forsberg ikke ud af ingenting. Debutalbummet var lavet i samarbejde med den musikalske troldmand Knut Haavik og

produceren René Cambony, der begge har været en del af holdet omkring Hotel Hunger i de senere år.
Forsberg har klogeligt nok holdt fast i disse kreative kræfter på *12 Rounds*, men hun er blevet mere direkte involveret i sangskrivningen med Haavik, hvilket må betegnes som en succes. *12 Rounds* er nemlig en langt mere blød og rund plade, end det var tilfældet med forgængeren, der i bogstaveligt forstand kørte på frihjul. Væk er de værste forsøg på, at lyde som noget forbandet stort og internationalt. *12 Rounds* er til gengæld for en stor dels vedkommende indspillet og mixet i udlandet, men albummet er præget af en stærkere personlighed.
Denne personlighed slår desværre kun fuldt igennem på albummet første tre sange, hvor der bliver lagt i ovnen til et fornemt album. *12 Rounds* åbner ballet med den charmerende *Heart Of Stone*, der med sine drilske Beatles-hentydninger går rent ind, og fortsætter i fin stil med ørehængeren *I'm Afraid I Can't Help It*. Derpå følger albummets absolutte up-tempo sang Up Above Below. Herefter går 12 Rounds lidt for meget i tomgang, og sangene kommer ikke rigtig ud af stedet, selvom der bliver gjort et sidste og ihærdigt forsøg i slutningen med de udmærkede takter i *Uh You Really Got Me* og *We'll Make It*.
12 Rounds er derfor mest et album, som tegner et lovende fremtidsbillede for en sangerinde, der endnu ikke helt har fundet sine egne ben at stå på. I mellemtiden kan man med nydelse lægge ører til en række gode popsange, der altid overlever i kraft af en velsyngende Nina Forsberg og ikke mindst et utal af små og pudsige musikalske indfald, der dog gør *12 Rounds* til noget for sig selv.
Jan Opstrup Poulsen

Royal Trux: Accelerator
- MNW

Royal Trux, bare navnet lugter af forgyldt trucker musik, men den 10 år gamleWashington DC duo bestående af Jennifer Herrama, (vokal) og Neil Hagerty (guitar, vokal) kører selvfølgelig alt for meget grus i maskineriet til overhovedet at kunne tåle nogen sammenligning dermed. På *Accelerator* slår de dørene op til rockens helt store klicheer, her trænger sex, drugs and rock 'n' roll sig virkelig på. Musikken er bevidst skramlet og sjusket, forvrængede vokaler bliver spædet op med en uproduceret en blanding af blues og rock 'n'roll, hvor det ene mere beskidte arrangement efter det andet hamrer bizart derudad. Her er ingen tilrettelagte skitser over udskejelserne, men mere en holdning om at nu skal der fyres op under guitaren og så må vi se, hvor det ender. *Accelerator* har bestemt sine momenter især på den svajende *Juicy juicy juice* og den soul påvirkdede *Stevie*, der er mere sort end hvid. At Neil Hagerty har spillet sammen med Jon Spencer i Pussy Galore kommer ikke som nogen overraskelse, selvom Royal Trux begiver sig ud i en mere psykedelisk galakse, hvor en kometagtig karriere har lange udsigter.
Finn P. Madsen

Jimmy Page & Robert Plant: Walking Into Clarksdale
- Mercury/PolyGram

Det var måske ikke den store overraskelse, da Jimmy Page og Robert Plant i 1994 valgte at genoptage deres samarbejde og tage på turne med de gamle Led Zeppelin sange, blandt andet i Nordafrika, hvor de optrådte med et marokkansk strygeorkester. Overraskende var det derimod, at live-dokumentationen *No Quarter* viste sig at indeholde totalt omarrangerede versioner af de gamle sange, kulminerende i en genialt enkelt og enestående vital udgave af titelsangen. Deres nye plade *Walking Into Clarksdale* er deres første studieplade sammen i 19 år, og på baggrund af livepladen er forventningerne røget en ekstra tak i vejret.
Singlen *Most High*, der i øvrigt er langt bedre i albumversionen, er en af de eneste sange, der indeholder rester fra det nordafrikanske eventyr, hvilket giver mindelser om *Kashmir* fra det nu 23 år gamle *Physical Graffiti*-album. Desuden er der god gammel bluesmystik i titelnummeret med både et nedbrændt hotel, 12 heste på række og ved korsvejene en fremmed, hvis djævelske fjæs man godt ved, man har set et sted før. Producer Steve Albini, som har arbejdet med blandt andre Pixies, PJ Harvey og Nirvana har ikke tilført den energi og tyngde, der uafhængigt og på forskellige måder har været både hans og Led Zeppelins kendetegn. Han har heller ikke fået Jimmy Page og Robert Plant til at lyde yngre eller mere moderne, end de nu engang er.
Det er i underspillede numre som de smukke, næsten tyste *Blue Train* og *Heart In Your Hand*, at Page, Plant og Albini viser deres største styrke. *Walking Into Clarksdale* er både Pages og Plants bedste studieplade siden Led Zeppelin-dagene, men det siger i virkeligheden heller ikke så meget. Løfterne fra den geniale *No Quarter*-liveplade indfries ikke helt, og *Walking Into Clarksdale* bliver en plade, der i højere grad skuer tilbage i tiden end frem. Til gengæld er pladen et modent udspil fra to bedagede musikere, der har forstået at bevare både værdigheden og troværdigheden ved at vedkende sig såvel deres fortid som deres alder.
Peter Studstrup

Maj måneds kalender cykel

Navn: Athletic Sprint
By: Nr. Lyndelse
Vægt: 12 kg
Kæreste: Nej
Fritidsinteresser: Dig

Når som helst - hvor som helst

1 F		9 L		17 S		25 M	
2 L		10 S		18 M		26 T	
3 S		11 M	Kør roligt en tur. Everton kommenterer ikke dine blege vinterben.	19 T		27 O	
4 M		12 T		20 O		28 T	
5 T		13 O		21 T	Kristi Himmelfartsdag. Sprint om kap med din præst og bryd fartgrænserne.	29 F	
6 O		14 T		22 F		30 L	Kør til stranden. Evertons vandafvisende krankenhed gør enhver vandcykel jaloux.
7 T		15 F		23 L		31 S	
8 F	Store Bededag. Be´ din Everton om hvad som helst.	16 L		24 S		Ring 63 90 26 00 og rekvirer vores katalog eller få opgivet nærmeste forhandler.	

Data: Alu. 7005 stel • 5 gear Torpedo • Kr. 3.999,-

EVERTON står model til hvad som helst

Anmeldelser

Rebekah: Remember To Breathe
- Elektra

Med *Remember To Breathe* får den 25-årige amerikaner Rebekah sin debut som sanger. Rebekahs stemme gløder på én gang af både oprørskhed og sårbarhed, og *Remember To Breathe* er en stærk cd, hvor den stemmemæssige oprørskhed går pænt hånd i hånd med de ofte meget samfundskritiske tekster.

Remember To Breathe er en anderledes bevidst udgivelse med stærk kritik af samfundet gemt i teksterne, der omhandler alt lige fra arbejdsløshedens tomrum til identitetskriser, når man er en sort kvinde i en mandsdomineret hvid verden.

I manges ører kan det lyde tungt og selvhøjtideligt, men i dette tilfælde leverer Rebekah sine sange med en glød og stærk indlevelsesevne, der er svær at komme uden om, og som kun kan betragtes som ægte. Der er unægtelig mange paralleller mellem Rebekah og den ligeledes sorte amerikanske protestsanger Tracy Chapmans rebelske livssyn. Musikalsk er *Remember To Breathe* en blanding af stille ballader, soul, pågående funkrock og semiakustiske arrangementer. *Remember To Breathe* spiller med sin lige blanding af gode musikalske riffs og tankevækkende tekster på mange strenge og er derfor et godt alternativ til den mere mainstream- og hitorienterede soulmusik, hvor frygten for at turde "gå mod strømmen" ofte er fremherskende.

Henrik Bæk

Frank Black And The Catholics: Frank Black And The Catholics
- MNW

Siden opløsningen af The Pixies har den vægtige skovtrold Frank Black haft svært ved at få de musikalske ideer rystet ud af busken, om end hans to første udspil i eget navn ganske glimrende fortsatte, hvor Pixies' kollisionsrock slap. Men efter det forrige udspil *The Cult Of Ray* mærkedes en vis træthed. Her var de skæve og distorterede guitarvinkler med vulkanagtige udbrud erstattet af en mere straight spillet rock. Desværre bliver der ikke rettet op på det på Blacks fjerde album i eget navn; det eneste nyskabende er blot, at han nu kalder sig Frank Black And The Catholics, og at hele udspillet er den rå demo, som egentlig skulle have været gennem producermøllen en gang til. Ikke at det er her, cd'ens svagheder skal findes. Afsindigheden er fladet ud til fordel for at være ved sine fulde fem, krumspringene er erstattet af det forudsigelige og Frank Blacks vokale tigerbrøl er forstummet ind til en hund, der gør og logrer lidt for pænt med halen. Hvorfor tæmme galskaben, når den nu var ledetråden, eller er det bare karrierens efterår, som har indfundet sig? Ifølge pressemeddelelsen mener Frank Black selv, at det er det bedste album, han været med på. Dertil kan der kun rystes på hovedet, mens man med længsel tænker på The Pixies' *Doolittle*.

Finn P. Madsen

Las: That's Not Cricket
- Family Records

Der bliver tit talt om det, men for sjældent gjort noget ved det. Nemlig den kendsgerning, at svenskerne kan noget med pop og rockmusik, som falder de fleste danske musikere svært. Danske Las Nissen har på sin solodebut forsøgt sig som en slags svensker ved at hente nogle af tidens trendy svenskere til København, hvor de har lagt lyd til den ganske originale *That's Not Cricket*.

Las har selv en fortid i bandet Gone Fishin', hvilket til dels forklarer den dominerende efterklang af fusionsjazz og funk, der præger adskellige af kompositionerne. Ellers er det svenskerne Gustaf Ljunggren og Niclas Gabrielson, der sætter deres tydelig fingeraftryk med en let legende og elastisk rymebund, der giver sangene en dejlig og uforpligtende tone. De har da også arbejdet sammen med navne som Orup og Eric Gadd, og *That's Not Cricket* er et yderst pertentligt album, hvor der ikke bliver sat en finger forkert.

Sine bedste steder er det lyden af amerikansk vestkyst, der møder Crowded House med svensk accent. Sangene når vidt omkring i deres stilmæssige sidespring, men fastholder den popjazzede bund, som løfter *That's Not Cricket* til over det ordinære. Men det skal Las nok først og fremmest takke sine svenske venner for, da albummet er ren opvisning i stilsikker musikalsk udøvelse. Et på mange måder anderledes og behageligt album, der trodser den gængse popformel.

Jan Opstrup Poulsen

Marcy Playground: Marcy Playground
- EMI

En lille forskræmt dreng sidder fra vinduet i sit klasseværelse og kigger ned i skolegården, hvor de legende børn boltrer sig. Han er jaget vildt gennem store dele af sin skolegang af nogle ældre drenge, der prøver på at gennemprygle ham.

Denne traumatiske oplevelse har haft stor betydning for den Minneapolis-fødte sangskriver og guitarist John Wozniaks kunstneriske liv. Som leder af trioen Marcy Playground har Wozniak taget bandnavnet efter netop denne skoles legeplads.

Med mere end 50 sange på tapetet endte de 12 på trioen Marcy Playgrouds debut i eget navn, og det må siges at være et glimrende valg, for størstedelen af numrene er forfriskende alsidige.

Her bliver ikke slået så meget på tæven musikalsk, men de iørefaldende hooks og drilske melodier bygger bro mellem The Beatles' pop-psykedelica og grungerockens grundspor i små velovervejede doser. John Wozniak en ganske habil tekstforfatter, hvis lilleputhistorier tager udgangspunkt i hans eget liv.

Opium beskriver svimmelt mødet med de euforiserende stoffer, *Sherry Fraser* savnet af en legekammerat, og ikke mindst *Sex and Candy*, hvor forgabelsen af en attraktiv kvinde i en bar, for den metaforiske ordleg til at glide ned som små sjusser.

Græsset er grønt på den legeplads, hvor Macy Playground befinder sig, deres debut er bestemt et bekendtskab værd.

Finn P. Madsen

Johnny Madsen: The Blues
- CMC

Egentlig er der ikke en finger at sætte på denne live cd fra Johnny Madsen. *The Blues* er indspillet på Fanø, hvor Johnny Madsen har boet i en årrække. Denne 11. cd føjer sig rimeligt smukt til den række af fornemme sange fra Madsens hånd, der er lp/cd-dokumenteret gennem en 25 år lang karriere som professionel musiker. Men trods Madsens solide, stærke hold af fine musikere er der flere af denne cd's 14 engelsksprogede numre, der ikke fungerer helt optimalt. Og egentlig er det falsk varebetegnelse at kalde denne cd *The Blues*. For der er både Bob Dylan numre som de vellykkede udgaver af *Highway 61* og *Gotta Serve Somebody*, Rolling Stones-numre som *Let It Bleed* og *It's All Over Now*, og deciderede 1950'er-rockkompositioner som *Whole Lotta Shakin'*. Snarere burde denne cd have heddet "The Roots", for det er alle Madsens musikalske rødder, det drejer sig om her. Madsens sangforedrag er flere steder reduceret til en mumlen som på *Rock Island Line* og *John Hurt*. Og man kan have Madsen mistænkt for at ville skjule de "dengelske" dele af af sine udtalefærdigheder alt ud i det engelske. Det samme gælder sønnen Rasmus, der synger og river godt i guitarstrengene i Johnny Winter-nummeret *Mean Town Blues*. Energirig, svedende partyplade til ud på de små timer, hvor det ikke gør så meget, hvad der kommer i cd-maskinen, bare det rykker. Man skal dog nok omkring Chinatown og rode lidt i Madsens Septiktanker for at finde de tørre, for de er nu de bedste. Men på denne cd er det overvejende de våde, der er de flest'.

Peter Widmer

George Martin: In My Life
- BMG

Den femte beatle var uden tvivl produceren George Martin. Da han modtog John, Paul, George og Ringo i studiet for første gang i sommeren 1962, havde han en klassisk uddannelse og en professionel karriere som obospiller bag sig, desuden havde han produceret og arrangeret klassisk, jazz og pop og specialiseret sig i komik på vinyl med kunstnere som Peter Sellers og Spike Milligan. Det var en rutineret herre, de fire Liverpooldrenge mødte, men hvor George Martin havde erfaringen og den tekniske kunnen, besad især Lennon og McCartney et exceptionelt musikalsk talent, en pågående nysgerrighed og et selvsikkert vovemod. Kombinationen af den lydhøre producer og The Beatles eksplorederede i musikhistoriske milepæle over cirka otte år, og det er netop dén periode, George Martin har valgt at koncentrere sig om på sit afskedsalbum *In My Life*. Han har bedt sine venner og sine idoler om at stille op til nyindspilninger af hans yndlings-Beatles-nume. Resultatet er en blanding af kuriøse og obskure indslag, interessante forsøg og ligegyldigheder. Desværre er næsten alle 12 sange pakket ind i Martins specialitet - storladne orkesterarrangementer, som ofte bliver til klæbrig flødesovs. De mest vellykkede nyfortolkninger er Jeff Becks instrumentale udgave af *A Day In The Life* og de komiske udgaver af *Come Together* med Robin Williams, *I Am The Walrus* med Jim Carrey og *Being For The Benefit Of Mr. Kite* med Billy Connolly. Hverken Goldie Hawn, Celine Dion, Vanessa Mae, John Williams, Phil Collins eller Sean Connery får særligt meget ud af The Beatles' klassikere, og George Martins egne kompositioner *The Pepperland Suite* og *Friends And Lovers* er ikke mere end mildt interessante. Det bedste ved *In My Life* er George Martins befriende mangel på krybende ærbødighed overfor originalmaterialet, som han jo selv har haft afgørende indflydelse på.

Lars Nielsen

Steam: Talking 'Bout The Weather
Elap/Tenderfoot

Den århusianske duo Steam debuterer med en solid og regelrettet rockmusik, der pænt holder sig indenfor de anerkendte grænseværdier for voksenrock, som kan gøre sig i morgenradio.

Steam er sangerinden Lene Dissing og guitaristen John Gordon, der tilsyneladende har lyttet en del til radiotunet amerikansk rockmusik. Navne som Sheryl Crow og svenske Louise Hoffsten dukker op i lydhorisonten, når albummets overvejende hårde guitartoner slippes løs i en række pæne stiløvelser, der aldrig når de omtalte damers niveau i originalitet og engagement.

Talking 'Bout The Weather er ekstremt guitarorienteret med en lidt irriterende metallisk guitarlyd i forgrunden; en lyd der skærer lige lovlig meget i ørerne. Albummet gør et standhaftigt forsøg på at variere mellem rene guitarudladninger og mere melodiske ballader, men Lene Dissing og John Gordens svage punkt er sangskrivningen, der virker fraværende på albummet. Her er masser af stil og hidsige guitarriffs, men melodierne virker ufærdige og forcerede.

Jan Opstrup Poulsen

Bonnie Raitt: Fundamental

- Capitol/EMI

Den amerikanske guitarist og sanger Bonnie Raitt har siden sit kommercielle gennembrud med cd'en *Nick Of Time* fra 1989 efterhånden slået sit navn fast. Men allerede i 1977 havde hun et mindre hit med Del Shannon-nummeret *Runaway*. Raitts samarbejde med John Lee Hooker har også gjort sit til, at Raitt har slået sit navn fast som en solid og interessant kunstner, der har meget at give. Med sin nye cd *Fundamental* viser Raitt nye sider af sit talent. Mitchell Froom har produceret, sammen med Raitt og Tchad Blake, og dét er der kommet et interessant album ud af. Lyden er selvsagt anderledes end på hidtidige Raitt-udgivelser; Mitchell Frooms fingeraftryk fornægter sig ikke, og helt tydeligt er det på den fine Raitt m.fl.-komposition *Meet Me Half Way*. John Hiatt er repræsenteret med nummeret *Lover's Will*, der her leveres i en smuk og indfølt version. Afrikanske toner høres i afslutningsnummeret *One Belief Away*. Og er man til det mere rockede, er der også noget at lytte til, som f.eks. de kantede kompositioner *Blue For No Reason* og *I Need Love*. Los Lobos-manden David Hodalgo har leveret *Cure For Love*, der oser af Memphis-lyd. Raitts fremragende slideguitar-arbejde kommer frem i forgrunden på Raitts egen komposition *Spit Of Love*, og den legendariske bluesmand J. B. Lenoirs klassiske *Round And Round* leveres her i en uortodoks, men vellykket udgave. *Fundamental* er totalt set en berigende udgivelse med mange finesser og musikalske og vokale finurligheder. Og så er denne cd noget af det bedste, Bonnie Raitt har præsteret i lange tider.

Peter Widmer

Peter Droge:
Spacey and Shakin´
- Sony

På trods af at det er hans tredje album, er sangeren, guitaristen og sangskriveren Peter Droge et ubeskrevent blad. At *Spacey and Shakin´* skulle kunne ændre ved det, tvivles der stærkt på. For grunden til denne anonymitet skyldes sikkert, at den power-rock han lægger for dagen, bliver der spillet i metervis af. Godt nok er der kommet mere skur på guitaren og skruet op for forstærkeren, men her mangler et stødende riff og den afgørende melodi, som slår hul igennem til det kunstneriske gennembrud. Ikke at Peter Droge er nogen dårlig sangskriver, men *Spacey and Shakin* ligger alt for tæt på det middelmådige. Det kunne være, han skulle gå i lære ved Matthew Sweet eller Tom Petty, som befinder sig i samme kørebane, men forlængst har vist Droge baghjulet. At have turneret med Neil Young, Sheryl Crow og Pearl Jam er godt at have med på ens personlige udtalelse, men med *Spacey and Shakin´* vil Peter Droge stadig kun kunne gøre sig som support og heller ikke mere.

Finn P. Madsen

Money Mark: Push The Button

- Mo'Wax/Polygram

Efter at have hjulpet Beastie Boys med et par plader og en havelåge er Mark Ramos-Nishita nu klar med sin anden solo-udgivelse. Som man for eksempel kan høre på hitsinglen og gengangeren *Hand In Your Head*, er *Push The Button* mere poleret og velklingende end debuten. Det er dog stadig de rytmer og toner, tangent-entusiasten kan vride ud

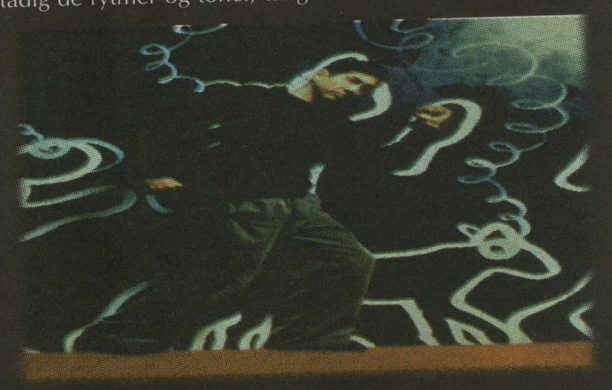

af sine keyboards, som udgør den overvejende del af numrene, der ellers er spædet op med en traditionel rock-instrumentering, herunder også mundharmonika.

Funk, kitsch, mainstream og easy listening forenes, og mens Money Mark eksperimenterer i keyboarddyngerne eller leger hyggepianist bag sit hammondorgel, får han skabt atten numre, der for størstedelens vedkommende er fængende og uskyldige popsange, svøbt i et blidt retrospektivt skær. Dertil kommer vokalen, der er smurt ud over flertallet af pladens kompositioner. Selvom teksterne forekommer eftertænksomme og lidt naive på samme tid, fremføres de så oprigtigt og overbevisende, at man ikke et øjeblik er i tvivl om, at hr. Ramos-Nishita mener hvert et ord. Det gælder også på balladen *All The People*, hvor åbningslinjerne lyder: "Everybody's got their own kind of hope/ Some people got dope/I got a feeling for all the people in the world". *Push The Button* er en alternativ og ærlig pop-plade - og udmærker sig samtidig ved at være en næsten klassisk gave til skæve og forårskåde eksistenser. Jeg foreslår, at du sigter efter "repeat" ...

Jakob Rosenbak

Sprinkler: Sprinkler
- 3rd Tsunami Records

Undergrund og mainstream er på dagens musikalske landkort tilnærmelsesvis sammenfaldende her i landet. Der er langt mellem de aparte og uortodokse navne, som på ingen måde appellerer til nogen form for kommerciel succes. Men de findes stadig, disse sære musikalske eksistenser, der har brændt sig varme på en idé eller en mission og stædigt forsætter deres musikalske udforskning, som ofte er lig med en ørkenvandring på musikscenen.

Et af disse ægte undergrundsband var Grind, der med to albums insisterede på at spille en maskinel, grim og destruktiv rockmusik, hvor monotonien og de langstrakte forløb fik den nødvendige tid i deres kompositioner. Grind blev aldrig mere end et band for de få og burde for længst være afgået ved døden, hvis de fulgte de gængse normer for gøren og laden på den danske musikscene.

De fleste havde nok også afskrevet Grind, men nu genopstår de som Sprinkler i en lettere omarrangeret udgave, hvor sangeren Peter Buur er udskiftet med sangerinden Marie Lousie Mørch. Grind blev karakteriseret som en slags trance-rock, men på deres nye album er der sket en kraftig udvikling hen imod de elektroniske indfaldsvinkler, selvom Sprinkler i bund og grund stadig spiller post-rock. Det vil derfor være mere betegnende at kalde Sprinkler for ambientrock, hvis der absolut skal sættes prædikat på.

Albummet rummer en næsten skræmmende stemning af rugende mørke, hvor det slæbende tempo driver monotonien til det yderste i en række sange, der gerne har en uhørt lang spilletid på over 8 minutter. Sprinkler fremmaner en dyster skønhed, der bestemt ikke er for sarte popsjæle, men har man hang til Joy Division, Brian Eno og de dystre sider af nyere navne som Portishead, Massive Attack og Lamb, vil Sprinkler være et overmåde interessant selskab.

Sprinkler tager et tigerspring væk fra Grinds voldsomme udtryk ved at gøre ihærdigt brug af de elektroniske virkemidler, der på ingen måde dæmper orkestrets eksperimenterende form. Gennem samplinger, langstrakte klangeflader og Marie Lousie Mørchs meditative vokal når Sprinkler frem til en sjælden musikalsk skønhed, der rummer mange lag og dybder, som man normalt ikke giver sig til at dyrke. Netop tilstedeværelsen af tid som et næsten statisk fænomen åbner flot op for Sprinklers ellers utilnærmelige musik.

Sprinkler er kompromisløse på de fleste punkter, og albummet vil med garanti være årets mest bemærkelsesværdige danske udgivelse. Et album, der udfordrer og kræver alt af sin lytter.

Jan Opstrup Poulsen

Til de cyberkvikke er der bonus-anmeldelser af:

Billie Myers:
Growing, Pains

•

Sam Salter:
It's On Tonight

•

Perry Blake: Perry Blake

•

Hardinger: Nede Med Øl

•

Orup: Teddy

på www.gaffa.dk

Anmeldelser

Finn P. Madsen

Bedst lige nu

Scott Weiland: 12 Bar Blues
Stone cold and sober.

Perry Blake
Det gør så ondt det satans liv.

Suicides banebrydende debut på cd
Som at få tærsk af en læderbestøvlet dronning.

Pulp: This is Hardcore
Velkommen til Jarvis Cockers bizarre verdensbillede.

Værst lige nu

At skulle være dommer til DM i Rock og overvære manglen på potentielle bands med en nogenlunde fremtid.

Lenny Kravitz: Black Velveteen

- Virgin

Siden sin debut i 1989 med *Let Love Rule* har Lenny Kravitz sat sit kraftige præg på den retroorienterede rockscene. Med en åben åndelig linje til Jimi Hendrix og 70'ernes soul og funk har Kravitz gang på gang insisteret på, at genbrug er vejen frem, og det har han formået at overbevise et stort publikum om.

Der er da heller ikke noget nyt at hente på hans femte album *Black Velveteen*, der stritter og strutter og på den måde helt naturligt indvarsler forårets komme. Kravitz har nemlig altid spillet på de seksuelle undertoner i sine kropsnære musikalske udfoldelser. På *Black Velveteen* ligger Kravitz som sædvanlig en imponerende energi for dagen og har sig selv 100 % med hele vejen igennem et noget ujævnt album, hvilket også er typisk for Kravitz. Han har nemlig altid haft visse problemer med at tøjle sin store og imponerende idérigdom, der udklækker både små genialiteter og trivialiteter.

Black Velveteen svigter på ingen måde her, hvor Kravitz gerne folder sig ud i en noget overstyret funkrock, der er ganske forrygende i den heftige *Live* og *It's Your Life* eller i *Fly Away*, der med sine tunge guitarriffs signalerer klar glamrock. Men andre steder går det hen og bliver ren pastiche som i *Straight Cold Player* og den svulmende ballade *Little Girl's Eye*. Det er ellers i de afdæmpede ballader, at Kravitz´ kvaliteter som sangskriver kommer bedst frem i lyset. Albummet har absolut mest at byde på i denne afdeling, hvor *I B Long 2 U* er ypperlig, mens den smukke *Thinking Of You* står som albummets skinnende perle.

Med *Black Velveteen* er Kravitz derfor tilbage i topform, og fyrer op under en nødvendig rock, der hverken kender til anstændighed eller mådeholdenhed. Take it or leave it.

Jan Opstrup Poulsen

Gangstarr: The Moment Of Truth

- EMI

Go'e gamle Gangstarr er tilbage, og det er Rakim og EPMD også, og hvad, så tænker nogle sikkert, fordi de ikke ved, hvad førnævnte navne har gjort for hip hoppen. Selv hører jeg også til holdet, som altid har brugt de gyldne ord fra Rakim "It aint where your from/it's where you at". Underforstået, at der er ingen, som kan hvile for evigt på laurbærene. Hvis de vil udgive plader i '98, så må de sku´ leve op til '98-standard som minimumskrav. Lad mig først berolige dig, for efter at have lyttet til *The Moment Of Truth* med kritiske ører, så kan jeg kun bryde sammen og sige, at både Producer DJ Premier og rapper G.U.R.U. rykker helvedes hårdt. Det er i starten lidt sådan "Hold da kæft, hvor har jeg savnet G.U.R.U.'s dybe stemme glide over et smooth Premier track", men man får mere for pengene fordi Gangstarr har noget at sige. Det er ikke bare rim for rimets skyld. På *The Moment Of Truth* finder du en masse gæsteoptrædende, blandt andre K-CI og JoJo, som synger på *Royalty*, Wu-Tang Clans Inspectah Deck på *Abouve The Clouds* og Geto Boys´ Scarface på *Betrayal*. Sidstnævntes duet mellem G.U.R.U. og Scarface er en spændende cocktail mellem to vildt forskellige rapgenrer. Gangstarr står for noget af det bedste østkyst-hip hop, og scarfaces stil er noget af det bedste, gangsta rap-genren har at byde på. Det vildeste er, at nummeret fungerer perfekt. *The Moment Of Truth* har også små interviews gemt ind imellem numrene, så man samtidig får at vide, hvad Gangstarr mener om verdenssituationen lige nu. Det lyder plat, men faktisk er det en meget god idé, for alle de folk, som ikke kender Gangstarr, kan på den måde lære lidt om dem og deres holdninger. Jeg vil gå så langt og sige, at pladen har noget af det, som hip hoppen står og mangler lige nu.

Michael C.U.P. Rasmussen

Scott Weiland: 12 Bar Blues

- Warner

Det er genopstandelsens time for Scott Weiland på hans første soloudspil *12 Bar Blues*. Efter at være blevet sat på standby af sine medkolleger i Stone Temple Pilots på grund af et katastrofalt stofmisbrug, hvor han var ude af stand til at gennemføre en forstående verdensturne, er han tilbage på rette spor med et glimrende og afvekslende debut. "I'm a selfish piece of shit Barberella/come and save me from my misery/can't you see it's a misery", tilkendegiver Scott på

Barbarella, hvor spøjse trommeloops mødes med traditionel slideguitar. Fortidens skeletter rasler stadig i skabet hos exjunkien, de fleste af teksterne er meget personlige og virker næsten som en slags selvforløsende terapi. Både produktionen og den måde sangene, bliver leveret på, var ikke lige, hvad man havde forventet af en person, der kom frem med i sit band, som en slags medløber af grunge rocken. Derfor vil gamle fans sikker vende ryggen til, men nye vil træde til med åbne arme. At Daniel Lanois er assisterende producer har haft stor betyning for det flimrende og samtidigt storslåede lydbillede, det høres tydeligt på den forvrængede rocker *About Nothing*, der i versene er som snydt ud af næsen på U2's *Zoo Station*, for derefter at slå opfindsomt over i ren psykedelisk Beatles tour de force. I det hele taget løber The Fab Fours Lennonske del som en rød tråd gennem det meste af udspillet. *Where's The Man* er storslået melankolsk, mens den storby jazzede *Divider* sjosker afsted til tonerne af klimpende piano og hypnotiserende vibrafon. At glamrocken her i slutningen af 90´erne har fået en renæssance tager Scott Weiland også del i på de metalliske og herligt stejlende røvsparkere *Cool Kiss* og *Jimmy Was A Stimulator*. På *12 Bar Blues* er Scott Weiland tilbage med et eksperimenterende album, hvor han ikke behøver piloterne mere, en solo karriere ville være at fortrække, når nu katapultsædet er udløst én gang for alle.

Finn P. Madsen

Soulfly: Soulfly

- Roadrunner/MNW

Åbningsnummeret *Eye For An Eye* tordner ud af højttalerne med en autoritet og overbevisning, der sætter trumf på Max Cavaleras position inden for metallen i senhalvfemserne. Den tidligere Sepultura-sanger og -guitarist tager med sit nye band Soulfly metalgenren og modellerer den mellem sin fingre, som det nu engang passer ham. Sepulturas sidste album var et metallisk sambaorgie, der efterlod lytteren med hjertebanken og åndedrætsbesvær. Soulfly-albummet er en mindst lige så stilsikker manøvre ud i en tropisk sump af hardcore, metal, hip hop, industrial, drum'n'bass og verdensmusik. Der serveres stærke retter anrettet med sikker hånd på genreblenderen. *Prejudice* er et over seks minutter langt terrorangreb udført på brutalt nedstemte guitarer med en sindssygt raggamuffin vokal som assistance. *Bumba* er en ond fætter til Sepulturas *Ratamahatta*. Jungletrommer og krigshyl akkompagnerer hinanden i frydefuld dissonans. *Umbabarauma* er det lettest tilgængelige nummer, Cavalera har lagt røst til. Vanvittigt fængende stammekor brøler over et lige så fængende trommeloop. Alt i alt er der ikke et eneste nummer, der falder igennem. Alle numre er toptunede dræberrobotter, der smadrer hjernen ind på alle inden for lyttevidde med tonsvis af koldt stål. Kort sagt med Soulfly har Cavalera vist, hvordan metal skal smedes nu om dage. Køb eller gå glip af et af dette års bedste metalalbums.

Keld Rud Nielsen

Laundromat: Trivia

- Lidocaine Records

Københavnertrioen Laundromat er et af de bands, der ikke gør det store væsen af sig, men spiller sig direkte ind i hjerterne på enhver melodiglad rockelsker. Debuten *Trivia* er simpelt hen en sprudlende vitaminpille, der først og fremmest gør sig synlig i form af spillelyst og ikke teknisk formåen.

Laundromat har sit omdrejningspunkt i sanger og sangskriver Jacob Hein, der måske ikke er den store komponist, men til gengæld har et sikkert øre for den enkle og stilsikre melodi, og med den usminkede indlevelse, som han lægger for dagen på *Trivia*, kan man kun spå ham en lovende fremtid som spillemand.

Undertegnede stiftede første gang bekendtskab med Laundromat på ROSA's Secret-cd fra 1996, og det var uden synderlig begejstring. Gensynsglæden er dog stor efter, at Laundromat har fået prøvet sig selv af på de små rockscener og har været en tur i studiet med den fremragende producer Kim Hyttel. Han formår netop at frembringe det enkle og oprigtige i sine produktioner, og her er Laundromat som vand på Hyttels mølle.

Trivia rendyrker den klassiske trioform uden dog at fornægte brug af anden instrumentering end bas, guitar og trommer. Albummet er tydeligt beslægtet med The Jam, tidlig Police, The Housemartins og vores hjemlige Sharing Patrol. Altså små hurtige og rene melodier med klare hooklines, og et nummer som *Everything* er også tidligere blevet spillet flittigt på P3. Jakob Hein har også talent for de stille ballader, hvilket gør *Trivia* til en ganske overbevisende cd, der næppe vil kaste det store salg af sig, men fortjener stor applaus.

Jan Opstrup Poulsen

Prince: Crystal Ball

- NPG Records

Sidste sommer udgav Prince det retrospektive tredobbelte cd-sæt *Crystal Ball*, der består af sange, som for de flestes vedkommende længe har cirkuleret internationalt i ulovlige piratkopier.

Materialet strækker sig fra midt i 80'erne til 1996 med funksvedige perler fra blandt andre *Sign 'O' The Times-* og *The Black Album*-indspilningerne. *Crystal Ball* kunne bare ikke købes i nogle pladeforretninger - kun bestilles gennem hans geniale højheds Internet-butik.

Efter at "The Symbol" havde opfyldt sin slave-kontrakt med Warner Music udgav han i 1996 det tredobbelte album *Emancipation* på sit eget selskab NPG Records og lod det distribuere af EMIs amerikanske afdeling. Men da EMI i USA gik ned, stod Prince uden et internationalt distributionsselskab, så han valgte at gå uden om de sædvanlige salgskanaler og til Internet, da han udsendte *Crystal Ball*.

Den butiksversion, vi anmelder her består af *Crystal Ball* og *The Truth*, og det er savlende kræs for alle, som holder af den lille mand med de sjove navne fra Minneapolis. Ud af de tre cd´ers 150 minutters musik er der selvfølgelig unødvendig fyld, uinteressante skitser og uoplagte improvisationer, men der er også herlige funklende fuldfede funknumre som blandt andre *P. Control, Days Of Wild, Calhoun Square* og *Acknowlegde Me* og glimtende smukke ballader som *Crucial*, som oprindeligt blev indspillet til *Sign 'O' The Times* og musicalsangen *Strays Of The World*.

Albumsættet *Crystal Ball* er en drejende, dansende og dinglende rejse gennem Princes musikhistorie og et glimrende supplement til hans tredobbelte CD sæt *The Hits/The B-Sides* fra 1993. På det splinternye album *The Truth* lever Prince sin fascination af Joni Mitchell og bluesmusikken længere ud end nogensinde før (selvom det altid bliver mere Prince end Joni og blues). Med sin brilliante guitarteknik og et primært akustisk lydbillede præsenterer Prince en meget afdæmpet side af sit uomtvistelige musikalske talent. Han kan ikke lade være med at lege med arrangement, lyde og drillende beats, men han holder legen nede i et leje, der klæder og støtter sangene, så de står frem som noget af det mest oplagte, han har lavet i lang tid. Specielt numrene *Don't Play Me*, *3rd* og *Animal Kingdom* viser Prince på toppen.

Lars Nielsen

Space Monkeys: The Daddy Of Them All

- Universal

"I'm piled up and evil / I shot dead the last Beatle" lyder det noget selvsmagende på *Acid House Killed Rock And Roll* fra kvartetten Space Monkeys. For bag de smarte beats og bibbende lyde på debuten *The Daddy Of Them All* anes inspirationen i melodimaterialet fra de fire beatler. At gruppen kommer fra Manchester kræver det ikke den store hjernevridning at gætte; lyden fra Happy Mondays og Inspiral Carpets er som adopteret og er blot blevet peppet op med en portion tomgangs-house. De svævende og iørefaldende melodier med sanger Richard McNevins drengede heliumsvokal i front på *Ready For The Rampage, Smile America* og *Let It Shine* synes i starten som en god fest, men luften fiser hurtigt ud af ballonen, og ballet lukker i bar ensformighed efter kun et par runder på dansegulvet. Space Monkeys er ikke det store dyr i åbenbaringen, og de store abekattestreger forstummer hurtigt ud i rummet, hvor de bliver til lyden fra i går.

Finn P. Madsen

Båndsalat

Ved: Nils Harbo

Velkommen til en gang båndsalat for forårsfriske ører. Der er godt med grøde i undergrunden, og det bobler op med spirende popskud overalt. Inden vi går i gang med spankingen af håbefulde upcoming acts (de skulle jo nødig tro, at de er noget), vil jeg dog lige præcisere reglerne for indsending af materiale til din yndlingsspalte. Det vrimler nemlig med cd'ere og bånd og I, kære indsendere, er nødt til at overholde et par simple disciplinære grundregler for overhovedet at have en chance for at slippe gennem nåleøjet. Regel nr. 1: Send max. tre numre. Regel nr. 2: Vedlæg foto og info- eller pr-materiale. Regel nr. 3: Mærk alt materiale med tydeligt navn/telefonnummer (det ville jo være ærgeligt at få et forkert billede eller forkert musik anmeldt, ikke?). Regel nr. 4: Ønsker du dit materiale retur, hvis det ikke er blevet omtalt, så vedlæg frankeret svarkuvert. Ekstraregel nr. 1: Din musik må gerne være stinkende god! Ekstraregel nr. 2: Det gør ikke spor, hvis fotoet også er stinkende professionelt. Accepterer du disse enkle regler, bliver livet meget sjovere for undertegnede ... det kunne jo være, det også gav bedre anmeldelser. Du skal også væbne dig med tålmodighed, da de mange indsendere gør, at køen nogen gange er stor. Nå, lad os straks gå i gang med månedens majblomster; vi skal blandt andet møde et par mere grænseoverskridende og eksperimenterede grupper.

Nautilus
Info: 45 85 18 90

Nautilus har taget navn efter Kaptajn Nemos berømte og frygtede ubåd fra Jules Vernes gamle fremtidsroman *En Verdensomsejling Under Havet*. Bandet manøvrer da også rundt på dybt vand, hvor det iørefaldende og melodiske svømmer side om side med det progressive og eksperimenterende. Bandet blev dannet i 1995 og består af fire musikere fra København, og de har allerede begejstret publikum på både Templet i Lyngby og Rock Ama'r flere gange. Man forstår det godt, for bandet spiller virkelig godt og har en stil, der gør sig bedst live. På en eller anden måde lykkes det også bandet at blande 70'er-agtig fusionmusik (jazz, latin) med 90'ernes hip hop og den energiske attitude, der ligger i for eksempel grunge. Resultatet bliver en slags Jamiroquai, komponeret af Deep Purple og en ung Prince, arrangeret af Frank Zappa og udført af energiske unge danske musikere med håndværket i orden. Guitarsoloer er der normalt ingen, der gider lytte på i 1998, men Nautilus formår i kraft af materialets konstant overraskende natur og et stærkt sammenspil at gøre alenlange guitarsoloer til en spændende verdensomsejling under hjernen. Nautilus! Fuld kraft frem!

Under Byen
Info: 86 13 54 52

Et nyt århusiansk projekt, styret af tekstforfatteren Henriette Sennevaldt og komponisten Katrine Stochholm. Bandet består af syv musikere og inkluderer blandt andet harmonika, cello, klaver, guitar, bas og trommer. Som disse instrumenter antyder er musikken akustisk, og det betyder, at Under Byen får et ret eksperimenterende udtryk. I en verden, der er domineret af Les Paul-guitarer og samplere virker det jo nærmest grænseoverskridende at høre en akustisk harmonika. Stemningerne og vokalerne ligger i retning af Kate Bush, måske lidt Hedningarna og ikke mindst Björk. Sammenligningen med den lille islænding er ikke helt skæv, da hun også har flirtet med celloer og andre akustiske instrumenter. De danske tekster virker meget lyriske og digtagtige med stort D. Ikke noget med "I love you, baby" her. Desværre fatter jeg heller ikke helt meningen med lyrikken, men måske kunne man lade en gymnasieklasse tolke meningen. Det kunne der sikkert gå mange timer med. Ærgerligt med disse lidt uspiselige tekster, der ikke er særlige sangbare. Men til gengæld er det fedt, at musikken veksler fra det sarte og følsomme til det mere rå og ekspressive. Mange gode stemninger og et interessant (feministisk?) univers gør Under Byen til en spændende oplevelse. Lyt og nyd, men hør ikke efter teksterne.

Fishjoint
Info: 86 91 22 93

Fishjoint består af fire musikere fra Århus-kanten; musikere, der har en fortid i bands som Tears For Jeanie, Funerals og Gilmartins. Kvartetten spiller en sjov type rockmusik, der på en måde lyder meget traditionel, men alligevel rummer sin egen personlighed. Hvert nummer tager ofte afsæt i noget, der minder om et kendt guitarriff fra 60'erne. *Outer Space* starter for eksempel som *Honky Tonk Woman* (Stones) og *In A Dream* starter tilsyneladende som *Born On The Bayou* (Creedence Clearwater Revival). Herefter følger nogle vers, omkvæd og b-stykker, med moderne melodistemmer og akkorder, der trækker nummeret i en noget andet retning. Inde i nummeret kommer nye instrumentalriff til - gerne tilbage i Cream/Hendrix-stil; hvorefter guitarsoloen kan være hylende Sort Sol-agtig, så musikken er mildest talt utraditionelt arrangeret. Samtidig spiller bandet meget afslappet, og det ender med at lyde som en mellemting mellem Metallica og The Clifters. En meget personlig blandingsrock, der virker ganske dragende. På en eller anden led mangler der desværre et eller andet ... et magisk touch, en underlig twist - eller noget andet udefinerligt, der gør musikken til absolut Gud. Men absolut et meget spændende bekendtskab.

Instant Noodles
Info: 86 32 61 64

Instant Noodles har base i Grenå og har med *We Will* skrevet et hit af en rockballade, der ville - hvis det var blevet lagt i hænderne på No Doubt eller Aerosmith - have hærget MTV i flere måneder. Eller hvis det var blevet givet til Michael Learns To Rock, ville det måske have hærget Østens charts med stor grundighed. Men hvorfor sker der så ikke noget, når Instant Noodles selv fremfører nummeret? Det er der flere forklaringer på, og det smerter mig, at jeg nu skal til at træde nogle stakkels unge musikere over tæerne. Men frontvokalen holder på nuværende tidspunkt ikke, og sammenspillet er endnu for umodent. Jeres projekt lider nok desværre under total mangel på producer, seriøs og kritisk rådgivning. Basspillet i *We Will* er for eksempel alt for ambitiøst og dominerende; det hører hjemme i et instrumentalband, der spiller fusionsmusik. Konceptet med blanding af Beatles-numre, egne numre, lidt Lenny Kravitz dér og lidt Spin Doctors her er desværre så blandet og lunkent uden profil, at ingen pladeselskab ville turde lukke jer ind i varmen. Men jeg håber i det mindste, at I har det sjovt med jeres musik, og jeg håber også, I har en masse lokale jobs. Skal I op og bide skeer under mere professionelle forhold, skal der dog ske en masse uhyggelige ting, der godt kan smadre det eventuelle kammeratskab, I måske har opbygget i bandet.

Og salaten kort:

The Persuaders (tlf. 86 12 84 72) spiller aggressiv, men munter 60'er-inspiereret garagepop med nobel påklædning, sorte nummerplader og beskidte underbukser. Scooteren kommer i højeste gear, og Mod-drengene flipper ud, men jeg vil råde The Persuaders til at skifte forsangeren ud. Dubwise (tlf. 40 19 88 85) er ny århusiansk reggae, der mixer Marley-inspireret musik med samplere, hip hop-attituder og dance-elementer. Resultatet er vellydende og nydelig musik, en slags Cut'N'Move på sovepiller. Nephew (tlf. 20 94 76 62) er også fra Århus. De spiller en slags 80'er-inspireret moderne, kølig eftertænksom pop med behagelig atmosfære og båndløs bas. Jeg hader desværre båndløs bas og vil desværre for den kære nevø hellere høre Bryan Ferry. Det var denne måneds brok, jeg er ude, som sneen for solen.

Tør du også være med i Båndsalat, så send bånd, cd, pressemateriale og fotos m.v. til båndsalatredaktør Nils Harbo.
Vigtigt: Mærk alt materiale med tydeligt navn og telefonnummer. I tilfælde af, at du ønsker dit materiale retur, hvis det ikke er blevet omtalt, så vedlæg frankeret svarkuvert.
Send dit bånd til: Musikmagasinet GAFFA, Sjællandsgade 92, 8000 Århus C.
Mærk kuverten "Båndsalat".

KONCERT KALENDEREN

DANMARKS MEST OMFATTENDE KONCERTKALENDER

MUSIKMAGASINET GAFFA

TORSDAG 30

KØBENHAVN
20.00 Fool's Jay/Dream City, Kvartercentret Nordvest
21.00 Baal, Pumpehuset
21.00 Inside The Whale, Rust
21.00 Son Of Illusion, Studenterhuset
22.30 Blues Jam v/Hale Bopp & The Blues Comets, Mojo

ODENSE
20.00 Joe Louis Walker/Matt Murphy/Billy Branch, Magasinet
22.30 Larry Garner, Rytmeposten
22.30 Mojo Hands/Smalltown Blues Band, Jazzhus Dexter

FREDERIKSVÆRK
20.00 TV-2, Gjethuset

FREDAG 1

KØBENHAVN
20.00 Hyperstate m. Run DCM/Armand Van Helden/Laurent Carnier/Mono m.fl., Forum
21.00 A.J. Croze, Rock Ama'r
21.00 Alex Nyborg Madsen Unplugged Trio, Cafe Bartof
21.00 Familieorkesteret, Blågårds Apotek
21.00 Late Night Coffee, Krudttønden
21.00 Sonny & Valentin's Bluesorkester, Rock Ama'r
21.00 T.S. Hawk/Düreforsøg, Pumpehuset
21.00 Triangle, Tex
21.00 Whiskey Town, Rust
21.30 Brotherhood In Trouble, Lades Kælder
21.30 Marie Bergman & Blood Of The Rose, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Paper Moon, Cafe Pandemonium
22.00 Napoleon, Loppen
22.00 Schwarzwald Library, Studenterhuset
22.00 Wellington Boots, Karens Minde
22.30 Doctor Junior Jam v/Erling Jensen, Mojo
23.00 DJ Max T, Bananrepublikken
23.00 Street Soul, Barcelona
23.30 The Stuff, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.30 Burning Red Ivanhoe, Train

AALBORG
20.30 Origami Replika/Artika, 1000fryd

ODENSE
20.00 Long John Hunter, Magasinet
21.00 Colorblind, Studenterhuset
21.00 James Wahome Maingi, Badstuen
22.30 Carey Bell, Rytmeposten
22.30 T-Model Ford, Jazzhus Dexter

FREDERICIA
21.00 Compulsory/Torn & Grope, Det Bruunske Pakhus

HADERSLEV
21.00 Inside The Whale, Panic

HJØRRING
21.00 Skagerrak Rock Brag 98, Syssel Tinget

HORSENS
21.00 Mickey And The Rebels, Kulisse Lageret

KOLDING
23.00 Pop Fiction, Pitstop

RANDERS
21.00 Daniel, Tante Olga

RINGSTED
20.00 TV2, Ringsted Kongreshus

SILKEBORG
23.00 Tumbleweeds, Rock Inn

SØNDERBORG
20.00 Ole Rope String Band, Sønderborghus

VEJLE
21.00 Finally, Kridthuset
22.00 Souvenirs, Paraplyen

AABENRAA
21.00 The Cuntries, NygadeHuset

LØRDAG 2

KØBENHAVN
20.00 Appeljuiz/Rigtige Mænd, Gimle
20.00 Fire & Rais, Fælledparken
20.00 Honeydrippers, Cafe Sommerlyst
21.00 Bluesbrothers With The Band, Tex
21.00 Burning Red Ivanhoe, Pumpehuset
21.00 Det Ganske Lille Jamband, Kul Kafeen
21.00 Henrik Barner/Kenn Lending/Morten Wittrock, Blågårds Apotek
21.00 Jet/Darren Knott/Double Muffled Dolphin, Stengade 30
21.00 Kim Zack & Søren Hindborg, Sørens Værtshus
21.00 TV2, Amager Bio
21.00 Yatsura, Rust
21.30 Music Spoken Here, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Phill Shöenfelt/Southern Cross, Cafe Svejk
22.30 Mojo Hands, Mojo
23.00 DJ Rick, Bananrepublikken
23.00 Funk, Barcelona
23.30 The Righttoys Groove, Drop Inn
24.00 Acid Is, Park Cafe

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.00 Frontsession, Gyngen
21.30 Ib Glindemann m. Dicte/Claus Hempler/Ivan Pedersen, Train

AALBORG
20.00 House Of Goth, 1000fryd
21.00 Souvenirs, Skråen
22.00 New Jungle Orcherstra, Studenterhuset

ODENSE
20.00 R.L. Burnside, Magasinet
22.30 Hans Thessink, Jazzhus Dexter
22.30 Sarah Brown Band, Rytmeposten

ALBERTSLUND
21.00 Puddu Varano, Forbrændingen

FREDERICIA
21.00 Peter & De Andre Kopier, Fredericia Teater

HELSINGØR
21.00 Marie Bergman, Toldkammeret

HERNING
21.00 Daniel, Fermaten

HORSENS
21.00 Peter Smith, Kulisse Lageret

KOLDING
23.00 Suck, Knuds Garage

RINGSTED
22.00 Ester Brohus, Rock Cafe

SØNDERBORG
21.00 Husrok, Sønderborghus

VIBORG
21.00 Nikolaj Nørlund m. Rhonda Harris, Paletten

VORDINGBORG
21.00 Den Gale Pose, Stars

SØNDAG 3

KØBENHAVN
15.00 Barflies, Cafe 5-øren
20.30 Ole Theill, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Diz Watson & Morten Wittrock, Rock Ama'r
21.00 Joe Louis Walker/Matt Guitar Murphyl Billy Branch, Pumpehuset
21.00 TV2, Vega
21.30 Rene Gummer, Lades Kælder
22.30 Hans Theessink & Jon Sass, Mojo
23.30 Twiga, Drop Inn

HOLBÆK
20.00 Marie Bergman & Blodd Of The Roses, Elværket

TØNDER
14.00 James Wahome Maingi Band, Hagge's Musik Pub

MANDAG 4

KØBENHAVN
21.00 Hale Bopp Accoustic, Rock Ama'r
21.30 Respectful Dedications, Lades Kælder
22.30 Hans Theessink & Jon Sass, Mojo
23.30 Stig Møller/Ken Gudman/Peter Ingeman, Drop Inn

ÅRHUS
20.30 Mikkel Hess-Polytones, Bent J
21.00 Ikke Vores Men Jeres, Gyngen

Beck (Foto: Per Houby)

Med maj, du søde milde følger også årets Rock Show-koncerter, der løber af stabelen i Århus (9. maj), Ålborg (16. maj), København (23. maj) og Sønderborg (30. maj). Repertoiret spænder vidt, fra Shu-bi-dua og Status Quo over Beck, Kent og Chumbawamba til de genopdagede rap-ikoner Run DMC. Som noget nyt vil der i Århus og København være Rock Show after party - med DJs og nye danske navne som Puddu Varano, Pockets og Goon. De selverklærede hjerneløse stjerner Timm & Gordon vil lede slagenes gang. Check Festivalkalenderen for detaljer (s.62).

TIRSDAG 5

KØBENHAVN
21.00 Lasse Liten Blues Band, Loppen
21.00 Play It, Stengade 30
21.30 Respectful Dedications, Lades Kælder
22.30 Wentus Bluesband m. Pelle Lindström, Mojo
23.30 Sarah Brown, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
22.00 You Name It feat. Emil Hess/Mads Bærentzen, Gyngen

ONSDAG 6

KØBENHAVN
20.30 Gil Evans Orchestra, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Carl Verheyen, Pumpehuset
21.00 Henrik Strube & Paul Banks, Cafe Bartof
21.00 Melanies Breast/Kitty Wu, Stengade 30
21.00 Moi Carprice, Lades Kælder
21.00 Wentus Blues Band feat. Pelle, Rock Ama'r
21.30 Mono DK, Lades Kælder
22.30 George Kilby Jr. Band, Mojo
23.30 Sarah Brown, Drop Inn

ÅRHUS
20.30 Out/Lust, Musikcaféen
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ

TØNDER
21.00 Hans Theessink & Jon Sass, Hagge's Musik Pub

TORSDAG 7

KØBENHAVN
20.00 Acid Is, Fælledparken
20.00 Paul Banks Band, Kvartercentret Nordvest
20.30 Thomas Clausen Brasilian Quartet, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Den Gale Pose, Loppen
21.00 Die Herren, Vega
21.00 DM i Rock, Semifinale, Amager Bio
21.00 Gil Scott-Heron & Amnesia Express, Pumpehuset
21.00 HP Lange, Blågårds Apotek
21.00 Jodelladies, Rust
21.00 Kenn Lending & Teddy Montana, Cafe Bartof
21.00 Motorpsycho, Stengade 30
21.00 The Parker Brothers, Sørens Værtshus
21.30 Diz Watson, Cafe Svejk
21.30 Mono DK, Lades Kælder
22.30 Lasse Liten Bluesband, Mojo
23.00 Mad Attak/DJ Mad Dog, Bananrepublikken
23.00 Popscene, Klaptræet
23.00 Puddu Varano, Park Cafe
23.30 Philip Nørgård/Sten Lindblom/Jesper Bo Nielsen/Kåre Abraham, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.30 Carl Verheyen/Sarah Brown, Train
21.30 Dans Med Døden, Musikcaféen
22.00 Hansen/Hansen Kvartet, Gyngen

AALBORG
21.00 Randi Laubek, Skråen

ODENSE
21.00 Merzy, Rytmeposten
21.00 Nikolaj Bentzon Brotherhood, Badstuen
22.00 Groove, Cafe Oscar

ALBERTSLUND
21.00 Nina Forsberg, Forbrændingen

FREDERICIA
21.00 Wente's Blues Band, Det Bruunske Pakhus

HJØRRING
21.00 Techno On The Move, Syssel Tinget

HORSENS
21.00 Hans Theessink/Jon Sass, Kulisse Lageret

LYNGBY
21.00 Kim wagner, Templet

RANDERS
22.00 Rebirth Of Cool, Tante Olga

ROSKILDE
21.00 Lovebites, Gimle

VEJLE
20.00 John Scofield Group, Paraplyen
21.00 Moviestars, Kridtshuset

FREDAG 8

KØBENHAVN
20.00 Night Fever, Fælledparken
21.00 DM i Rock, Semifinale, Amager Bio
21.00 Hand Jive, Blågårds Apotek
21.00 Nightingale, Cafe Bartof
21.00 Organic Paste, Rock Ama'r
21.30 Lars Møller Group, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Phillip Nørgaard Band, Cafe Svejk
21.30 The Lovecaptain, Lades Kælder
21.30 Who Slapped John, Cafe Pandemonium
22.00 Duck Soup, Loppen
22.00 George Michæl Jam, Pumpehuset
22.00 Red Warszawa, Studenterhuset
22.00 Zebra, Karens Minde
22.30 Århus All Stars, Mojo
23.00 Little Getto Boys/DJ Max T, Bananrepublikken
23.00 Street Soul, Barcelona
23.30 Jimmy Lee Band, Drop Inn
23.45 Jamsauce, Tex

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.30 Le Freak, Train
21.30 Shirtsville, Huset

ODENSE
22.00 Wentus Blues Band, Badstuen
23.00 Buffalo Squard, Cafe Oscar

ALBERTSLUND
21.00 luksus, Forbrændingen

HADERSLEV
21.30 Grope/Facelift, Aktivitetshuset

HAMMEL
21.00 Inside The Whale, Apollon

HORSENS
21.00 Carl Verheyen, Kulisse Lageret

RANDERS
21.00 Puddu Varano, Tante Olga

RØDOVRE
21.00 Bagdad Dagblad, Viften

SAMSØ
21.00 Superhead, Brundby Hotel

SILKEBORG
21.00 Baal, Lunden

SØNDERBORG
21.00 Nikolaj Bentzon Brotherhood, Sønderborghus

VIBORG
21.00 Hans Theessink & Jon Sass/Sarah Brown, Paletten

LØRDAG 9

KØBENHAVN
20.00 Pinetop Perkins & George Kilby Jr., Rock Ama'r
20.00 Suger Bullets, Fælledparken
21.00 Covenant/Manipulator, Backfisch
21.00 Indie Disk, Kul Kafeen
21.00 LSD/Screamin' Eric And The Erections,
21.00 Moscow Maniacs, Blågårds Apotek
21.00 One Size, Sørens Værtshus
21.00 Psyched Up Janis, Pumpehuset
21.30 Hans Knudsen/Leonardo, Cafe Svejk
21.30 Sylvana Malta Group, Copenhagen Jazzhouse
21.30 The Lovecaptain, Lades Kælder
22.00 Saturnus/Dawn Of Oblivion/Blazing Enternity, Loppen
22.30 Frank The Harp, Mojo
23.00 Soul Funk, Barcelona
23.00 Splonge/DJ Rick, Bananrepublikken
23.30 Jimmy Lee Band, Drop Inn
23.45 Jamsauce, Tex
24.00 Heat Masters, Park Cafe

ÅRHUS
19.30 Tibet Koncert bl.a. m. Marselis Strygekvartetten, Musikhuset
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
22.00 Lars Møller Group, Gyngen

AALBORG
20.00 Compolsory/Inquety, 1000fryd
21.00 Nikolaj Bentzon Brotherhood, Studenterhuset

ODENSE
22.00 The Rocket Club, Rytmeposten
23.00 Buffalo Squard, Cafe Oscar

ALBERTSLUND
22.00 Sunzet, Forbrændingen

FREDERICIA
21.00 James Rasmussen, Det Bruunske Pakhus

HJØRRING
22.00 Min Onkels Steelband, Syssel Tinget

HORSENS
21.00 Risk, Kulisse Lageret

KOLDING
21.00 Superhead, Tavlen
23.00 Miroquai Jam, Pitstop

SØNDERBORG
21.00 Baal, Sønderborghus

Vordingborg
21.00 Burning Red Ivanhoe, Stars

SØNDAG 10

KØBENHAVN
20.00 Shine, Park Cafe
21.00 Randi Laubek, Pumpehuset
21.30 Brian Jensen, Lades Kælder
22.30 H.P. Lange & Hans Jacob Krausmann, Mojo
23.30 Esben Just Trio, Drop Inn

FREDERICIA
20.00 Nightengale/Ferdafolk, Det Bruunske Pakhus

MANDAG 11

KØBENHAVN
20.00 Janet Jackson, Forum
20.00 Nightingale, Badstuen
21.30 Spunk, Lades Kælder
23.30 Aske Jacoby/Assi Roar/Claus Menzer/Otto Sedenios, Drop Inn

DM i Rock 98

ARRANGEMENTER I MAJ

SEMIFINALER

07-05-98 Amager Bio København
08-05-98 Amager Bio København
15-05-98 Rytmeposten Odense

FINALE

22-05-98 kl. 20
Amager Bio, Amager
Billetter ved døren

Opvarmning: Tuborg

SOUND MUSIKERMAGASINET CHECK

TUBORG ...gør noget ved musikken

SAMSØ FESTIVAL '98

DANMARKS HYGGELIGSTE...

16. - 17. - 18. - 19. JULI

FORSALG 600,- excl. gebyr

Forsalg på posthuse & BILLETnet – Pris ved indgangen: 650,-

Begrænset antal billetter

Koncert torsdag: Forsalg 125,- + gebyr

Robby Krieger - John Densmore of the DOORS
Big Fat Snake • Slade II (UK) • Poul Krebs • Yardbirds (UK)
Kid Creole and The Coconuts (USA) • Oysterband (UK)
Flower Pot Party • Søs Fenger • Johnny Madsen • DM i Rock
Steve Harley & Cockney Rebel (UK) • Sweethearts
Mick Taylor All Star Blues Band (UK) • Humleridderne • Pockets
Night Fever • Sorten Muld • Michala Petri/Lars Hannibal
- og mange flere

BILLETNET Køb dine billetter på posthuset

TUBORG ...gør noget ved musikken

MUSIK SOL STRAND VAND

FESTIVAL INFO
86 59 18 15
Fax 86 59 01 09
Internet: www.samfest.dk

The Smashing Pumpkins

18. maj Ny single "Ava Adore"
19. maj Sniglyt i København, Århus og Odense.
(Se vores hjemmeside www.virgin.dk fra 8. maj for yderligere oplysninger)
26. maj Koncert i TIVOLI !!!
1. juni Nyt album "Adore"

Virgin

Pick up

29-30 Maj 1998
Gl. Stadion - Stadionvej - Thisted

Souvenirs
Randi Laubek
Nordfolk
Sorten Muld
Puddu Varano
Kashmir
Raunchy
AnniOne
Nikolai Nørlund
Yellowbellies
Shrink Circus
Düreforsög
Belly Button
Inside The Whale

Forsalg & info : 97921122
Pris: Begge dage : 180 kr + gebyr
eller en enkelt dag : 90 kr + gebyr.
Forsalg: Billetnet (på alle Posthusene) eller
Plantagehuset Plantagevej 18 7700 Thisted.
Arrangør : Thy Festivalforening & URT & TMV &
Plantagehuset & ROSA - Dansk Rock Samråd.
Tak til Thisted kommune og Viborg Amt.

ROSA
Dansk Rock Samråd

GAFFA

Tuborg gør noget ved MUSIKKEN

KONCERT KALENDEREN

MANDAG D. 11. FORSAT

ÅRHUS
20.30 Katrine Madsen/Thomas Clausen Kvartet, Bent J
21.00 Ikke Vores Men Jeres, Gyngen

TIRSDAG 12

KØBENHAVN
20.30 Roy Powell Quartet, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Chubbies, Rust
21.00 Debbie Harry & The Jazz Passengers, Loppen
21.00 Play It, Stengade 30
21.30 Spunk, Lades Kælder
23.30 Las, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ

ONSDAG 13

KØBENHAVN
20.30 Ed Thigpen, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Dub Syndikate, Stengade 30
21.00 Dynamo, Rust
21.00 Imani Coppola, Pumpehuset
21.00 Stuck Mojo, Loppen
21.30 Solid, Lades Kælder
23.30 Las, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.00 Debbie Harry & The Jazz Passengers, Husets Musikteater

ODENSE
20.00 Scared Of Chaka, Rytmeposten
21.00 Allan Olsen, Magasinet

HJØRRING
20.00 James Wahome Maingi, Syssel Tinget

TORSDAG 14

KØBENHAVN
20.00 Orangic Paste, Fælledparken
20.30 Ed Thigpen, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Abraham & Damkier, Blågårds Apotek
21.00 Brett Perkins & Anette Bjergfeldt, Cafe Bartof
21.00 Drunscapes, Studenterhuset
21.00 Mazerine Street, Stengade 30
21.00 Robert Colby, Sørens Værtshus
21.00 Servotron, Loppen
21.00 Souvenirs, Pumpehuset
21.00 Tothe International/Dipper, Rust
21.30 Solid, Lades Kælder
23.00 Kim Wagner, Park Cafe
23.00 Mad Attak/DJ Mad Dog, Bananrepublikken
23.00 Popscene, Klaptræet
23.30 TV-2 Jam, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.00 Imani Coppola, Husets Musikteater
21.30 Maryam Mursal, Train
22.00 So To Speak Band, Gyngen

AALBORG
21.30 Steve Westfield, 1000fryd

ODENSE
21.00 På Slaget 12, Cafe Oscar
21.00 Velvet Belly, Rytmeposten

ALBERTSLUND
21.00 Nina Forsberg, Forbrændingen

FREDERICIA
20.00 Jan Kaspersen Kvintet, Det Bruunske Pakhus

HELSINGØR
21.00 Nikolaj Bentzon Brotherhood, Toldkammeret

HORSENS
21.00 Dreamcatcher, Kulisse Lageret

ISHØJ
20.00 Home At 7, Cafe Tandklinikken

FREDAG 15

KØBENHAVN
20.00 Biceps Band, Fælledparken
20.00 Kentuchy Rye, Kvartercentret Nordvest
21.00 Black Moses & The Lost Souls, Rust
21.00 Daniel/Den Gale Pose, Pumpehuset
21.00 Guitar Wolves/Burn Out, Stengade 30
21.00 Ralph And The Big Bang, Blågårds Apotek
21.30 Esben Just/Søren Frost/Michael Friis, Cafe Svejk
21.30 Gary Dean, Cafe Pandemonium
21.30 Pickable Sin, Lades Kælder
21.30 Wombat, Copenhagen Jazzhouse
22.00 luksus, Loppen
23.00 Bjørn Svin, Studenterhuset
23.00 DJ Max T, Bananrepublikken
23.00 Soul Camp, Barcelona
23.30 Juicy Blues, Drop Inn
23.45 Achtung Baby, Tex

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.30 Chill-In- Base, Musikcaféen
21.30 Velvet Bellly, Train

AALBORG
21.30 Mazarine Street, 1000fryd
22.00 Kyed, Studenterhuset

ODENSE
21.00 DM i Rock, Semifinale, Rytmeposten
23.00 Mr. Ben Brothers, Cafe Oscar

ALBERTSLUND
21.00 Strejfer/Pupil, Forbrændingen

HJØRRING
22.00 Illdisposed, Syssel Tinget

HORSENS
17.30 Creek Picnic/Funky White Devils/Colorblind m.fl., Kilden
21.00 Colorblind, Stormfulde Højder
21.00 Ivan Johnsen Og De Store Poeter, Kulisse Lageret

LYNGBY
21.00 Inside The Whale, Templet

RANDERS
21.00 Souvenirs, Tante Olga

LØRDAG 16

KØBENHAVN
20.00 Starfish, Fælledparken
21.00 Acid Jazz Jam Session, Kul Kafeen
21.00 Bobo Moreno/Sanne Graulund, Pumpehuset
21.00 Brendan Mc Kinney, Sørens Værtshus
21.00 Krølle-Erik & Kim Gutman, Blågårds Apotek
21.00 Propdenoppop Klop, Stengade 30
21.30 Morten Wittrock/Carsten Egedal, Cafe Svejk
21.30 Nikolaj Bentzon Brotherhood, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Pickable Sin, Lades Kælder
22.00 Zen Guerrilla, Studenterhuset
23.00 DJ Rick, Bananrepublikken
23.00 Funk Soul, Barcelona
23.30 Stone Free, Drop Inn
23.45 The Tuff, Tex
24.00 Soul Patrol, Park Cafe

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.00 Souvenirs, Husets Musikteater
21.30 Nina Forsberg, Train
21.30 Swimsuit Issue, Musikcaféen

ODENSE
23.00 Mr. Ben Brothers, Cafe Oscar

ALBERTSLUND
21.00 Den Gale Pose, Forbrændingen

FREDERICIA
21.00 Muddy Waters Jam, Det Bruunske Pakhus

HORSENS
17.30 Fielfraz/Kashmir m.fl., Kilden
21.00 Inside The Whale, Kilden
21.00 Superhead, Kulisse Lageret

ROSKILDE
21.00 Snuff Cameramen & Bullet, Gimle

TØNDER
19.00 Beppe Gambetta & Carlo Aonzo, Hagge's Musik Pub

VORDINGBORG
21.00 Puddu Varano, Stars

SØNDAG 17

KØBENHAVN
21.30 Torsten Lefmann, Lades Kælder
23.30 The Recover, Drop Inn

MANDAG 18

KØBENHAVN
20.30 Eliane Ellas Trio, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Everyday People, Lades Kælder
23.30 Backhowlers, Drop Inn

ÅRHUS
20.30 Emil Hess/Richard Huntley, Bent J
21.00 Ikke Vores Men Jeres, Gyngen

TIRSDAG 19

KØBENHAVN
20.30 Joao Bosco e Grupo, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Play It, Stengade 30
21.00 Shu-bi-dua, Rust
21.30 Everyday People, Lades Kælder
23.30 Alex Vargas/Kaare Thøgersen/Kim Wagner, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.00 FUUsion, Gyngen

ONSDAG 20

KØBENHAVN
21.00 Konkhra, Pumpehuset
21.00 Senser, Loppen
21.30 Øyvind Ougaard/Anne Eltard, Cafe Svejk
21.30 The Folks, Lades Kælder
23.30 Alex Vargas/Kaare Thøgersen/Kim Wagner, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
22.00 Guinapig Bigband, Gyngen

AALBORG
20.00 Kaare Norge & Strygekvartet, Skråen

ALBERTSLUND
21.00 Pedro Y Su Son, Forbrændingen

FREDERICIA
21.00 Ensemble New/Billy Hart/Allan Botschinsky, Det Bruunske Pakhus

THISTED
21.00 Pockets, Teatersalen

TORSDAG 21

KØBENHAVN
20.00 Acoustic Guitars, Fælledparken
20.30 Jens Winther Group, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Gary Dean, Blågårds Apotek
21.00 Iain D'ace, Sørens Værtshus
21.00 Massive Attack, KB Hallen
21.00 Royal Trux, Loppen
21.00 Silverbullet, Rust
21.00 Strejfer, Stengade 30
21.30 Billy Cross/Fl. Osterman & Mick Schack, Cafe Svejk
21.30 The Folks, Lades Kælder
23.00 Las, Park Cafe
23.00 Mad Attak/DJ Mad Dog, Bananrepublikken
23.00 Popscene, Klaptræet
23.30 The Clowns, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.00 luksus, Husets Musikteater
21.30 Backseat, Train

AALBORG
21.00 Konkhra, Studenterhuset

ODENSE
21.00 Bobo Moreno, Cafe Oscar
21.00 Gung Ho, Rytmeposten

ROSKILDE
21.00 Pockets, Twin Peak

FREDAG 22

KØBENHAVN
20.00 Bobo Moreno & Noisy Neighbours, Fælledparken
20.00 DM i Rock Finale, Amager Bio
20.00 Spice Girls, Forum
21.00 Papa's Got A Brand New Bag, Pumpehuset
21.00 Recover, Blågårds Apotek
21.00 Rocknet Concert, Stengade 30
21.30 A Night To Remember, Lades Kælder
21.30 Bill Buckman Trio, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Billy Cross/Fl. Osterman & Mick Schack, Cafe Svejk
22.00 Marcos Valle, Park Cafe
22.00 Mette Schmidl Trio, Karens Minde
22.00 Muzi Danzim Band, Studenterhuset
22.00 The Bluetones, Loppen
23.00 Soul Camp, Barcelona
23.30 Claus Baba Band, Drop Inn
23.45 Shiner, Tex

ÅRHUS
21.00 Bernie Fawcett, Jacob's barBQ
21.30 Dans Med Døden, Musikcaféen
21.30 Maceo Parker, Train
22.00 Sunding's Jazzy Shade Of Latin, Gyngen

AALBORG
21.00 Jens Winther Group, Studenterhuset
21.30 Discrac/Mothers Against Sexassotiation, 1000fryd
22.00 Jens Winther Group, Studenterhuset

ODENSE
22.00 Fluid Face, Rytmeposten
23.00 Groove, Cafe Oscar

ALBERTSLUND
21.00 Inside The Whale, Forbrændingen

CHARLOTTENLUND
21.00 Daniel, Skovridderkroen

EGÅ
21.00 Souvenirs, Egå Forsamlingshus

FREDERICIA
21.00 Deez Nutz & X-rajted, Det Bruunske Pakhus

fortsættes side 62 ⟶

ROCK SHOW 1998

Run DMC

CHUMBAWAMBA CLAWFINGER

ManBREAK KENT GOON LOIS BAAL

POCKETS PUDDU VARANO WHOOPEE!

Speciel surprise præsenteres af PULS TV2

Værter: Timm & Gordon

ÅRHUS Nøj RADIO

Århus Stiftstidende

Tangkrogen Århus

Lørdag d. 9. maj Dørene åbnes kl. 11.00

Billetpris ved forsalg: kr. 120,- (+gebyr 10,-) Billet pris ved indgangen: kr. 200,-
Hør det nyeste om Rock Show 1998 på www.rockshow.chilinet.dk
Ring på Rock Show's hotline: 38 17 99 37 For at deltage i den store konkurrence.
Køb din billet hos: Shell Select, Fona, M&M, DSB Kiosker & Restauranter samt Billetnet og alle posthuse

ORGANICS adidas Dansk Shell SONY

KØREPLAN

TRAIN
MAJ & JUNI '98

FRE. 1. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 60,-
BURNING RED IVANHOE

LØR. 2. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 95,-
IB GLINDEMANNS 21-MANDS ORKESTER
SOLISTER: DICTE, IVAN PEDERSEN OG CLAUS HEMPLER (FIELFRAZ)

TORS. 7. MAJ (START KL. 21.00) BILLETPRIS: KR. 110,-
CARL VERHEYEN / SARAH BROWN

FRE. 8. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 60,-
LE FREAK

LØR. 9. MAJ (START KL. 22.00) ENTRÉ: KR. 50,-
DISKOTEK

TORS. 14. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 75,-
MARYAM MURSAL

FRE. 15. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 65,-
VELVET BELLY

LØR. 16. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 60,-
NINA FORSBERG

ONS. 20. MAJ (START KL. 22.00) ENTRÉ: KR. 50,-
DISKOTEK

TORS. 21. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 75,-
BACKSEAT

FRE. 22. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 125,-
MACEO PARKER

LØR. 23. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 80,-
SORTEN MULD

TORS. 28. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 70,-
TRAIN ALL STARS

FRE. 29. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 125,-
BACHMAN TURNER OVERDRIVE

LØR. 30. MAJ (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 95,-
STARS FROM THE COMMITMENTS

TORS. 4. JUNI (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 60,-
BIG GUITARS FROM MEMPHIS

FRE. 5. JUNI (START KL. 22.00) ENTRÉ: KR. 50,-
DISKOTEK

LØR. 6. JUNI (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 60,-
BRIMSTONE BUTTERFLY / MY FIRST VALENTINE

TORS. 11. JUNI (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 160,-
PRIMUS

FRE. 12. JUNI (START KL. 22.00) ENTRÉ: KR. 50,-
DISKOTEK

LØR. 13. JUNI (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 80,-
SURPRISE

DØRENE ÅBNES EN TIME FØR KONCERTEN.
DISKOTEK: ÅBENT TIL 05:00
ENTRÉ KR. 50,-

Billetter til oplevelser
BILLETSALG PÅ ALLE POSTHUSE.
BILLETNET TLF. 86 14 11 55
GEBYR: KR. 10,-
BILLETTER KAN KØBES VED INDGANGEN TIL TRAIN, EN TIME FØR KONCERT-START.

TRAIN · TOLDBODGADE 6 · ÅRHUS

STATION TO STATION

IB, SKIP, SKALLE !
BOOK DIN KONCERT-
ANNONCE INDEN D. 13 MAJ
GAFFA: 86 12 98 99

FORÅR I MUSIKHUSET

Tirsdag d. 12. maj kl. 20.30 i Lille Sal
RANDI LAUBÆK

Torsdag d. 14. maj kl. 20.30 i Foyer Syd
RASMUS LYBERTH

Torsdag d. 21.maj kl. 20.30 i Lille Sal
KAARE NORGE

KASSANDRA KVARTETTEN

Tirsdag d. 26. maj kl. 19.00 i Foyer Syd
RYTMISK KAVALKADE
10 BANDS FRA DET RYTMISKE MUSIKKONSERVATORIUM

MUSIKHUSET AARHUS
Forsalg: Alle ugens dage kl. 11.21 tlf. 89 31 82 10

ICO Presents:
ADDICT (UK)
+ NAKED (DK)
TIRSDAG D. 5. MAJ KL. 21.00 - FRI ENTRE
RUST • KBH
www.ico-concert.dk

STORM MANAGEMENT PRÆSENTERER
BOBO MORENO
& NOISY NEIGHBOURS
ON TOUR

26/4 DGI Byen, Kbh.
30/4 Harlekin, Holbæk
01/5 Holstebro Hallen, Holstebro
02/5 Café Albinsky, Lyngby
07/5 TBA, Grenå
08/5 Fatter Eskild, Århus
09/5 Edelweiss, Odder
15/5 Chaplin, Viborg
16/5 Pumpehuset, Kbh.
21/5 Café Oscar, Odense
22/5 Pavillionen, Fælledparken
23/5 TBA, Ålborg
30/5 Struer Pinse Rock
04/6 Tandklinikken, Ishøj
11/6 Stengade 30, Kbh.
12/6 Café Paradis, Hornbæk
13/6 Open Air, Bagsværd Sø (eftm.)
13/6 Woodrock Festv., Silkeb. (aftn.)
19/6 Brædstrup Festival
20/6 Rock på Havnen, Struer
23/6 Skt. Hans, Tisvildeleje
25/6 Lunden, Horsens
26/6 Store Kro, Fredensborg
23/7 Odense City Rock
01/8 Rock på Torvet, Herning
15/8 Byparken Open Air, Kolding

www.sundance.dk
Havnegade 41, 1058 Copenhagen K. Tlf: 33338720 Fax: 33338730 E-mail: sundance@post3.tele.dk

---

VIG FESTIVAL
DEN 3. OG 4. JULI 1998

D:A:D
ERIC GADD (S)
SHU·BI·DUA
POUL KREBS
BIG FAT SNAKE
BAMSE'S VENNER
SOUVENIRS · POCKETS
SWEETHEARTS
EMOTIONS
PÅ SLAGET 12
THE BLUES BROTHERS
SOUVENIR SHOW
KIM SJØGREN M.FL.
FOR BØRNENE:
CIRKUS MONGO
ANN & ABERNE

BILLETPRISER INDTIL 1.6. 275,-

BILLETPRISER:
2 dages billet - Forsalg kr. 300,-
Fredagsbillet - Forsalg kr. 175,-
Lørdagsbillet - Forsalg kr. 225,-
Børn under 12 år gratis adgang ifølge voksne - FRI CAMPING

FORSALG:
BILLET NET • Radio Holbæk
Grand Vin, Holbæk • Merlin, Holbæk
SuperBrugserne i Vig, Asnæs, Nykøbing og Vig Lyng
Frisør Ebbe Olsen, Vig • Sparekassen Vestsjælland
Odsherred Turistbureau
RET TIL PROGRAMÆNDRINGER FORBEHOLDES
2 STORE SCENER + TELT

NIBEFESTIVAL
Dyrskuepladsen 25.-26.-27. juni *Den lille fede* '98

Mick Taylor All Star Blues Band (USA)
Poul Krebs & Små Sensationer
Sneakers · TV 2
The Commitments (UK)
Big Fat Snake · Kashmir
Pockets · Søs Fenger
Baal · Johnny Madsen
Allan Olsen · Emotions
Michael Falch & Band
Cæcilie Norby · Savage Affair
Boppin'B (D) · C.J. Chenier & The Red Hot Louisiana Band (USA) · Lois · Mikael Katon Band (USA)
Sweethearts · Burnin Red Ivanhoe · Rock Salt And Nails (UK)
Souvenirs · Nina Forsberg · Charlie Lustman (USA) · The Bootles (UK)
Kaare Norge & Kassandra Kvartetten · The Powls · Larryland (UK,S,DK)
Peter & De Andre Kopier · Brdr. Olsen + yderligere 25 navne

60 navne på 4 scener **www.nibefestival.dk** Info 98 35 00 06

ANR

	Tors	Fre	Lør	3 dage
Forsalg	130	180	180	390
Indgang + gebyr	170	220	220	530

TUBORG

BILLETNET Køb dine billetter på posthuset POST

MUSIKFORENINGEN 5-ØREN PRÆSENTERER

5 ØREN

SØNDAG 7. JUNI KL. 14-22

KL. 20 **VAN HALEN** (US)
KL. 16 **JOE COCKER** (UK)
KL. 18 **BRUCE DICKINSON** (UK)
KL. 14 **BIG FAT SNAKE** (DK)

5-ØREN, AMAGER STRANDPARK VED HEDEGAARDSVEJ
Entré: Forsalg 120 kr. (+ gebyr) ved døren: 160 kr. (evt. resterende)

Posthuse/BilletNet (tlf. 38 88 70 22)
Café 5-øren, Amagerbrogade 170 (tlf. 32 58 15 15).

Info: Tlf. 31 59 79 33, fax. 32 84 79 33,
e-mail: 5-øren@post3.tele.dk

TUBORG

Midtfyns festival

United Friends of Music

1. 2. 3. 4. 5. juli 1998 festival

AEROSMITH
NICK CAVE
AND THE BAD SEEDS

ANOUK - FAITH NO MORE
FAITHLESS - THE CORRS

AUDIOWEB - DEL AMITRI - PHISH - UNUN
KENNY WAYNE SHEPHERD - D:A:D - tv·2
SORTEN MULD - INSIDE THE WHALE
LARS H.U.G. - GINNMAN/JØRGENSEN
PSYCHED UP JANIS - BLEEDER - BAAL
RUBY FRUIT JUNGLE - JOHNNY MADSEN
+ MANGE FLERE

Tjek vores hjemmeside og få løbende de nyeste oplysninger om årets brag af en festival. Klik ind på www.mf.dk så er du på!

www.mf.dk

www.mf.dk

Billetpris kr. 725,-
+ gebyr

BILLETNET
38 887 022

STAIN'S

Jolly
NY SMAG

FIVE DAYS OF FUN, FRIENDS AND MUSIC

www.mf.dk · Infotel. 6596 2512

For 19.gang byder FestiWalther velkommen til nu fire fede dage på:

DANMARKS SMUKKESTE FESTIVAL '98

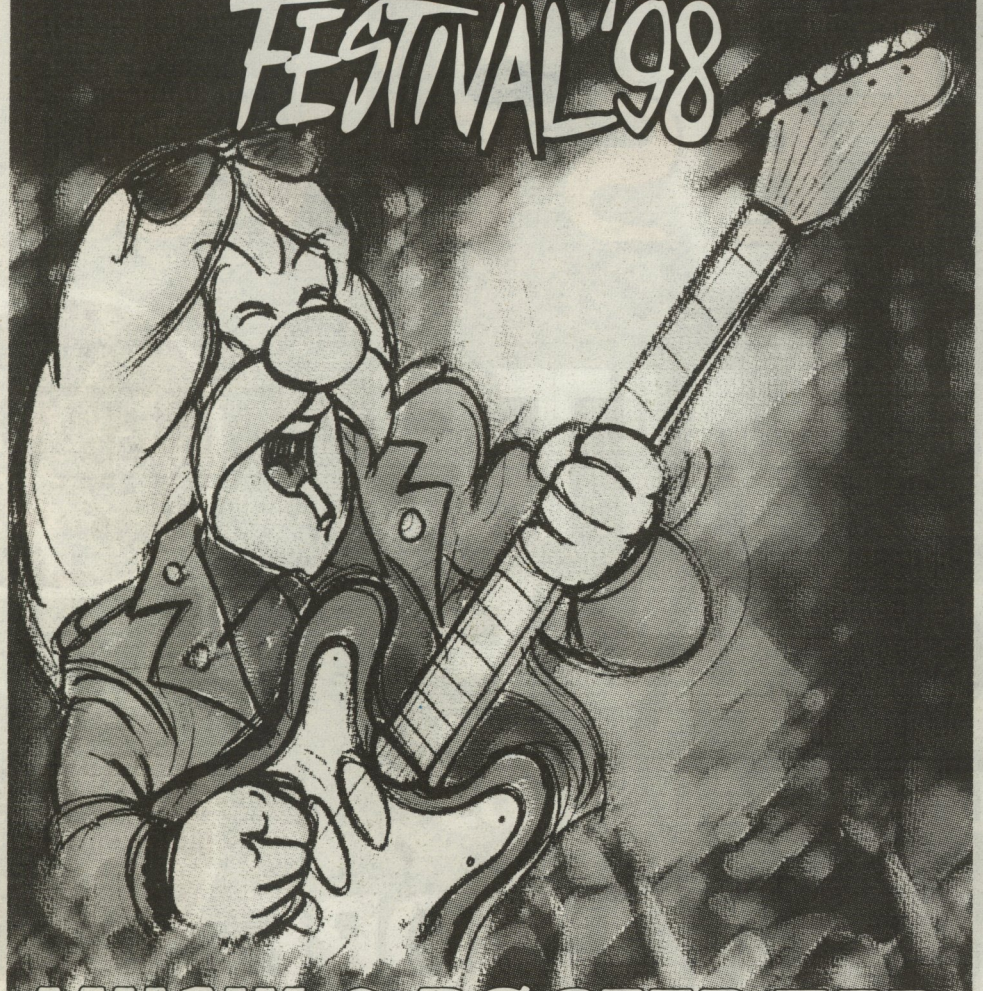

MUSIK & BØGETRÆER
SKANDERBORG · 6.-9. AUGUST
FORSALG hos BilletNet
bl.a. posthusene, Århus Billetbureau 86130544
og Skanderborg Turistbureau 86522744

BJÖRK (ISL)
GREEN DAY (US) · THE WAILERS (JAM)
RINGO STARR and his All Starr Band (UK)
fest Gary Brooker, Peter Frampton, Jack Bruce, Simon Kirke
D·A·D · SNEAKERS · THIN LIZZY (UK) · SORTEN MULD
POUL KREBS · LISA EKDAHL (S) · TV2 · RANDI LAUBEK
OYSTER BAND (UK) · LOIS · COLORBLIND · SMOKIE (UK)
BIG FAT SNAKE · SOUVENIRS · LARS LILHOLT BAND
SUNZET · FIELFRAZ · BIG TOWN PLAYBOYS (UK) · DAWN
THE KING · ETTA CAMERONS GOSPEL CHOIR · STEAM
LED ZEPPELIN JAM · FLOWER POT PARTY · EMOTIONS
POCKETS · HIT MED 80'ERNE · PETER & DE ANDRE KOPIER
JESPER BJARNESEN & KLÜVERS BIG BAND
ÅRHUS SYMFONIORKESTER · DM I ROCK
hertil følger endnu ca. 8 danske og internationale navne
Konferenciers: Mette Lisbye, Søren Rislund & Jacob Haugaard
Partoutbillet i forsalg kr. 745.00 + prov. Partoutbillet børn kr. 150.00 + prov.
Børn til og med 6år gratis adgang. Børn kun adgang i følge med voksne.

SENESTE NYT DØGNET RUNDT
PÅ INFOTEL.: 87934442
WEB: www.smukfest.dk

Thor
En tår af Fyn

MUSIKHUSET RYTMEPOSTEN
ØSTRE STATIONSVEJ 35
5000 ODENSE C
66 13 60 20 - FAX 66 13 80 64

SHOWTIME: fredag-lørdag kl. 22:00, torsdag kl. 21.00, søn - ons. kl. 20.00
DØRENE ÅBNES 1 TIME FØR SHOWTIME

MAJ - JUNI '98

Fre. d. 1/5: Int. Blues Dage
Magasinet: Long John Hunter
Rytmeposten: Carey Bell + Long Lost Evil Sons
Dexter: T-Model Ford
Lør. d. 2/5: Int. Blues Dage
Magasinet: R.L. Burnside
Rytmeposten: Sarah Brown + Frimer Band
Dexter: Hans Theesink & Jon Sass
Tor. d. 7/5: Merzy
Fre. d. 8/5: Pockets/Grøn Rock Quiz m/Alex Nyborg Madsen
Lør. d. 9/5: Rocket Club
Ons. d. 13/5: Scared of Chaka (US)
Tor.d.14/5:Velvet Belly (N)*
Fre. d. 15/5: DM i Rock '98
Tor. d. 21/5: Gung Ho
Tor. d. 28/5: Death (US) + Captor (S)*
Fre. d. 29/5: Hypertricosis
Lør. d. 30/5: Kief + Borderland
Fre. d. 5/6: Morfeus
Lør. d. 6/6: Rocket Club
Tir. d. 9/6: Sixteen Horsepower (US)*

- Ret til ændringer forbeholdes

* Forsalg : Axel Music 66 143 878, Moby Disc 66 144 148 samt Billetnet 65 420 430

Albani

KONCERTREJSER

ROLLLING STONES
København, Gøteborg, Hamburg, Berlin.

ELTON JOHN/BILLY JOEL
22/6 København fra Kr. 665,-
27/6 Gøteborg fra Kr. 595,-

ERIC CLAPTON
9/11+ 16/11 København fra Kr. 645,-

DEPECHE MODE
11/9 København

Samt kommende koncerter · Billetter til udenlanske koncerter skaffes.

KARSTENS KONCERT- OG SPORTSREJSER
Tlf.98 33 74 82

HUSETS MUSIKTEATER

Fredag den 8. maj
SHIRTSVILLE
Onsdag den 13. maj
DEBBIE HARRY & THE JAZZ PASSENGERS (USA)
Torsdag den 14. maj
IMANI COPPOLA (USA)
Lørdag den 16. maj
SOUVENIRS
Torsdag den 21. maj
luksus
Fredag den 29. maj
PICNIC
Lørdag den 30. maj
LADYSHAVER feat. BUGSQUAD (S)
Lørdag den 6. juni
E.W. & THE GOGOBUSTERS
Onsdag den 10. juni
LIFE OF AGONY (USA)
Fredag den 12. juni
FORMULA THE ADVENT DJ-TEAM (UK)
Søndag den 14. juni
LYDIA LUNCH & BAND (USA)

GAFFA
VESTER ALLÉ 15 · 8000 ÅRHUS C. · Tlf. 86128044 lok. 10

emergenza
european live festival 1998

Europas største konkurrence for 'new comer-bands' - første år i Danmark

32 bands i SEMIFINALERNE:
30. APRIL + 1. MAJ
7. MAJ + 8. MAJ
i VEGA kl. 20:30

Den danske finale i Pumpehuset
d. 13 juni

Det bedste danske band spiller d. 18 - 20 juni i den europæiske finale i Paris med vinder-bands fra 15 europæiske byer

Emergenza
European Live Festival - København
Info.: 3555 1815
www.emergenzarock.com

Paris - London - Amsterdam - Madrid - München - Hamburg
Bruxelles - Dublin - Firenze - Rom - København - Milano
Wien - Stuttgart - Dortmund

LANEY · BACKFISCH · VEGA · PUMPEHUSET

VEGA
MUSIKKENS HUS
ENGHAVEVEJ 40 - KBH. V

♥30. april +1/7/8. maj kl. 20.30♥
EMERGENZA
European Live Festival-Semifinale

♥Lørdag 2. maj kl. 22♥
PSYCHOTIC YOUTH (s)

UDSOLGT ...dag 3. maj kl. 20★
TV·2

♥Mandag 4. maj kl. 21♥
SCOTT 4 (uk)
Showcase - Fri entré

★Torsdag 7. maj kl. 21★
DIE HERRENS U2 PLAGIAT
"Los Vegas Røv"

♥Lørdag 9. maj kl. 21♥
DM I MIX
Special MC surprice (us)

♥Onsdag 13. maj kl. 21♥
VELVET BELLY (n)

♥Fredag 15. maj kl. 22♥
KUNGFUSION NINJA NIGHT
A Night With Ninja Tune (uk)

♥Lørdag 16. maj kl. 22♥
ALIVE AND BONK
+ PLONK

♥Torsdag 21. maj kl. 21♥
ESTER BROHUS

★Lørdag 23. maj kl. 21★
MACEO PARKER (us)

♥Lørdag 23. maj kl. 22♥
FUTURE 3
CAJ BOJSEN-MØLLER
MAGICK A (n)
+ dj PG Jesper
+ dj Per Martinsen (n)

★Søndag 24. maj kl. 20★
BAD RELIGION (us)
Special guest:
Millencolin + MxPx

♥Søndag 24. maj kl. 21♥
DYLAN REVISITED
"The Budokan Show"

♥Onsdag 27. maj kl. 22♥
PRAM (uk) + MEW

♥Lørdag 30. maj kl. 22♥
CHRISTIAN DEATH (uk)

★Lørdag 30. maj kl. 21★
MARYAM MURSAL
(somalia/dk)

♥Torsdag 4. juni kl. 22♥
THE OLE THEILL EXPERIENCE

♥Fredag 5. juni kl. 20♥
JEFF BUCKLEY MINDEKONCERT

♥Mandag 8. juni kl. 22♥
LONGBEACH DUB ALLSTARS (us)
(EX-SUBLIME)

♥Tirsdag 9. juni kl. 21♥
LYDIA LUNCH & BAND (us)

★Fredag 12. juni kl. 20★
PRIMUS (us)

♥Lørdag 13. juni kl. 23♥
THE RENEGADES (uk)
+ DENMARK
+ KYED + PHER

♥Fredag 19. juni kl. 22♥
PETER BELLI
OG DE NYE RIVALER

♥ LILLE VEGA ♥
★ STORE VEGA ★

www.vega.dk

Infolinie 33 25 80 12

Forsalg:
BilletNet 38 88 70 22

Døren åbnes en time før koncert
Ideal Bar åbner kl. 18.00

Carlsberg

PARK CAFE MAJ 1998

Fredag d. 1. kl. 24.00 - entré
Fidels Salsatek
Lørdag d. 2. kl. 24.00 - entré
Acid Is
Torsdag d. 7. kl. 23.00 - entré
Puddu Varano
Fredag d. 8. kl. 24.00 - entré
Se dagspressen
Lørdag d. 9. kl. 24.00 - entré
Heat Masters
Søndag d. 10. kl. 20.00 - entré
Vokalgruppen Shine
Torsdag d. 14. kl. 23.00 - fri entré
Kim Wagner
Fredag d. 15. kl. 24.00 - entré
Pockets
Tuborgs Rockquiz finale
Lørdag d. 16. kl. 24.00 - entré
Soul Patrol
Torsdag d. 21. kl. 23.00 - entré
Las
Fredag d. 22. kl. 24.00 - entré
Marcos Valle
Lørdag d. 23. kl. 24.00 - entré
Noisy Neighbours
m/ Bobo Moreno
Søndag d. 24. kl. 20.00 - fri entré
Acoustic Guitars
Torsdag d. 28. kl. 23.00 - fri entré
Dusty Beam
Fredag d. 29. kl. 24.00 - entré
Moonjam
Lørdag d. 30. kl. 24.00 - entré
Clyde Stumblefield

PARK
Østerbrogade 79 • 2100 Kbh. Ø
Tlf.: 31 42 62 48 • Fax: 31 42 62 61
www.parkcafe.dk - info@parkcafe.dk
Tuborg...gør noget ved musikken

MOTOR PRÆSENTERER

BAD RELIGION

MILLENCOLIN & MxPx

VEGA 24.5. kl. 20.00

NOFX

MISFITS + Dance Hall Crashers + Strung Out

PUMPEHUSET 10.6. kl. 20.00

FORSALG: SEX BEAT 33 12 82 92, BILLETNET & POSTHUSE

Fredag d. 19. juni kl. 19.30
SOUVENIRS
POUL KREBS
Lørdag d. 20. juni
fra kl.12.00-18.00 fri entré
KLÜVERS BIG BAND, SINGING SHAVERS, GØGL, BØRNETELT
HEMLI' HELIKOPTER
Dørerne åbnes kl. 19.30
STORM
INSIDE THE WHALE
KASHMIR
Fredag: før d. 31. maj kr. 100.-
før d. 18. juni kr. 120,-
på dagen kr. 150.-
Lørdag: før d. 31. maj kr. 70.-
før d. 18. juni kr. 90.-
på dagen kr. 120.-
Billet bestilling: Herning Kongrescenter
97 21 13 33
Check Internet: www.fermaten.dk

Musikforeningen 5-øren
& Amager Kulturpunkt
præsenterer
Swingin' Copenhagen
WALTER TROUT
(US)
fredag 29. maj kl. 21
(dørene åbnes kl. 20)
AMAGER BIO
Øresundsvej 6, 2300 Kbh. S
Forsalg:
BilletNet 38 88 70 22
Café 5-øren 32 58 15 15

KLØFTEN FESTIVAL

19.-20. juni '98 i Haderslev

LENINGRAD COWBOYS • CHUMBAWAMBA
TV2 • LISA EKDAHL • LARS H.U.G. • LOIS
SORTEN MULD • WOLFSTONE • KONKHRA
RANDI LAUBEK • DEN GALE POSE • SIAL
PSYCHED UP JANIS • INSIDE THE WHALE
JOHNNY MADSEN • BURNING RED IVANHOE
MICHAEL KATON • PUDDU VARANO
SOUVENIRS • TRIO ROCOCO • HEJ FREDE •
Verdensmusikscene fredag
med DUB WISE • PILI PILI • GHANANIAN
INSPIRATION • NEW JUNGLE ORCHESTRA •
Fajabefascenen med 8 NYE VILDE NAVNE •
Konferenciers: HANS OTTO BISGAARD • FRANK MEGABODY
GØGL • BODER • FYRVÆRKERI etc •
Camping i tilknytning til festivalen •

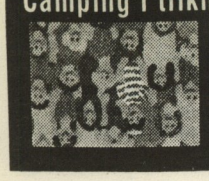

Billetter i forsalg
på BILLETNET
og Café Kafka
i Haderslev

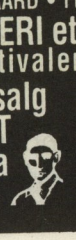

LOPPEN
CHRISTIANIA
FRE.-LØR. KL. 22-05 ANDRE DAGE 21-
MAJ 98

FREDAG D. 1. ENTRÉ KL. 22
NAPOLEON SOLO
LØRDAG D. 2. ENTRÉ KL. 22
WHISKEYTOWN (US)
TIRSDAG D. 5. ENTRÉ KL. 21
LASSE LITEN BLUES BAND
ONSDAG D. 6. ENTRÉ KL. 21
MOI CAPRICE
TORSDAG D. 7. FORSALG KL. 21
DEN GALE POSE
FREDAG D. 8. ENTRÉ KL. 22
DUCK SOUP
LØRDAG D. 9. FORSALG KL. 22
"CLUB METALIZED"
SATURNUS
+ DAWN OF OBLIVION (S)
BLAZING ENTERNITY
TIRSDAG D. 12. FORSALG KL. 21
DEBBIE HARRY & THE JAZZ PASSENGERS (US)
ONSDAG D. 13. FORSALG KL. 21
STUCK MOJO (US)
+ PSYCORE (S)
+ ULTRASPANK (UK)
TORSDAG D. 14. ENTRÉ KL. 21
SERVOTRON (US)
FREDAG D. 15. FORSALG KL. 22
LUKSUS
LØRDAG D. 16. ENTRÉ
SØNDAG D. 17.
LOPPEN FEJRER
25 ÅRS FØDSELSDAG
ONSDAG D. 20. FORSALG KL. 21
SENSER (UK)
TORSDAG D. 21 ENTRÉ KL. 21
ROYAL TRUX (US)
FREDAG D. 22. FORSALG KL. 22
THE BLUETONES (UK)
OBS! NY DATO
LØRDAG D. 23. FORSALG KL. 22
DANIEL
ONSDAG D. 27. ENTRÉ KL. 21
THE SAINTS (AUS)
TORSDAG D. 28. ENTRÉ KL. 21
WEEPING WILLOWS (S)
FREDAG D. 29. FORSALG KL. 22
DEATH (US)
+ **CAPTOR** (S)
LØRDAG D. 30. ENTRÉ KL. 22
ORGANIC PASTE
FORSALG: BILLETnet 38 88 70 22
BADEN-BADEN 33 15 40 35
SEXBEAT 33 12 82 92

SUPERHEAD

DEBUT TOUR
SOREN BERLEV, LENNY DAVIES, THOMAS THESSEN, HENRIK SCHØNING ALLAN SCHØNING

8 MAJ BRUNDBY HOTEL, SAMSØ
9 MAJ TAVLEN, KOLDING
16 MAJ KULISSELAGERET, HORSENS
23 MAJ KAKTUSSEN, AALBORG
28 MAJ DET BRUUNSKE PAKHUS, FREDERICIA
30 MAJ KØBENHAVNS KARNEVAL
5 JUNI KRIDTHUSET, VEJLE
9 JUNI LOPPEN, KØBENHAVN
12 JUNI TANTE OLGA, RANDERS
26 JUNI RAMPELYSET, SILKEBORG

INFORMATION: 3284 0558

OFFBEAT PRODUCTIONS
PRÆSENTERER I EFTERÅRET 98
~
TANGOORKESTRET
Periode: uge 44 & 46 & 47
SINGERS
Periode: uge 43 til 47
ACOUSTIC GUITARS
Periode: uge 41 & 42 & 44
BURNIN RED IVANHOE
Periode: 27. aug. - 4. okt.
MIKKEL NORDSØ BAND
Periode: uge 46 & 47
BAGDAD DAGBLAD
Periode: uge 48 & 49
KARSTEN VOGEL DUO
Periode: 8. okt. - 8. nov
ALIVE AND BONK
Periode: september & oktober
BLINK
Periode: oktober & november
Ring for information på:
PERNILLE ROSENDAHL
NIKOLAJ BENTZON BROTHERHOOD
CINNAMON SIGH - LARRYLAND
INNOCENT BLOOD - POCKET LIFE
MARIE BERGMAN - BO STIEF
TINA TURNER JAM
JASON SPAKER(USA)
OFFBEAT PRODUCTIONS
WESTEND 15 - 1661 KBH V.
TEL.: 33 25 65 31 / 33 25 65 32
FAX: 33 25 65 39

ET Promotion Presents

FORUM
Fre. 1. Maj kl.20
HYPERSTATE
PUMPEHUSET
Man. 25. Maj. kl.21
SOULFLY
Limb Bizkit
Cold
Fre. 29. Maj. kl.21
NEW MODEL ARMY
AMAGER BIO
Fre. 29. Maj. kl.21
WALTER TROUT
K.B. HALLEN
Søn. 31. Maj kl.20
G3 - Joe Satriani
Michael Schenker
Uli Jon Roth
PARKEN
Tir. 2. Juni kl.20
EROS RAMAZZOTTI
Elisa
VEGA
Fre. 12. Juni kl.20
PRIMUS

Billetter: Posthusene
samt Billetnet 38 88 70 22
www.etpromotion.com

RUST

GULDBERGSGADE 8 · 2200 KBH N · 35 24 52 00

Lørdag d. 2 maj/Fri entré (UK)
YATSURA
Mandag d. 4 maj/Entré 40
FISTER
Tirsdag d. 5 maj/Fri entré (UK)
ADDICT
Onsdag d. 6 maj/Entré 20
CLUB LUST
VIBSKOV + MIKKEL M. + DJ SCHACK
Torsdag d. 7 maj/Entré 60
JODELLADIES
Tirsdag d. 12 maj/Fri entré (US)
CHUBBIES
Onsdag d. 13 maj/Entré 20
CLUB LUST
DYNAMO (LIVE) + DJ ATLE + DJ AL LINDRUM
Torsdag d. 14 maj/Entré 40
TOTHE INTERNATIONAL + DIPPER (S)
Fredag d. 15 maj/Entré 40 (S) (US)
BLACK MOSES
& THE LOST SOULS
Tirsdag d. 19 maj/Entré 110
SHU BI DUA
JA DEN ER GOD NOK...
FØRSTE KØBENHAVNER KLUBJOB I MANGE ÅR!
Onsdag d. 20 maj/Entré 50
CLUB LUST
WE (USA) + DJ LO FIDELITY ALLSTARS (UK) + DJ SCHACK
Torsdag d. 21 maj/Entré 40
SILVERBULLET (S)
Fre og Lør d. 22 d. 23 maj/Entré 60
PAUL FONTAINE ORCHESTRA
M. DIVERSE GÆSTESOLISTER
Tirsdag d. 26 maj/Fri entré
LEARNING FROM LAS VEGAS
Onsdag d. 27/Entré 20
CLUB LUST
XYLOPHON JAM + DJ SCHACK + DJ AL LINDRUM
Torsdag d. 28 maj/Entré 75
MASTER FATMAN
AND THE GURU ORCHESTER
FORSALG: BILLETNET: 38 88 70 22
SIDSTE NYT: WWW.RUST.DK
Tuborg gør noget ved musikken
Natklub Man - lør 24-05

KULISSELAGERET

1/5	Mickey & The Rebels
2/5	Peter Smith
7/5	Hans Thessink
8/5	Carl Verheyen
9/5	Risk
14/5	Dreamcatchers
15/5	Ivan Johnsen
16/5	Superhead
22/5	Crap / Psycho Candy
23/5	Nikolaj Bentzon
29/5	Nephew
30/5	Girls of 1998

Teatertorvet 8700 Horsens · tlf.: 75624022 · fax 75624033

PUMPEHUSET
ULTRA LIVE
STUDIESTRÆDE 52 • KØBENHAVN

FREDAG D. 1/5 KL. 21
DOBBELTKONCERT
T.S.HAWK
& HIS GREAT MONGO DILMUNS
DÜREFORSÖG
LØRDAG D. 2/5 KL. 21
BURNIN' RED IVANHOE
SØNDAG D.3/5 KL. 21
SUPER ACOUSTIC TRIO
JOE LOUIS WALKER
MATT GUITAR MURPHY
BILLY BRANCH
ONSDAG D. 6/5 KL. 21
CARL VERHEYEN
TORSDAG D. 7/5 KL. 21
GIL SCOTT - HERON & AMNESIA EXPRESS
FREDAG D.8/5 KL.22
GEORGE MICHÆL JAM
LØRDAG D. 9/5 KL. 21
PSYCHED UP JANIS
+ SUPPORT
EKSTRA KONCERT
SØNDAG D.10/5 KL.21
RANDI LAUBEK
3-DOBBELT GRAMMY-VINDER
ONSDAG D. 13/5 KL. 21
imani coppola
TORSDAG D. 14/5 KL. 21
SOUVENIRS
SUPPORT: SUND FORNUFT
FREDAG D. 15/5 KL. 21
DOBBELTKONCERT
DANIEL
DEN GALE POSE
LØRDAG D. 16/5 KL.21
DOBBELTKONCERT
BOBO MORENO
& NOISY NEIGHBOURS
SANNE GRAULUND
ONSDAG D. 20/5 KL. 21
KONKHRA
FREDAG D. 22/5 KL. 22
PAPA'S GOT A BRAND NEW BAG
JAMES BROWN POWER FUNK/SOUL CELEBRATION
LØRDAG D.23/5 KL. 22
CHILLUMKLUD GROUP
MANDAG D. 25/5 KL. 21
SOULFLY
SPECIAL GUEST: LIMP BIZKIT
OPENER COLD
FREDAG D. 29/5 KL.21
NEW MODEL ARMY
LØRDAG D 30/5 KL 22
LIBERATOR
+ SUPPORT
TIRSDAG D. 9/6 KL. 21
LIFE OF AGONY
SUPPORT: (hed) pe
ONSDAG D. 10/6 KL 20
NOFX
SUPPORT: MISFITS
+ DANCE HALL CRASHERS + STRUNG OUT
LØRDAG D.13/6 KL.21
EMERGENZA
EUROPEAN LIVE FESTIVAL FINALE
FORSALG: M&M 33 93 14 32
SEXBEAT 33 12 82 92 BILLETNET 38 88 70 22
KUC Carlsberg KUC

KONCERT KALENDEREN

DANMARKS MEST OMFATTENDE KONCERTKALENDER

GAFFA

HAMMEL
21.00 **Baal, Apollon**

HJØRRING
21.00 **Konkhra, Syssel Tinget**

HORSENS
21.00 **Crap/Psycho Candy, Kulisse Lageret**

LYNGBY
21.00 **Pockets, Templet**

RANDERS
21.00 **Backseat, Tante Olga**

SØNDER OMME
23.30 **Die Herren, Sønder Omme Hallen**

LØRDAG 23

KØBENHAVN
20.00 **AM/PM, Fælledparken**
20.00 **Spice Girls, Forum**
21.00 **Andy & Doc, Sørens Værtshus**
21.00 **Chicken-Pox, Stengade 30**
21.00 **Daniel, Loppen**
21.00 **Jazz, Kul Kafeen**
21.00 **Kind Of Jazz, Blågårds Apotek**
21.00 **The French Connection/All Stars Ceili Band, Cafe Bartof**
21.30 **A Night To Remember, Lades Kælder**
21.30 **Erling Kroner Dream Quintet, Copenhagen Jazzhouse**
21.30 **The Road Scholars Dallas Texsas , Cafe Svejk**
22.00 **Chillumklud Group, Pumpehuset**
23.00 **Bobo Moreno & Noisy Neighbours, Park Cafe**
23.00 **DJ Rick, Bananrepublikken**
23.00 **Soul, Barcelona**
23.30 **Øernes Blues Band, Drop Inn**
23.45 **Shiner, Tex**

ÅRHUS
21.00 **Bernie Fawcett, Jacob's barBQ**
21.30 **Du Fulde Profeter/Cookypuss, Musikcaféen**
21.30 **Sorten Muld, Train**

AALBORG
20.00 **Super Ape, 1000fryd**
21.00 **Superhead, Kaktussen**

ODENSE
20.00 **Los Bandidos, Badstuen**
23.00 **Groove, Cafe Oscar**

FREDERICIA
21.00 **Baal, Hollywood Hardrock**
21.00 **Jan Gerfast, Det Bruunske Pakhus**

GLUMSØ
21.00 **Cinnamon Sigh, Onkel Møller**

HORSENS
21.00 **Nikolaj Bentzon Brotherhood, Kulisse Lageret**

KOLDING
23.00 **Konkhra, Pitstop**

SILKEBORG
23.00 **Hound Dog Delivers, Rock Inn**

SØNDAG 24

KØBENHAVN
21.00 **Bad Religion/Milencolin/MxPx, Vega**
21.30 **B. Joe, Lades Kælder**
23.30 **Ken Damkjær/Colin Wilkinson/Jacob Rønne/Kasper Damgård, Drop Inn**
24.00 **Acoustic Guitars, Park Cafe**

MANDAG 25

KØBENHAVN
21.00 **Soulfly special guest Limp Bizkit, Pumpehuset**
21.30 **Dyr I Drift, Lades Kælder**
23.30 **Lars Danielsson/Aske Jacoby/Frans Rifbjerg, Drop Inn**

ÅRHUS
20.30 **Krister Andersson Århus Kvartet, Bent J**
21.00 **Ikke Vores Men Jeres, Gyngen**

TIRSDAG 26

KØBENHAVN
21.00 **Learning From Las Vegas, Rust**
21.00 **Play It, Stengade 30**
21.30 **Dyr I Drift, Lades Kælder**
23.30 **Vilonis, Drop Inn**

ÅRHUS
21.00 **Bernie Fawcett, Jacob's barBQ**

ONSDAG 27

KØBENHAVN
21.00 **The Saints, Loppen**
21.00 **Xylophon Jam, Rust**
21.30 **Spice Boys, Lades Kælder**
22.00 **Pram + Mew, Vega**
23.30 **Little Guitar, Drop Inn**

ÅRHUS
21.00 **Bernie Fawcett, Jacob's barBQ**

TORSDAG 28

KØBENHAVN
21.00 **Master Fatman And The Guru Orchestra, Rust**
20.00 **Fool's Jay/Dream City, Kvartercentret Nordvest**
21.00 **Baal, Pumpehuset**
21.00 **Inside The Whale, Rust**
21.00 **Son Of Illusion, Studenterhuset**
22.30 **Blues Jam v/Hale Bopp & The Blues Comets, Mojo**

ODENSE
20.00 **Joe Louis Walker/Matt Murphy/Billy Branch, Magasinet**
22.30 **Larry Garner, Rytmeposten**
22.30 **Mojo Hands/Smalltown Blues Band, Jazzhus Dexter**

FREDERIKSVÆRK
20.00 **TV-2, Gjethuset**

FESTIVALER I MAJ

9. maj
ROCKSHOW
Tangkrogen, Århus
Run DMC, Chumbawamba, ManBREAK, Kent, Lois, Baal, Whoopee, After Party (Blitz kl. 0.00): **Goon, Puddu Varano, Pockets, DJs Krede, Thomas Madvig & Kjeld Tolstrup**
Info
Rock Shows hotline: 3817 9937, www.rock-show.chilinet.dk
Billet: Shell Select, Fona, M&M, DSB Kiosker samt Billetnet

16. maj
ROCKSHOW
Mølleparken, Aalborg
Status Quo, D:A:D, Shu-bi-dua/Big Fat Snake, Eric Gadd, Humleridderne, Peter Larsen Band.
Info
Rock Shows hotline: 3817 9937, www.rock-show.chilinet.dk
Billet: Shell Select, Fona, M&M, DSB Kiosker samt Billetnet

15.-17. maj
JELS SØFESTIVAL
Sunzet, D:A:D, Souvenirs, Colorblind, Eric Gadd, Pockets, Sorten Muld, Big Fat Snake, Smokie, Fielfraz, Led Zeppelin Jam, Flower Pot Party, Peter & De Andre Kopier m.fl.

23. maj
ROCKSHOW
Charlottenlund Travbane, København
Beck, Chumbawamba, Clawfinger, Kent, ManBREAK, Whoopee, After Party: **Goon, Puddu Varano, Pockets**
DJ's Krede, Thomas Madvig, Kjeld Tolstrup & Master Fatman
Info
Rock Shows hotline: 3817 9937, www.rock-show.chilinet.dk
Billet: Shell Select, Fona, M&M, DSB Kiosker samt Billetnet

29.-30. maj
PICK UP
Gl. Stadion, Thisted
Souvenirs, Randi Laubek, Nordfolk, Sorten Muld, Puddu Varano, Kashmir, Raunchy, AnniOne, Nikolaj Nørlund, Yellowbellies, Indside The Whale m.lf.
Billetter og Info 97921122 og BilletNet

30. maj
ROCKSHOW
Ringridderpladsen. Sønderborg
B.T.O., Credence Clearwater Rivisited, Shu-bi-dua, Big Fat Snake m.fl.

Info - som øvrige Rockshows

DEADLINE

Kalenderdeadline til GAFFA/juni, som udkommer 28/5, og Festivalguiden for resten af sommeren, er **fredag d. 13. maj** - men gerne så hurtigt som muligt. Send dine oplysninger til:

MUSIKMAGASINET GAFFA
Sjællandsgade 92 • 8000 Århus C
E-mail:gaffa@gaffa.dk
Fax 86 18 92 22

Optagelse i kalenderen er gratis. Kalenderen kan desuden ses på GAFFA's hjemmeside på adressen www.gaffa.dk

COPENHAGEN JAZZ HOUSE
Moderne jazz - og det der ligner - af høj kvalitet mindst tre dage hver uge.
Niels Hemmingsens Gade 10
Tel: 3315 2600 cafe: 3315 4700
IntetNet: www.jazzhouse.dk

studenterhuset
KØBMAGERGADE 52 • 1150 KØBENHAVN K • TLF: 35 32 38 61 KONTOR • TLF: 35 32 38 60 CAFÈ

JANUAR
SCHWARZWALD LIBRARY + support + disk med U-Radio
Fredag d.1. kl. 22.00
MIKKEL HESS POLYTONES
JAZZ
Torsdag d.7. kl. 21.00
RED WARSZAWA
Fredag d. 8. kl. 22.00
DRUMSCAPES
JAZZ
Torsdag d. 14. kl. 21.00
BJØRN SVIN LIVE + DJ LAB
TECHNOFEST TIL 05.00
Fredag d. 15. kl. 23.00
ZEN GUERRILLA (US)
GARAGEBLUESPUNK
LØRDAG d. 16. kl. 22.00
LUKKET
torsdag d.21.
MUZI DANZIM BAND
(DK/ZIM) AFRO
Fredag d. 22. kl. 22.00
SIMON THORSEN MO'BLEY WORKOUT
JAZZ
torsdag d. 28. KL. 21.00
CHILLUMKLUD GROUP + DJ DR. LIVINGSTONE
Fredag d. 29. kl. 22.00

★ A VERY SPECIAL ENGAGEMENT! ★
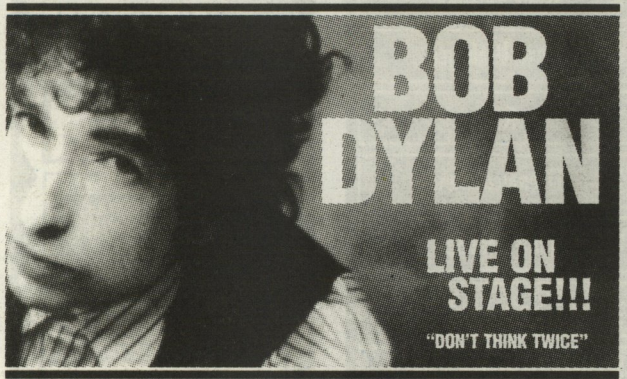

DKB FORUM UPTØWN
TORS. 11. JUNI KL. 20 PRÆCIS!
BILLETNET 38 88 70 22
★ DON'T YOU DARE MISS IT! ★

AUDIO-KOPIERING

Skal du i gang med en CD?
- Kontakt mig for nærmere oplysninger og CD-produktion.
- Mastering og lydredigering med Sonic Sulutions CD-Pre masteringsystem til favorable priser.
- Jeg fjerner også evt. støj fra dine optagelser med Sonic Solutions NoNoise, som er det bedst tilgængelige lydrenove ringssystem.
- 16 spors digitale Liveoptagel ser med Tascam DA 88.

Jørgen Vad Lydteknik
45 80 64 25
VAD LYD
http://www.vadlyd.dk

tam
Cassette og CD kopiering fra 1 til 500.
('One-Off' CD'er fra kr. 35/stk.)
CD tape mastering/ redigering.
Hurtig og billig service
Ring eller skriv efter prisliste:
TAM Studio
Svenstrupvænget 3
5260 Odense S.
Telefon & Fax 66 15 04 30

CD - CD - CD
Demo CD, max 20 min.
FORÅRSTILBUD:
50 stk. 2.475.- 10 stk. GRATIS
100 stk. 4.350.- 25 stk. GRATIS
200 stk. 6.950.- 50 stk. GRATIS
Incl. box, label, cover i farver.
Demo bånd
Super-ferro BASF tape. Real time kopiering f.eks.:
100 stk. C-20 kr. 856,-
Bånd-labels kr. 200,-
Cover S/H el. farver kr. 500,-
Start omk. kr. 150,-
BIRKUM I/S
Strandvejen 112, 2900 Hellerup
Tel: 3940 0993 Fax:3940 1670
E-mail: Birkum@zitch.net
Priser incl. moms excl. fors.

CD PRODUKTION
• BILLIGT • HURTIGT • NEMT •
• 6 DAGES LEVERING •
• SIMPLY THE BEST •
F.eks.
500 stk. CD-maxi fra 5.375,-
500 stk. CD-album fra 6.550,-
Inkl. tryksager og levering
på kun 6 dage
(ex.moms & ncb)
Agent for Sonopress
Europas største CD-fabrik
Ring og få et godt tilbud!
sundance
the scandinavian music company
tlf. 33 33 87 20 - fax 33 33 87 30
www.sundance.dk • e-mail:sundance@sundance.dk

Musikrubrikker

AUDIO-KOPIERING

CD
Får din musik på cd
Protools Redigering
75.kr. pr. stk.
86-25 32 84
MM 2000 Århus

TEWA music A/S
Musikcassette produktion
- Mastering fra analog og digital
- Indspilning af chrom- og jernbånd
- Uindspillede cassette bånd

CD/CD-rom produktion
premastering
Cassettebånd engros

Nordvestvej 1, Fandrup
9460 Farsø 98 63 11 00
Telefax 98 63 24 60

CAFE

SLIP DYRET LØS
ZOO BAR
KRONPRINSENSGADE 7 1114 KBH K

FOTOGRAFER

FOTOGRAF
PER HOUBY
TELEFON/FAX 35 81 62 80
MOBIL 20 94 62 80

HØJSKOLER

KUNST ARKITEKTUR DESIGN
OG 24 ANDRE FAG

KRABBESHOLM HØJSKOLE
7800 SKIVE T 97 52 07 77

HØJSKOLER

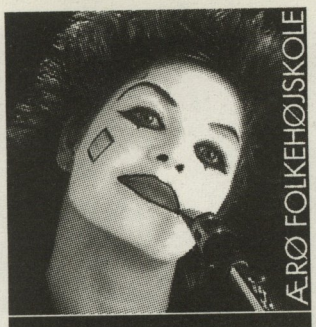
ÆRØ FOLKEHØJSKOLE

HØJSKOLEN FOR MUSIK OG TEATER
4 - 5 mdrs. kurser
TEATER
RYTMISK MUSIK
KLASSISK SANG
29. 6 - 12. 7.
Ærøkurset
2 uger intensivt sammenspilskursus
ÆRØ FOLKEHØJSKOLE
Brogade 1
5970 Ærøskøbing
Tlf.: 62 52 10 21
http://home9. inet.tele.dk/aeroeth

GAFFA ANNONCER
86 12 98 99

VESTBIRK HØJSKOLE

8 måneder fra oktober - juni
Værkstedet for Billedkunst
Musik
klassisk
rock
jazz
fusion
cross-over
Krop, kultur og bevidsthed
Vi optager gerne elever for kortere forløb efter aftale
Ring efter brochure
Tlf. 75 78 11 71

HØJSKOLER

TEATER
VIDEO, FILM & TV
MUSIK
KLASSISK OG RYTMISK
18, 27 OG 36 UGER
STØVRING
9530 STØVRING
TLF 9837 1003
HØJSKOLE

HJEMMESIDER

På Bænken!
Live chat på www.tv-2.dk

G-punkt
www.gaffa.dk
- døgnåbent

LYD & LYS

GØGLER LYS UDLEJNING
Det fedeste LYS
Tlf. 86 12 25 52
& 70 20 25 52
admin@gogler.dk • www. gogler.dk

UDLEJNING, SALG OG SERVICE AF PROFESSIONELT LYD- & LYS-ANLÆG TIL:
KONCERTER
TURNÈER
FESTIVALER
SKOLER
DISCOTEKER
LYD & LYS
DANSK LYD & LYS UDLEJNING
NØRREGADE 4 - 5000 ODENSE C
66 11 38 06

MUSIKERHJUL

- blå hjul

AKTIESELSKABET
MAX FODGAARD
KØBENHAVN: TLF. 35851700
SKANDERBORG: TLF. 86521577

MUSIKKONTAKT

SOUL PATROL
søger funky trommeslager
Tlf: 86 13 37 33
(efter 17.00)

BASSIST SØGES
til rockband med egne numre i Kbh.
Niels 21 49 74 17

PLADER

REGGAE RAGGA
DUB SKA JUNGLE
IMPORT
CD LP 12" VIDEO
CHECK BUTIKKEN
CARL MADSENS PLADS
CHRISTIANIA (BUS NR.8
KATALOG: 31 596 444

PARTYBANDS

THE NEW ORIGINALS
Fra Bowie til Beatles
Fra Kinks til Stones
86 18 70 02
86 39 15 42
86 12 09 93

STUDIER

IRHØJ LYDPRODUKTION
Smukke omgivelser
Musikstudie • Analog & Digital indspilning
Computermix • Moving faders • Mastering
Postproduction • Digitalredigering • CDR lyd

PROTOOLS 4 PCI HD rec
CD enkeltkopiering
CD mastering
PQ kodning
IRHØJ LYDPRODUKTION
Kildegårdsvej 2 4690 Haslev
Tel 53 68 19 86 Fax 53 68 19 87

neverland RECORDING
ALLE FORMER FOR LYDPRODUKTION
DIGITALE/ANALOGE OPTAGELSER
2 STUDIER FORDELT PÅ 350 M² MED GODE OPHOLDSFACILITETER
Neverland Recording ApS
Norrevoldgade 4, 1.
5000 Odense C
Tlf. 66 19 39 33
Fax 66 19 39 32

BIRDLAND
RECORDING STUDIO
86 25 50 00
I.P. JACOBSENSVEJ 35
8230 ÅBYHØJ

STUDIER

ARP STUDIET
SKOVVEJEN 11-13
DK-8000 AARHUS C
86 12 94 65
Professionel optagelse og redigering af musikproduktioner
Demobånd og DAT mastering
DAT og kassettebåndkopiering

AIR PLAY
MONTANAGADE 29 • AARHUS
+45 86 19 12 12
48 SPOR • AUTO MIX / TOTAL RECALL
CD-INDSPILNING / MIX / MASTERING
REDIGERING • KOPIERING • CD-PREMASTERING
CD-KVALITETSPRODUKTIONER FRA 300 STK.
TIL LAVPRIS

TRANSPORT

BAND-FLYTTE-BILER
Udlejes uden fører
DRUM CITY
MUNKEGADE 11 · 8000 ÅRHUS C
TLF. 86 12 75 66 · FAX 86 12 74 12

MERCEDES BANDBUS
PLADS TIL 7-8 PERSONER OG GEAR
ELLER
TRANSPORTER TDI (NY)
3 PERS., LANG, SORT, LÆKKER.
86 18 91 10

TV SPECIALS

DEN BREDE BIO

TV DK. ÅRHUS
HVER ONSDAG 23.20

TØJ

TØJ

MIND THE GAP
Studiestræde 14 kld.
1455 København K....33 91 66 12

invasion
Larsbjørnsstræde 13
1454 København K.
Tlf:33 33 08 32

UNDERVISNING

SANGUNDERVISNING
Rock, pop, soul og jazz.
Arbejde med udtryk, frasering, rytmik og teknik.
Udd. Rytmisk kons.
Tlf. 36 70 75 45

ØVELOKALER

PROF. SESSION-ØVELOKALE
evt. m. backline.
Udlejes på dag eller ugebasis.
MUNKEGADE 11 · 8000 ÅRHUS C
TLF. 86 12 75 66 · FAX 86 12 74 12
DRUM CITY

Fajabefa-Århus
udlejer øvelokaler og PA-anlæg til nogle af Århus' billigste priser.
Info på 86121444

Musikværftet
på Refshaleøen
(bag Christiania) til leje
fra 15 - 35 kvm til
1500-2900 kr. pr. md.
24 timers øvning stort cafeteria, bus 8 lige til døren.
Ledig fra d.1.april
Ring 33 25 64 10

MUSIKMAGASINET GAFFA
MUSIK RUBRIKKER
telefon
86 12 98 99
telefax
86 18 92 22
deadline
GAFFA 06/98
ons. 13/5

[BACK STAGE]

www.tuborg.dk

TUBORG...gør noget ved MUSIKKEN.

Wibroe, Duckert & Partners